

1

James Blish

UZAY YOLU

GİZLİ GÖREV

GİZLİ GÖREV
UZAY YOLU SERİSİ 1. KİTAP

JAMES BLISH

<http://eskikitaplarim.com>

Düzenleme: Tyrion

TÜRKİYE VE DÜNYA TELEVİZYONLARININ EN BEĞENİLEN DİZİ FİLMİ Kaptan Körk ve Mister Spak sizleri Atılgan uzay gemisiyle yeni dünyalara; ve tehlikeli maceralara davet ediyorlar!

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ

1. Baskı Aralık 1973 Haziran - Yelken Matbaası

Türkçesi: Reha PINAR

Bu kitabın Türkiye'de yayın hakkı KESİM Ajans'ından Altın Kitaplar'ca satın alınmıştır.

ÖNSÖZ

UZAY YOLU sadece zevkle okunan ve heyecanla seyredilen hikâyeler dizisi değildir. Küçükleri eğiten, büyükleri düşündüren yönüyle 7'den 70'e herkesi ilgilendiren ve mutlaka okunması gereken hikâyelerdir.

Her hikâyenin insanlığa bir mesajı olduğu gibi, hikâye kahramanlarının kişilikleri de okuyanları derhal etkileyecek güçtedir.

Çünkü; Kaptan Körk cesaretin, liderliğin ve kahramanlığın sembolüdür. Volkan Gezegeni'nden gelen yeşil kanlı Mister Spak, ileri görüşü ve mantığı temsil eder. Önsezisiyle ve trans haline geçerek diğer canlıların düşüncelerini okuma yeteneği vardır. Doktor Makkoy bilime ve hayata saygıyı canlandırır.

Atılgan uzay gemisi ve onun maceraları, gelişmiş zekânın neler yapabileceğini ortaya koymaktadır. Günümüz insanının, aslında gerçeklik tohumlarını içinde barındıran hayal gücünü ortaya koyan bu eser, kesin bir belge olarak hafızaları süsleyecektir.

DR. TURHAN BOZKURT

UZAY YOLU'NDA ADI GEÇEN ÖNEMLİ KİŞİLER...

Atılgan: Yıldız Donanma Sisteminin en modern silâhlarla donatılmış, en büyük uzay gemilerinden biridir.

Kaptan Körk: Atılgan gemisinin tam yetkili kaptanı. Son derece bilgili, karakterli, zeki ve dürüst bir kişidir.

Mister Spak: Atılgan gemisinin Birinci Subayı ve Kaptan Körk'ün en yakın arkadaşı, yeşil derili, sivri kulaklı bir Volkan. Bütün sorunları mantıkla çözümler, tüm olayları mantığa bağlar.

Doktor Makkoy: Geminin Başhekimisi. Bilgili, yüksek eğitimli bir kişi. Spak'ia daima şakalaşır. Kaptan Körk'le Mister Spak'ın yakın arkadaşı.

Mister Skat: Geminin makine mühendisi. Yüksek eğitimli, her türlü makineden anlayan, becerikli bir subaydır.

Mister Sulu: Atılgan gemisinin dümencisi.

Teğmen Uhura: Haberleşme uzmanı, Nil vadisinden gelme, güzel ve çekici bir Bantu.

GİRİŞ

Kaptanın Seyir Defteri: Yıldız tarihi 3701.07.2. Atılğan gizli bir görevle yoluna devam ediyor. Aldığım emre göre, Atılğan'm görevi, birinci aşamaya kadar gemi personeline bile söylenmeyecek. Bu dakikaya kadar, sinirli ve huysuzluğumun dışında açıklanamayacak hiç bir davranışım olmadı. Sanki aşırı yorgunluğumdan ötürü yargılarım hatalı oluyormuş gibi davrandım. Ama bu çözüm yolu çok hatalı. Çünkü subaylarım, Yıldız Filosunun en iyi ve yetenekli subayları. Er veya geç, aldatıcı davranışlarımı anlayacaklar ve beni mantıksız yargılara sürükleyen nedeni, gizli bir emirle hareket etmekte olduğuma bağlayacaklar. Gerçekten ne yaptığımı bilmeyecek kadar yorgun olduğum zaman da bana körü körüne itaat edecekler... Ve bir uzay gemisinin kazaya uğramasına sebep olacaklar. Atılğan tarafsız bölgenin ters tarafında ve Romulan uzayında bulunuyor. Atılğan'm çevresi, aletlerimizin tespitine fırsat kalmadan, nereden çıktığını anlayamadığımız üç Romulan gemisiyle sarıldı. Atılğan'm burada bulunması, anlaşmayı bozduğumuzun açık bir delili. Romulanlar, halen Kiingoniarın modeline benzer savaş gemileri kullandıkları için, silâh bakımından da bize karşı üstünlük sağlıyorlar.

* * *

Teğmen Uhura'nın sesi duyuldu:

— Kaptan, Romulan Gemilerinden birinden İkinci Sınıf bir sinyal alıyoruz.

— Sinyali orta ekrana alın, Teğmen. Aynı zamanda, Yıldız Filo Komutanlığına bir mesaj göndererek durumu ve yerimizi tam olarak bildirin Spak, senin tespit aletlerin nettir. Ne oldu?

— Efendim, bir varsayımdan başka şey, yok...

Teğmen Uhura:

— Sinyal orta ekrana alındı, dedi.

Orta ekran kısa bir süre yanıp söndü, sonra ekranda Romulanlı bir subay görüldü. Subay geminin kontrol odasındaydı, ama arka plan dikkatle bulandırılmıştı. Subay tıpkı Mister Spak'a benziyor, hatta onun gibi konuşuyordu.

— Yıldız Gemisi Atılğan olarak nitelendirildiniz. Son bilgiye göre kaptanınız Cim T. Körk.

Körk, bir el mikrofonu aldı ve düğmesine bastı

— Aldığınız bilgiler doğrudur. Ben Kaptan Körk.

— Ben de Romulan imparatorluğu Filosunun komutan yardımcısıyım. İsmim Tal. Geminizin etrafı sarıldı, Kaptan. Hemen teslim olmazsanız... sizi yok edeceğiz.

Körk, mikrofonun düğmesini kapadı ve basını Spak'a doğru çevirdi. Romulan'm yabancı bir dili dudak oynamasından anlayamayacağını bi'i yordu, ama ona bu imkânı vermek gereksiz olacaktı.

— Spak, buraya gel. Bundan ne anlıyorsun? Bîr şey istiyorlar, aksi takdirde bizi çoktan yok ederlerdi.

— Yıldız Filo Komutanlığının bu durumdan haberdar edildiğini biliyorsunuz her halde. Tal, umursamaz bir tavırla:

— Tabii, dedi. Fakat buradan gönderilen bir mesaj, Yıldız Filo Komutanlığına ancak üç hafta sonra ulaşabilir... Ve öyle sanıyorum ki, her ne olursa olsun, arkanızdan bir filo gönderip göndermemekte tereddüt edeceklerdir. Karar sizindir, Kaptan. Bir saat.

Tal'm görüntüsü kayboldu ve ekran yıldızlarla doldu.

Körk:

— Teğmen Uhura, dedi. Bütün üst subayların hemen Brifing salonunda toplanmalarını söyleyin.

Körk, toplanan grubu gözden geçirerek:

— Pekâlâ, dedi.

Spak, Makkoy ve Skat toplantıya gelmişti; Kekov ve Sulu, Uhura'yla beraber kontrol odasındaydı.

— Spak, RomuSan gemilerinin tepemizde bitmesinden önce geminin tespit aletlerinin onları neden göremediği üzerinde bir teorin vardı.

— Öyle sanıyorum ki Romulanlar, geminin tespit aletlerini maskeleyici bir aparey geliştirmişler. Dikkat ederseniz, Kaptan, çevremizde ki Romulan gemileri, Klingon gemilerinin modelinden esinlenerek yapılmış. Bir geminin yapısını böylesine değiştirme çok pahalıya mal olur. Bildiğimiz gibi, Klingon gemilerinin, Romulan gemilerinden üstün bir tarafı yok. Böyle bir masraf

ancak, çok önemli bir gizleyici apareyin gemiye uygulanması üzerine yapılabilir.

— Eğer tahminin doğruysa, Romulan gemileri, federasyon bölgesine fark edilmeden girebilir ve bir gezegen ya da bir gemi korunmaya fırsat bulamadan tahrip edilebilir.

Skat:

— Zaten biz de böyle yakalandık, dedi. Körk, ters bir sesle:

— Çok parlak bir gözlem, Mister Skat, dedi. Yardımcı olabilecek başka fikirleriniz de var mı?

Skat, bir an şaşırarak durdu, sonra omuzlarını silkti.

— Başka çaremiz yok gibi görünüyor...

— Üç çaremiz var. Dövüşüp... kaybedebiliriz. Atılgan'ı Romulanlara vermektense, kendi elimizle yok edebiliriz. Ya da ...teslim olabiliriz.

Toplantıda bulunan subaylar arasında bir kıpırdanma oldu. Körk zaten böyle bir tepki beklediği için fırsatı kaçırmadı.

— Romulanların şu maskeleyici aletlerinin nasıl çalıştığını belki öğrenebiliriz. Federasyon'un bu bilgiye kesinlikle ihtiyacı var.

Skat:

— İçinde bulunulan koşullar herhangi bir şey öğrenmemizi önüyor, dedi. Eğer Atılgan Romulanların eline geçecek olursa, bir Yıldız gemisi hakkında öğrenmek istedikleri her şeyi öğrenebilirler.

— Spak?

Spak, serinkanlılıkla ve hiç sakınmadan Eğer emrinizle tarafsız Bölgeyi geçmemiş olsaydık, dedi. Şimdi bir karar verebilmek için düşüncelerimizi öğrenmek gereği olmayacaktı.

Salonda bulunan subaylar önce dikkatle Spak'a sonra Kaptan Körk'e baktılar.

Makkoy, ileri doğru eğildi.

— Cim, bize emretmiştin, ama böyle bir emir vermeye yetkin yoktu...

— Gidebilirsin, Doktor!

— Ama Cim...

Uhura'nın sesi konuşmayı kesti:

— Kontrol odasından Kaptan K rk'e.

— K rk konuşuyor.

— Romulan gemisi yine sinyal veriyor, efendim.

— Buradaki ekrana alın, Teğmen.

Brifing odasının üçgen şeklindeki ekranı aydınlandı ve ekranda Volkanlı'ya benzer Tal'ın görüntüsü belirdi.

Tal, hiç bir başlangıca gerek duymadan:

— Komutanım sizinle görüşmek istiyor, Kaptan K rk, dedi. V K rk, biraz şaşırarak:

— Pekâlâ, dedi. Bağlayın.

— Komutanım, Birinci Kaptanımızla birlikte bu gemiye gelmenizi arzuxdıyor. Bu mesele üzerinde tartışılması... uygun görüldü. Komutanım, Romulan Yıldız İmparatorluğunun yüksek bir temsilcisidir.

— Neden kendi ayağımızla size teslim olalım?

— Siz buradayken rehine olarak iki subayım geminize gönderilecek.

— Geminize girdikten sonra, onların buraya nakledileceklerine dair elimizde bir garanti yok.

Tal'ın yüzüne hafif, alaylı bir gülümseme yayılacakmış gibi oldu.

— Birbirimize kolaylıkla güvenmemek hakkımız, Kaptan. Fakat bizim bölgemize giren sizsiniz. Sizin tutumunuzdan bizim kuşkulanmamız gerekmez mi? Bununla beraber, subaylarımızı sizinle karşılıklı olarak değiştirmeyi kabul ediyoruz.

Bu hiç beklemediği bir teklifti... Böyle olmakla beraber durumu, merak ve endişeyle kendisine bakan subaylarına açıklayamazdı.

K rk, sanki karar vermek için düşünüyormuş gibi birkaç saniye bekledi, sonra:

— Bize nakil odanızın koordinatlarını ve senkronunu verin, dedi.

Tal, başıyla anladığını belirttikten sonra ekrandan kayboldu.

Skat itiraz ederek:

— Buna razı olmamanızı özellikle ısrar etmeliyim, Kaptan, dedi. Romulanlar bir hileye baş vurabilirler...

Körk:

— Burada oturup beklemekle hiç bir şeyi öğrenemeyiz, dedi. Son bir emir. Mühendis Skat, komutayı siz alacaksınız. Eğer geri dönmezsek, bu gemi onların eline geçmemeli. Eğer Romulanlar bir teşebbüste bulunurlarsa, savaşacaksınız... ve gerekirse, Atılgan tahrip edilecek. Anlaşıldı mı?

— Çok iyi anlaşıldı, Kaptan. Aslında, Skat'ın günlerden beri verilen emri ciddiye aldığı tek emir buydu. Eğer şansları yardım ederse, evvelce verilen emirleri de anlayacaktı... Tabii eğer bir yarınları varsa.

— Pekâlâ. Nakil subayına haber verilsin.

Körk ve Spak, silâhları alındıktan sonra iki nöbetçi tarafından Romulan Komutanının daireisine götürüldü. Eğer gerekmiş olsaydı, silâhları olsa da olmasa da, iki nöbetçi nereden geldiklerini şaşırırlardı, ancak nöbetçileri altetmekle ellerine bir şey geçmeyecekti. Körk, bu avantajlarını ilerde kullanmayı tasarladı.

Sonra kapı birden açıldı... masasının başında duran Romulan Komutanın bir kadın olduğu görüldü. Aynı zamanda, komutan alelade bir kadın da değildi. Normal olarak bir kadın, hem yüksek rütbeli bir subay, hem de bir savaşçılar toplumunun temsilcisi olamazdı. Bu kadın son derece güzel, aristokrat, otoriterdi... Ve en çok etkileyici yönü, insan neslinden olmayıp Volkan neslinden olmasıydı. Körk ve Spak birbirlerine şöyle bir göz aktılar. Körk, eğer ıslık çalabilse, Spak'm hiç tereddüt etmeden bir ıslık çalacağını düşündü.

Kadın:

— Kaptan Körk, dedi.

— Memnun oldum, Komutan.

— Hiç sanmıyorum, Kaptan. Fakat tartışmamız gereken çok önemli bir sorun var ve sizin sahte olan bu nezaketiniz tartışmamızın bir başlangıcı olabilir.

Komutanın bakışları Spak'ın üzerine kaydı.

— Siz Birinci Subay...

— Spak.

— Önce Kaptanla görüşeceğim.

Spak, Körk'e kaçamak bir bakış fırlattı. Körk başıyla olumlu bir işaret verdi. Birinci Subay bir kaşını kaldırıp komutana bakarken, otomatik kapı, Kaptan Körk'ün arkasından sessizce kapandı.

Körk:

— Pekâlâ, dedi. Nezaket cümlelerini bir kenara itelim ve konuya gelelim. Gemimi size teslim etmiyorum.

Kadın Komutan soğuk bir ifadeyle:

— Bir yıldız gemisi kaptanı için takdir edilen bir tutum, dedi. Fakat Romulan uzayından geçmek evrensel bir önem taşır... Anlaşmayı bozmak demektir. Şimdi size basitçe soruyorum: Buradaki göreviniz nedir?

— Aletlerin bozukluğu trafik bakımından hataya sebep oldu. Farkına vardığım zaman Bölge sınırını çoktan aşmıştık. Dönmek fırsatı bulamadan, çevremiz gemileriniz tarafından sarıldı.

— Bir yıldız gemisi... Yıldız Filosunun en güzel gemilerinden biri. Yani, geminiz Tarafsız Bölge sınırını geçtikten çok sonra aletlerin bozukluğu anlaşıldı diyorsunuz, öyle mi?

— Her zaman bir kaza olabilir. Kesiciler ve destekleyici sistemler bozulabilir. İki aydan beri revizyona gireceğiz, ama henüz bir uzay doku tahsis edilemedi.

— Anlıyorum. Fakat bu bozukluğa rağmen rota tayin edebildiniz, değil mi?

Körk:

— Hata düzeltilmişti, dedi. Körk, mazeretinin ne kadar zayıf olduğunu biliyordu, fakat kelime cambazlığı yapmak zorundaydı; her yönden yenilmiş gibi görünmek istiyordu.

— Çok uygun. Bu mazeretin sizi casusluktan kurtaracağını hiç sanmıyorum.

— Casusluk etmiyoruz.

— Diliniz benim için her zaman güçlü, Kaptan. Belki de sizin kullandığınız

başka bir kelime vardır?

— En kötü ihtimalle, bir keşiften ileri gidemez. Fakat sizi temin ederim ki, çok haksız bir yargıya...

— Kaptan, eğer bir Romulan gemisi, geçerli bir açıklama yapamadan Federasyon bölgesine girmiş olsaydı, Bir Yıldız Üs Komutanı acaba nasıl davranacaktı? İki ihtimal olabilir... Ancak, bundan zararlı çıkanın siz olmayacağınızdan kesinlikle eminim.

Bir düğmeye basınca kapı açıldı.

— Spak, içeri gelin. Hem Federasyon Meclisi hem de Romulan Makamları bu durumdan haberdar edildi, fakat onların cevabını almak biraz uzun sürecek. Şimdilik, onlara vermek üzere bilgi toplamak için sizi sorguya çekmek istiyorum. Kaptan, ifadesini verdi.

Spak:

— Anlatın, dedi.

— Sizi gördüğüme çok şaşırılmış olduğumu, söyleyebilirim, Spak. Atılğan'da Volkan bulunabileceği hiç aklımıza gelmemişti.

— Yıldız donanması, gemilerinde çalışan personel hakkında Romulanlara bilgi vermek zorunda değil.

— Çok doğru. Fakat belirli gemiler... Belirli subaylar... bizce tanınıyor. Sizin durumunuz çok ilginç görünüyor.

Körk söze karıştı:

— Spak, sizin dikkatinizi çekmek için ne yaptı ?

— Yabancı bir nesilden olması yeterli. Atalarımızın da kökleri ve asılları böyleydi... Sizin anlayamayacağınız bir şey, Kaptan. Biz Volkanları takdir ederiz... Bizim uzaktan uzağa kardeşimiz sayılırlar. Spak, çok iyi bilinen bir şey var... Volkanların yalan söyleyemedikleri üzerine. Yoksa bu bir efsane mi?

— Efsane değil, bir gerçek.

— Şu halde şimdi bana dosdoğru cevap verin. Bir Volkan olarak şerefiniz üzerine, göreviniz neydi?

— Gerçeği ancak, bir Volkanlı olarak şerefimi zedelemeyecekse

saklayabilirim.

— Kaçamak konuşmak bir Volkanlı için alçaklıktır.

— Bir Romulan için de aynı eşitlikte alçaklıktır. Bir gerçeği insanın kendisine saklaması yalancılık değildir.

Körk, bir cümleyle birçok şeyi ifade edebildi, diye düşündü. Fakat Spak'ın yaradılışındaki kim olursa olsun böyle konuşmaktan kaçırılmazdı. Kadın zeki olduğu kadar da hilekârdı.

— Şu halde, dedi. Hâlâ söylenmeyen bir gerçek var. Körk:

— Bilinmesi gereken her şey söylendi, dedi. Başka bir şey yok.

— Mister Spak'ın söylenmeyen gerçeği var. Geliştirdiğimiz maskeleyici aletten haberiniz var. Federasyonun emriyle, açık bir casusluk yapmak amacıyla Romulan uzayını bilerek çiğnediniz.

— Bütün bunları konuşmuştuk, Komutan.

— Henüz başlamamıştık bile, Kaptan. Bir Volkanı konuşturmak için ona herhangi bir baskı yapılamayacağını biliyorum. Fakat bir insanın beynine, bir kavuna batırılan bıçak gibi işleyen Romulan metotlar vardır. Onları ancak gerekli olduğu zaman kullanırız.

Spak:

— Şu halde, bu metotların komuta ettiğimi görmüş bir insana sökmeyeceğini de biliyorsunuz demektir, dedi. Komutan:

— Elbette, dedi. Bu metotlar onu öldürecek... ya da ölümden beter edecek. Fakat İşlem Yönetmeliğinin gösterdiği gibi davranmayacak olursam, yerime muhakkak başkasını göndereceklerdir. Şu veya bu şekilde, söylenmeyen şu sakladığınız gerçeğinizi öğreneceğim.

Körk, Spak'ın demir gibi iradesinin şimdiye kadar sarsıldığını hiç görmemişti. Birden onun yüz ifadesinde gördüğü hafif bir değişiklik üzerine aceleyle:

— Bırak atıp tutsun, dedi. Söyleyecek sözümüz yok.

Spak, kaptan Körk'e bakmadan:

— Kaptanın daha fazla yıpranmasına izin veremem, dedi. Komuta sorumluluğu onu epey yıprattı ve yordu. Haftalardan beri kendisinde değil.

Körk:

— Hayatımda böylesine kuyruklu bir yalan duymadım, dedi.

Spak, aldırış etmeden konuşmasını sürdürdü:

— Gördüğünüz gibi, Kaptan Körk son derece hassas ve duygulu bir kimsedir. Mantıklı karar verme yeteneğini tamamen yitirmiş olduğunu sanıyorum.

— Yeter artık, Spak.

— Bir sır vermiyorum ki. Komutanın, Yıldız Filo Komutanlığının Atılğan'ı bu bölgeye özellikle gönderdiğini söylemesinin kabul edilmediğini anlatmak istiyorum. Hemen yakalanmamız bunun gerçek olmadığını açıkça gösteriyor.

— Spak... Allanın cezası, ne yapıyorsun?

— Atılğan'ın ve Federasyon'un çıkarına olarak gerçeği anlatıyorum. Kaptan Körk'ün Atılğan'ı Tarafsız Bölgeye kendi içgüdüsüne uyarak bir başarı kazanmak amacıyla soktuğunu söylüyorum. Kaptanın aklî dengesi yerinde değil.

Körk, sıkılı dişlerinin arasından:

— Ben de senin pis bir hain olduğunu söylüyorum, dedi. Komutan:

— Yeter! dedi.

Sonra masasının üstündeki bir plâkaya bastı.

— Atılğan'la bağıntı kurulsun.

Uzun bir dakika sonra Skat'm sesi duyuldu:

— Burası Atılğan, görevli subay Skat konuşuyor.

— Subay Skat, Kaptan Cim T. Körk, resmen casuslukla suçlanmıştır. Birinci Subay Spak'm tanıklığıyla Atılğan'ın Romulan uzayına yanlışlıkla girmediği anlaşıldı. Geminiz buraya kadar ne Yıldız Filo Komutanlığının ne de Federasyonun emriyle gelmediği, bundan tamamen Kaptan Körk'ün sorumlu olduğu ispatlandı. Gemi mürettebatı emirlere uymak zorunluğunda olduğu için bu olaydan sorumlu tutulamazlar. Bu nedenle, halen geminin komutanı bulunan Mühendis Skat, bir Romulan kılavuz gemisinin eşliğinde üssümüze gelmenizi emrediyorum, Oradan Federasyon Komutanlığına teslim edileceksiniz. Kaptan Körk, yargılanacağı zamana kadar tutuklu kalacak.

Atılgan'ın sesi birden kesildi ve uzun süren bir sessizlik oldu. Fakat K rk, Skat'ın ne yaptığını tahmin edebiliyordu... Skat muhtemelen iki Romulan subayının tutuklanmasını emrediyordu. Skat tekrar konuştuğu zaman sesi, zorla tuttuğu belli olan öfkesinden titriyordu.

– Yüzbaşı Skat konuşuyor. Atılgan, Kaptan K rk'ün dışında kimseden emir almaz. Eğer bize yanaşma teşebbüsünde buknıutrsanız, Atılgan, kendisiyle beraber müimün olrçuğu kadar çok Romulan gemisini de imha edecektir. Gemimizin savunma gücünü bildiğinize göre, söylediklerimin doğru olduğunu da bilirsiniz.

Komutan çok sinirlenmekle beraber yüzü ifadesiz kaldı.

– Siz insanlar çok kahramanlık taslıyorsunuz, dedi. Yaptığınızın hata olduğunu size anlatacak birçok yollar vardır.

Komutan, bir düğmeyi çevirerek konuşmayı kesti.

K rk,  fkeyle Spak'a döndü.

– İşittin mi, uzun kulaklı, hain? Değerli olan her şeyimizi ele verdin. Bir insanın nasıl dürüst olabileceğini anladın mı?

– Onu güvenlik odasına götürün. Nöbetçiler K rk'ü sürükleyerek dışarı çıkardılar.

Romulan Komutan:

– Tayfalarınızın hayatını, Kaptan K rk'ün mantıksız bir davranışla sorumluluğu tek başına yüklendiği üzerindeki tanıklığınız kurtardı, dedi. Fakat bu yardımınız için teşekkür beklemeyin.

Spak:

– İnsanlardan mantıklı hareket beklenemez, dedi. Bunu ikimiz de biliyoruz.

– İnsanların arasında bir Volkanlı... Onlarla yaşıyor, onlarla çalışıyor. Bu durumun sizin için dayanılamayacak kadar zor olduğunu kabul ediyorum.

– Yarı Volkanım. Annem insandı. Kadın Komutan soğuk bir ilgiyle:

– Şu halde, kimden yanaşınız? diye sordu. Kendinize Dünyalı mı yoksa Volkanlı mı diyorsunuz?

– Volkanlı.

— Ne zamandan beri Yıldız Donanmasında subaysınız, Spak?

— On sekiz yıldan beri.

— Kaptan K rk'e hizmet ettiniz. Onu sever misiniz? İş arkadaşlarınızdan memnun musunuz?

— Bu soru konumuzla ilgili değil.

— Belki.

Komutan, Spak'a biraz daha yanaştı ve gözlerinin içine meydan okurmuş gibi baktı.

— Fakat Kaptanın emri altındaydınız. Hatta onun arzularına uyuyordunuz. Spak, katı bir sesle:

— Bir subay olarak görevim ona itaat etmektir, dedi.

— İnsanüstü bir yaratıksınız. Siz neden komuta etmiyorsunuz? Spak tereddüt etti.

— Kendime ait bir gemi istemediğimden.

— On sekiz yıldan sonra buna elbette inanacaksınız. Fakat size... bir Volkana şimdiye dek kimsenin bir fırsat vermediği de doğru değil mi?

— Böyle fırsatlar son derece enderdir.

— Sizin gibi yüksek yetenekli bir kişiye bu fırsat verilmelidir. Ve verilecektir de. Eğer Federasyonu tüm evren olarak kabul etmezseniz bu konuda yardımcı olabilirim. Aslında da Federasyon artık söz konusu olamaz.

Spak:

— Bu düşünce zaman zaman aklıma gelirdi,

dedi.

— Size ait bir geminiz olmalı. Spak, neşeli bir sesle:

— Komutan, dedi. Açıkça konuşalım mı? Asıl gemiye ihtiyacı olan sizsiniz. Atılgan'ı istiyorsunuz.

— Elbette! Böyle bir gemi gücümüzü çok artırırdı.

Komutan biraz durakladı, sonra:

— Tabii, aynı fırsatlar sizin için de açık olacaktır.

Dahili telefon Spak'ın cevap vermesini önledi. Komutan eski tip ahizeyi alıp kulağına götürdü ve dinledi.

Bir dakika sonra:

— Oraya geleceğim, dedi. Spak, bir kaşını sorgulu bir ifadeyle kaldırdı.

Komutan biraz öfkeli:

— Kaptanınız, dedi. Hücrelerini koruyan sonik alanı geçmeye çalışmış ve yaralanmış, insan anatomisini bilmediğimiz için Birinci Subayım Atılğan'ın doktorunu çağırmış. Doktorun ilk cevabı, ev muayenelerine gitmediğini söylemek olmuş, ama bunun bir hile olmadığına inandırdık. Şimdi hastanın başında. Lütfen beni takip edin.

Komutan bürodan çıktı ve peşinde iki nöbetçi olduğu halde uzun koridorda yürürken:

— Söylemeyi unuttum, dedi. Sizi yemeğe bekliyorum. Konuşacak çok şeylerimiz var. Spak, kadına sorgulu bir ifadeyle baktı.

— Sahi mi?

— Cümlemi düzeltmeme izin verin. Yemeği beraber yiyebilir miyiz?

— Memnun olurum, Komutan. Nöbetçiler de davetli mi?

Cevap olarak, Komutan, bir el işaretiyle nöbetçileri savdı. Adamlar şaşırılmış görünmekle beraber hemen gözden kayboldular. Bir dakika sonra küçük bir hole ulaştılar. Koridor sol tarafa doğru devam ediyordu. Sağ tarafta önünde nöbetçi bulunan bir kapı vardı. Kapının hemen yanında bir amblem vardı, fakat Spak'ın bulunduğu açıdan ne olduğunu anlamak mümkün değildi. Ambleme doğru yürüdü.

— Mister Spak! Spak hemen durdu.

— O koridor Romulanlardan başkasına yasaktır.

— Ah, Tabii, komutan. Yasaklarınıza uyacağım.

— Yakında sizin için bir yasak kalmayacağını umarım.

— Bütün koşulların hep aynı kalacağını düşünmek mantığa aykırı düşer.

Romulan hapishanesine ulaştılar. Nöbetçi onları selâmladıktan sonra sonik alanı kesen kolu çekti. Hücreye girdikleri zaman nöbetçi sonik alanı tekrar çalıştırdı. Makkoy, gözlerinde bomboş bir ifade, kollarını bacaklarının arasına sarkıtmış bir vaziyette oturan Körk'ün başındaydı. Komutan:

— Doktor siz misiniz? diye sordu.

— Makkoy... Başhekim.

— Kaptan Körk'ün durumu nasıl?

— Fizikî olarak zayıf. Zihnen... depresyon geçiriyor.

— Yani sizin standartlarınıza göre, bu adam tamamen yeteneksizdir.

—Simdi öyle. Tamamen yeteneksiz.

— Mister Spak'ın söylediğine göre, Kaptanın Tarafsız Bölgeye geçmek için yetkisi ya da aldığı böyle bir emir yokmuş. Sizin fikrinizce, bu zihnî yeteneksizlik onun böyle davranmasının nedeni olabilir mi?

— Evet... Mümkündür.

— Mister Spak, Doktor da sizin ifadenizi doğrulayarak Kaptanın aklî dengesinin bozuk olduğunu söylüyor. Atılğan gemisine komuta etmek yeteneğine sahip değil. Bu görev sizin omuzlarınıza yükleniyor. Bu görevi kabullenmeye hazır mısınız?

— Hazırım.

Makkoy şaşırılmış göründü.

— Spak... İnanamıyorum! Spak:

— Bu durum tartışılmaz, dedi.

— Tartışılmaz demekle ne kastediyorsun? Eğer...

Komutan:

—Yeter, Doktor, dedi. Bir doktor olarak göreviniz hayat kurtarmaktır. Mister Spak'ın da görevi Atılğan'm güvenliğini sağlamaktır.

Spak:

— Başka çare yok, Doktor, dedi. Mürettebatın hayatı buna bağlı.

Körk, ağır ağır başını kaldırdı. Gözleri bir delinin gözleri gibi ışıltılı ışıltılı yanıyordu. Birdenbire haykırarak Spak'ın üzerine atıldı.

— Hain! Seni... geberteceğim!

Spak, seri bir hareketle Körk'ün bir omuzunu ve ensesini yakaladı. Deli gibi öfkeli Kaptan, birden kasıldı, keskin bir çığlık atarak hareketsiz kaldı.

Spak, donmuş gibi Kaptan Körk'e baktı. Nöbetçi silâhını çekmişti. Makkoy, kaptanın yanına diz çöktü, trikorderle inceledi, sonra elleri titreyerek bir enjektör hazırladı.

— Ona ne yaptın?

İğneyi yaptıktan sonra Spak'ın yüzüne baktı. Konuştuğu zaman sesi âdeta hırıldıyordu.

— Ona ne yaptın? Spak:

— Saldırıya hazır değildim, dedi. O... Elimde olmayarak Volkan ölüm oyununu uyguladım.

Makkoy, bir iğne daha yapmaya çalıştı, sonra kalp ve nabız atışlarını dinledi.

Sonra soğuk bir sesle:

— İçgüdü'nün hâlâ güçlü, Spak, dedi. Kaptan öldü.

Romulan Komutanı:

— Ölümü kendi hatasıydı, dedi. Cesedi ve Doktoru Atılgan'a gönderin. Mister Spak, yemeğe gidiyor muyuz?

— Bu davete bayıldım, Komutan.

Yemek gerçekten de zevkliydi. Spak, şimdiye kadar böylesine zevkle hazırlanmış zengin bir sofraya görmemişti. Komutanın bardağına biraz daha şarap koydu.

Komutan:

— Sizin için özel olarak Volkan yemeklerini hazırlattım, dedi. Hoşunuza gitti mi?

— Çok memnun oldum, Komutan. Geminizdeki yemeklerin Atılgan'ın yemeklerinden çok daha güzel olduğunu söyleyebilirim. Gerçekten de kuvvetli bir kandırıcı.

— Kandırmak için başka yollarımız da var. Komutan yerinden kalktı ve Spak'ın yanına tturdu.

— Yıldız Donanmasında sığınabileceğin kimsen yok. Ben... Biz sana bir çare teklif ediyoruz. Sana bir yer bulacağız, istersen.

— Bir yer mi?

Kadın komutan, Spak'ın omuzlarını, boynunu okşadı.

— Benim yanımda. Romulan kadınları Volkanlı kadınlarına benzemezler. Onlar gibi kendimizi tamamen mantığa verip duygudan yoksun kalmış değiliz. Halkımız savaşçıdır, çoğunlukla vahşidir, fakat yapabileceğimiz birçok... güzel şeyler de vardır.

— Romulan toplumunda böyle şeyler olduğunu bilmiyordum.

Kadın yumuşak bir sesle:

— Bir Volkanlı olarak, inceleyecektin, dedi. Ama bir insan olarak, bunlardan zevk almanın bir yolunu bulacaktın.

— Bunlardan zevk aldığıma inanmalısın.

— Çok memnun oldum. Bu rastlantıyı tamamlayacak bir basamak daha var. Küçük bir

Romulan grubunu Atılgan'a götüreceksin. Sana layık olan yeri alacak ve Atılgan'a komuta ederek, kılavuz gemimin eşliğinde onu bir Romulan limanına götüreceksin.

Spak sabırsız bir tavırla:

— Evet, Tabii, dedi. Ama hemen şimdi değil her halde. Bir saat sonra... daha iyi olur, öyle değil mi, Komutan?

Kadın Komutan bu kez gerçekten bir kahkaha attı.

— Evet, Mister Spak. Benim de bir ismim olduğunu biliyor musun?

— Düşünüyordum.

Kadın ileri doğru uzandı ve ismini fısıldadı. Söylediği kelime bir insan için anlamsız olabilirdi, ama Spak kelimenin kökünü hemen hatırladı.

— Ne kadar ender ve güzel bir isim, dedi. Fakat bu isim bir askere yakışmıyor.

— Eğer bana bir dakika izin verirsen, bu asker, bir kadın olarak tekrar karşına çıkabilir.

İkisi birlikte ayağa kalktılar. Kadın gözlerini Spak'tan ayırmadan bir odaya girdi, sonra odanın kapısını hafifçe çekerek kapadı.

Spak, arkasını kapıya döndürdü, koynuna uzandı ve telsizini çıkartarak açtı.

— Spak'tan Kaptan Körk'e.

— Körk konuşuyor. Gemiye geldim bile... Yeşil derili, sivri kulaklı, üniformalı falan. Bilgiyi alabildin mi?

— Evet, aradığımız alet, komutanın odasına gelirken sola doğru uzanan koridorun üstünde. Çok dikkatle korunuyor ve sadece yetkili personelin girmesine izin veriliyor.

— Anladım. Onların dikkatini çekmeden Atılgan'a dönebilecek misin?

— Bilmiyorum. Halen...

— Birisi geliyor. Tamam.

Spak, telsizini aceleyle sakladı. Kadın bir dakika sonra odaya girdi. Değişiklik insanı şaşkına çevirecek kadar güzeldi. Kadının sırtında son derece şeffaf bir giysi vardı ve bütün hatlarını meydanda bırakıyordu.

Kadın odanın ortasında durarak:

— Mister Spak? dedi. Şimdiki durumum daha uygun değil mi?

— Uygun kelimesi çok yersiz kalıyor. Konuşmamızı gerçekten de tahrik etmesi gerekiyor.

Kadın elini kaldırıp parmaklarını Volkan usulü açtı. Spak da onu taklit etti ve parmaklarının ucuyla birbirlerinin yüzlerini okşadılar.

Kadın:

— İnanması çok zor, dedi. Bir yabancının dokunmasıyla bu kadar

duygulanabileceğimi tahmin etmezdim.

— Ben de itiraf etmeliyim ki... duygulandım. Mantıksız olduğunu biliyorum... Fakat...

— Spak, gerçekten nasıl hissettiğimi tartışmamalıyız. Sen de benim gibi aramızda geçenleri kabul et.

— Başka bir sözüm yok.

— Gel öyleyse.

Kadın, Spak'ın elini tutarak öbür odaya yöneldi.

Kapı birden ısrarla çalındı. Eğer Spak, tam bir insan yaratılışında olsaydı, heyecanla yerinden sıçrardı.

Tal'ın sesi duyuldu:

— Komutan! Girmek için izin istiyorum!

— Şimdi olmaz, Tal.

— Çok acele, Komutan.

Kadın, Spak'a bakarak tereddütle durdu, fakat içinde bulunduğu duygusal durum sarsılmış gibiydi.

— Pekâlâ... Girebilirsin.

Tal'ın yanında iki nöbetçi vardı. Ya Spak'ı komutanın odasında buldukları için ya da komutanlarını böyle bir kılıkta gördükleri için çok şaşırdılar, ama aldıkları disiplin kendilerini hemen toparlamalarına yardımcı oldu.

— Komutan, kendi gemimizden yapılan yabancı bir yayın tespit ettik .

— Yerini bulup rapor edin.

— Yerini bulduk, Komutan. Yayın bu odadan yapıldı.

Kadın birden kaskatı kesildi ve Spak'a döndü. Spak, gözlerini kadından ayırmadan elini koynuna attı, bu arada nöbetçiler silâhlarını çektiler. Kadın, trans halindeymiş gibi gözlerini Spak'tan ayırmadan uzatılan telsiz aletini aldı. Sonra birden kendisine geldi.

— Maskeleye cihazı! Adam gönderin... Tal:

— Onu da düşündük, Komutan, dedi. Alet yerinde yok.

— Tam alarm. Bütün güverteleri arayın. Spak:

— Bu faydasız olur, Komutan, dedi. Bulabileceğinizi hiç sanmıyorum.

Kadının tepkisi sadece haykırmak oldu:

— Sen bir deli olmalısın!

— Sizi temin ederim, aklım başımda.

— Bunu neden yaptın? Bunu yapabilecek gücü nerden buldun? Spak tane tane:

— Atılgan'ın Birinci Subayım, dedi.

Kadın, Spak'a şiddetli bir tokat yapıştırdı. Bu tokat, herhangi bir insanı başına balyoz indirilmiş öküz gibi yere yıkabilirdi.

Spak, buz gibi bir ifadeyle kadına baktı. Kadın da dik dik Spak'a bakıyordu. Solukları yavaş yavaş düzeldikten sonra Tal'a:

— Büroma götürün, dedi. Ben de birazdan geliyorum.

Kadın tekrar üniformasını giymişti. Yüzü tamamen anlamsız bir hal almıştı.

— Devlete karşı suç işlemek çok ağırdır, dedi. Ayrıntıların gereksiz olacağına inanıyorum. Verilen hüküm kayda geçtikten sonra hemen infaz edilecektir.

Spak:

— Ben Romulan değilim, dedi. Fakat bir Romulan muamelesi göreceksam, önce savunma hakkı istiyorum.

— Demek ki Romulanlar hakkında tahminimden de çok bilgin var. Bu suçluluğunu daha da ağırlaştırır. Mamafih, talebin kabul edilmiştir.

— Teşekkür ederim.

— Komutan Tal, göreviniz başına dönün. Atılgan'a yanaşma hareketi emrimle başlayacaktır.

Tal, selâm vererek uzaklaştı. Komutan masasının gözünden bir silâh çıkartarak önüne koydu. Bu hareketi Spak'ın kaçmaya çalışması ihtimaline karşı yapmamıştı, çünkü onun kaçma teşebbüsünün mantıksız olacağını

düşünmüştü.

— Savunma Hakkı için bir kısıtlama olmamakla beraber, saatlarca savunmanı dinleyecek değilim. Spak:

— Fazla zaman istemeyeceğim, dedi. Bana yirmi dakika yeter.

— Savunmanı, maskeleye aletini çalan yordakçının yakalanmasından önce bitirmelisin. Yalnız ölmeyeceksin.

Kontrol tablosundaki düğmelerden birine bastı.

— Kayıt odası. Romulan Savunma Hakkı suçluya, savunmasında ya da suçunu açıklamasında ifadesinin resmî kayıtlara geçme imkânını sağlıyor. Yıldız Donanması subaylarından ve ikili ajan olduğu kesinleşen Yüzbaşı Spak, bu hakkı talep etti. Başlayın Yüzbaşı Spak.

— Suçlarım casusluk, sabotaja iştirak ve yardımdır. Bu iki suç saklamadan kabul ediyorum. Fakat Praetori Lordları, ihanet anlamına gelen iki taraflı casusluk yapmakla suçlamayı reddediyorum. Her ne kadar iki taraflı çalışıyor görünmüşsem de, böyle bir aldatmada başarı derecemi dikkate almaksızın, Romulan İmparatorluğuna yeminle bağlı olmadığım gibi Federasyona da ihanet etmiş değilim.

Spak, bir kaşını hafifçe kaldırıp konuşmasını sürdürdü:

— Yıldız Filosu Komutanlığının gizli bir emriyle çalışıyordum. Bu emrin ne olduğunu, Kaptan Körk dışında, Atılgan'da kimse bilmiyordu. Bu emir, Romulanların dedikodusu yayılan maskeleye aletini geliştirip geliştirmediklerini öğrenmek, böyle bir alet varsa, bu aleti ne pahasına olursa olsun ele geçirmekti. Bütün bunları Kaptan Körk'le ben hazırladım.

Komutan:

— Ve böylece, dedi. Volkanların hiç yalan söylemediklerinin de bir hikâye olduğu anlaşılmiş oldu.

— Buna hiç şaşmamak gerekir, Komutan. Hassas insanların arasında yaşayan bir kişinin, diğerlerini korumak amacıyla belirli bir ölçüde yalan söylemesini öğrenmesi gerekiyor. İnsanlar arasında böyle yalanlara, "gerekli yalan" adı veriliyor. İnsanların dürüstlüğü, iki yalan arasındaki ayrımı bitmesiyle ölçülüyor. Yerinde bir yalan söylemek, kimi zaman büyük felâketlere yol açabilen gerçeklerin daima körü körüne söylenmesinden çok daha hassas bir meseledir. Şimdi olduğu gibi bazı öyle zamanlar vardır ki, eğer doğruyu söyleyerek bir kütlenin hayatını tehlikeye atacaksan, yalan söyleyerek bir

kişinin hayatını tehlikeye atarsın daha iyi. Sizin beni kandırıp kendi tarafınıza almaya çalışmanız aslında böyle seçimlerden biridir, Komutan. Eğer başka bir amaçla davrandınızsa, bağışlayın, fakat böyle teşebbüslerde bu tür tehlike her zaman vardır.

Komutan:

— Bana acımanız ve ahlâk dersi vermeniz gereksiz, dedi. Lütfen, devam edin.

— Nasıl isterseniz. Bir Yıldız Donanması subayı olarak ettiğim yemin kesin ve bağlayıcıdır. Bu üniformayı taşıdığım sürece, Federasyonun güvenliğini korumak ilk görevimdir. Yeni bulduğunuz maskeleyen aletin güvenliği tehdit ettiği açık seçik ortadadır. Görevimi, aldığım emirlerin ve ettiğim yeminin gerektirdiği gibi yaptım.

Komutan:

Herkes görevini yapmakla sorumludur, Mister Spak, dedi. Herkesin bildiği bir şeyi söylediniz.

— İfadenin kapsadığı sözlerle ilgili bir kural yoktur. Devam edeyim mi?

— Pekâlâ. Yirmi dakikanız dolmak üzere.

— Aramızdaki konuşmalarla geçen zamanın, savunmam için ayrılan zamandan sayılmayacağını umarım. Resmî bir savunma arasında yapılan sorgunun çok yersiz olduğunu düşünüyorum.

Komutan öfkeyle:

— Bu sonu gelmez saçma konuşmalar! dedi. Lütfen asıl konuya döner misiniz?

— Tabii. Komutanın benim Volkan bağlılığıma güvenmesi yersizdi. Çünkü unutulmamalıdır ki, Volkan, Gezegenler Federasyonuna bağlı bir üyedir. Diğer bir deyimle...

Birdenbire, odanın içi, Komutana yabancı gelmeyen bir uğultuyla doldu. Komutan ne olduğunu kavrayarak, önündeki silâhı alıp ateşleyeceği yerde, yerinden fırladı ve Spak'a sarıldı. Sonra ikisi birden parlak bir ışık içinde donup kaldılar...

Ve ikisi birlikte Atıgan'm Nakil odasında belirdiler.

Kontrol odasındaki asansör kapısı açıldığında, KÖrk'ün sesi duyuldu:

— Su alet üzerindeki şalteri kapa, Skati!

— Kapadım, kaptan. Çalışmıyor.

Spak'la birlikte asansörden Kontrol odasına giren komutanın dudaklarından bir hayret ünlemi fırladı. Körk, teninin rengini değiştirmek, ya da ameliyatla sivriltilen kulaklarını eski şekline döndürmek şöyle dursun, üzerindeki Romulan üniformasını bile hâlâ çıkartmamıştı. Aletin nasıl çalınmış olduğu artık açıkça belliydi.

Spak, komutanı yalnız bırakıp yerine geçerken, onun şöyle konuştuğunu duydu:

— Şimdiye kadarki başarınız için sizi tebrik etmek gerekir, Kaptan... Fakat bir dakika sonra hepiniz öleceksiniz ve başarınız boşa gidecek.

Kaptan, komutanın sözlerine aldırmadı.

— Teğmen Uhura, Romulan amiral gemisine bir kanal açın. İkili görünüm.

— Tamam... Komutan yardımcısı Tal, ekranda, Kaptan.

Tal, komuta koltuğunda oturan Romulam görünce çok şaşırdı, ama şaşkınlığı kısa sürmüştü, çünkü tanımadığı bu kişinin gerçek bir Romulan olmadığını hemen anlamıştı.

— Sizi ana bataryalarımız içine aldık, Atılgan. Kaçamazsınız.

— Kaptan Körk konuşuyor. Ateş etmeyin. Komutanınız gemimizde.

Tal, kendi ana ekranına acele bir göz attı.

— Komutan! Kadın:

— Komutan yardımcısı Tal, dedi. Size kesin bir emir veriyorum. Emre itaat edin. Yaklaşın ve gemiyi tahrip edin!

Uhura bağıntıyı birden kesti, ama bu hareketi yeteri kadar çabuk olmamıştı. Kadına konuşma fırsatını vermiş olmak, göze alınması gereken bir tehlikeydi.

— Haydi, Skati, zamanımız azaldı.

— Mümkün olduğu kadar çabuk çalışıyorum. Kaptan.

Komutan:

— Siz de görüyorsunuz ya, Kaptan, dedi. Çabanız boşuna.

— Mister Spak, Romulan gemileriyle aramızdaki uzaklığı verin.

— Yüz elli bin kilometre, fakat çok çabuk azalıyor.

— Fazerler hazır olsun. Dövüşürsem beni bağışlayın, Komutan.

— Elbette dövüşeceksiniz. Karşı koymanızı zaten bekliyorduk. Spak:

— Yüz bin kilometre, dedi. Altı saniye sonra maksimum menzile girmiş olacaklar... Beş... Dört...

— Skat, şalteri kapa!

— Biraz fazla yük binecek, fakat...

— ... İki... Bir...

— Çalışıyor, Kaptan!

— Mister Çevkov, rotayı 318 dereceye çevirin. Hız 9.

— Dokuz mu, Kaptan?.. Tamam. Spak, Körk'e döndü:

— Son bulunduğumuz yere ateş ettiler, Kaptan, fakat, maskeleyici alet son derece etkili görünüyor. Komutanın bana söylediğine göre, böyle bir aletle teçhiz edilen gemiyi kendi araştırmacılarının bile tespit edemediğini biliyorum.

Körk, içtenlikle:

— Teşekkür ederim, Mister Spak, dedi. Sonra Komutana döndü:

— Sizi bir Federasyon karakoluna bırakacağız.

— Çok cömertsiniz, Kaptan. Eğer beni hapishanenize gönderirseniz bir tutuklu olarak yerimi alacağım. Burada daha fazla kalmak benim için üzücü oluyor.

Körk, çok resmî bir tavırla:

— Mister Spak, dedi. Komutanı dairesine götürmek şerefi size verilmiştir.

Birbirinin zıddı olan iki kuvvetli kişi birbirlerini eğilerek nezaketle selâmladılar. Spak, Komutanı asansöre doğru götürdü. Arkalarından Sulu'nun sesi duyuldu:

— Tarafsız Bölgeye giriyoruz, Kaptan. Spak, Komutana:

— İsteksiz bir konuk olduğunuz için üzgünüm, dedi. Böyle bir amacımız yoktu. Aslında bütün istedikleri maskeleyie aletti.

— Peki sizin istediğiniz neydi?

— Geminize geldiğim zaman benim de bütün isteğim aleti alabilmektir.

— Nitekim istediğiniz oldu ve aletle döndünüz.

— Siz kendinizi küçük görüyorsunuz, Kaptan.

Kadın, bu sözün altındaki gizli manayı anlamamazlıktan geldi.

— Maskeleyie aleti etkisiz yapacak bir yol bulacağımızı biliyorsunuz. Nihayet, bu aleti yapan biz, çalan sizsiniz.

— Askeri sırların çok çabuk el değiştirdikleri açıkça belli, Komutan.

Kadın asansöre girdi, arkasından gelen Spak'ın yolunu kesti.

— Seçimi siz yaptınız.

— Mümkün olan tek seçimdi. Siz de olsanız benim gibi yapardınız.

Kadın uzun bir dakika Spak'a baktı, sonra dudaklarında üzüntülü bir tebessüm belirdi.

— Bu da bizim... sırrımız olarak kalacak. Görevinize dönün. Buradan itibaren beni nöbetçilerin götürmesi daha iyi.

Spak, iki nöbetçiyi işaretle çağırdı. Kadın, belki Spak'ı da kendisiyle beraber bir saniye içinde götürebilirdi, ama herhangi bir Romulan gemisinin Nakil şualarından çok uzaklarda bulunuyorlardı. Ayrıca, kadının bu hareketi çok mantıksız olurdu. Bir bakıma, Volkanların insanlara benzemediklerini, onların çiftleşme âdetlerinin belirli zamanlarda olduğunu, aksi takdirde kadına karşı tamamen ilgisiz olduklarını bilmemesi çok garipti. Yoksa onun insanlık yönüne mi güveniyordu? Böyle düşünmekte acaba haklı mıydı?

Asansör kapısı kapandı ve asansör aşağı doğru hareket etti. Spak, tekrar kontrol odasındaki yerine döndü.

— Revirden Kaptan Körk'e. Eğer oradaki tartışmalar bittiyse, hemen buraya gelmeni istiyorum.

— Neden, Doktor?

— Tekrar ameliyat olacaksın. Beni aldattığın için kulaklarını keseceğim.

Körk, sırtarak eliyle kulaklarına dokundu. Kulaklarının ameliyatla değişmiş olduğunu operasyon sırasında tamamen unutmuştu. Bakışları Spak'ın üzerinde durdu.

Spak, alınmadığını gösteren bir ifadeyle:

— Lütfen gidin, Kaptan, dedi. Bir insanda bu tip kulak pek estetik görünmüyor. Makkoy:

— Geliyor musun, Cim? dedi. Yoksa ömrünün sonuna kadar Birinci Subayın gibi uzun kulakla mı gezmek istiyorsun?

Ve Makkoy yine son sözü söylemişti.

DÜN BUGÜN VE YARIN

Kaptanın Seyir Defteri: Yıldız Tarihi 1748.06.1. Atılgan uzaydaki araştırmalarına devam ediyor. Kompütör, Beta Niobe yıldızının yaklaşık olarak üç buçuk saat sonra patlayacağını bildirdi Yıldızın tek uydusu, M sınıfından bir dünya olan Sarpeidon gezegeni. Son zamanlarda bu gezegene, uygar olmakla beraber uzay uçuş olanaklarından yoksun, insan cinsine çok yakın bir ırkın yerleştiği bildirilmişti. Atılganın araştırıcı aletleri gezegende yaşayan insan olmadığını, fakat büyük bir kuvvet jeneratörünün halen çalışmakta olduğunu gösteriyor. Gezegende hâlâ yaşayan insan bulunması ihtimaline karşı, onların gezegen tahrip olmadan önce bulunup gemiye alınmaları gerekiyor.

* * *

Kaptan Körk, kontrol tablosundaki mikrofonun düğmesine bastı.

— Nakil odası. Kaptan Körk konuşuyor.

— Burası nakil odası, Kaptan.

— Işın kanalları gezegenden alınan kuvvet sinyalleri üzerine ayarlansın. Nakle hazır olun.

— Emredersiniz, Kaptan. Kaptan Körk, Nakil odasıyla bağmtıyı kestikten sonra Doktor Makkoy'u aradı:

— Doktor, Körk konuşuyor.

— Dinliyorum, Cim.

— Bir araştırma yapmak için gezegene iniyoruz. Hemen nakil odasına gel. Tamam. Kaptan Körk, Mister Spak'a döndü:

— Konuşmaları duydunuz, Mister Spak, hazır mısınız?

— Hazırım, Kaptan.

Birkaç dakika sonra Körk'le Spak, nakil odasında Doktor Makkoy'la buluştular. Kaptan Körk:

— Nakil odası hazır mı? diye sordu.

— Hazır, Kaptan.

Üç subay nakil diskleri üzerindeki yerlerini aldılar ve bir saniye sonra oldukça geniş bir odanın ortasında belirdiler.

Oda, raflarla bölmelere ayrılmış ve muhtelif bölmelere çelik dosya dolapları konmuştu. Bölmelerden birinde, arkasında kitaplık bulunan büyük bir toplantı masası vardı. Başka bir bölmede, büyük bir dikkatle yerleştirdikleri belli olan birkaç makine bulunuyordu. Derinden derine duyulan hafif uğultu, arada sırada çakan sinyaller, makinelerin halen çalıştıklarını açıkça gösteriyordu.

Kaptan Körk, şaşkınlıkla makinelere baktı, sonra Spak'a döndü.

Mister Spak, trikorderle (canlı ve cansız varlıkları inceleyen ve her türlü radyasyonu gösteren bir çeşit alet) makineleri inceledi, eliyle belirsiz bir işaret yaptı.

— Araştırmacıların gösterdiği güç kaynağı oldukları açıkça belli, kaptan. Fakat ne işe yaradıkları ayrı bir sorun.

Bir kenarda, kulakları, projeksiyonları ve birer küçük ekranlarıyla komple tek kişilik birkaç çalışma masasını kapsayan bir odiovizyal (dinleyip görmekle yapılan eğitimde kullanılan tesis) tesisiyle donatılmıştı. Bitişik duvarda bir kapıyla pencere görülüyordu. Odanın dip tarafına, teyplerin depo edildiği kafes bir bölme vardı ve buranın kapısı aralıktı.

— Size yardım edebilir miyim?

Üç subay topuklarının üzerinde döndü. Karşılarında orta yaşlı, oldukça kelli felli, ağır başlı bir adam duruyordu.

Adam, nazik bir dille sözünü tamamladı:

— Kitaplığı ben yönetiyorum. Mister Spak:

— Belki yardım edebilirsiniz, Mister...? dedi.

— Mister Atoz. Sizi görünce biraz şaşırdığımı itiraf ederim. Herkesin çoktan gitmiş olduğunu sanıyordum.

Kaptan Körk:

— Herkesin gitmiş olduğunu söylediniz, dedi. Nereye gittiler?

— Gittikleri yerler kişiliklerine göre değişik. Eğer belirli bir kişiyi arıyorsanız, özür dilerim, bu bilgiler gizlidir.

Doktor Makkoy:

— Hayır, belirli bir kişiyi aramıyoruz, dedi. Sadece... genellikle... nereye gittiklerini öğrenmek istiyoruz.

— Ah, seçmekte güçlük çekiyorsunuz, öyle değil mi? Evet, seçim olanaklarının çokluğu karar vermeyi güçleştirir, ama size belki yardımcı olabilirim. Bu tarafa gelir misiniz, lütfen?

Atoz, nazik bir şekilde hafifçe eğilerek, çalışma sıralarının bulunduğu bölmeye geçmeleri için işaret etti.

Körk, "Atoz, bizim yerli olduğumuzu ve diğerlerinin gittiği yere gitmek istediğimizi sanıyor. Eh, durumu öğrenmenin daha iyi bir yolu olabilir miydi?" diye düşündü.

Geride kaldığını yeminle söyleyebileceği Atoz'un gülümseyerek teyp bölmesinden çıkması üzerine şaşkırmamak imkânsızdı.

Doktor Makkoy, ancak duyulabilecek şekilde fısıldadı:

— Oraya nasıl gidebildi? Atoz, sanki konuşmasıyla her şeyi açıklamış gibi:

— Bu tesisdeki her etüt istasyonu bağımsız çalışmaktadır, dedi. Yirmi binden fazla Verişim teyplerinden seçebilirsiniz. Bu teyplerden yüzlercesi koleksiyona son zamanlarda katılmıştır. Sizi memnun edecek bir şeyler bulacağınızdan eminsrri.

Kaptan Körk'e döndü.

— Siz, efendim, özellikle hangi konularla ilgilisiniz?

Kaptan Körk:

— Son tarihe ait bir şey yok mu? dedi.

— Sahi mi? Çok fena. Son tarih üzerine çok az şeyimiz var, çünkü hiç isteyen olmadı.

— Fazla geniş bilgiye ihtiyacım yok. Sadece birkaç soruma cevap versin yeter.

— Ah, elbette. Bu takdirde, sağ tarafınızda ikinci bölmedeki Referans Servisimiz hizmetinizdedir.

Bu kez, inanılmaz davranışları olan Mister Atoz'u, Referans masasında kendilerini bekler buldukları zaman pek şaşkırmadılar. Fakat başka bir şey daha

vardı: Kaptan Körk, Atoz'un kendilerini ilk kez görüyormuş gibi davrandığını sezdi.

Nitekim, adamın ilk sözleri Körk'ün yanılmadığını gösterdi.

Adam öfkeyle:

— Çok geç kaldınız, dedi. Neredeydiniz?

— Ne olduğunu öğrenir öğrenmez geldik. Mister Spak:

— Benim hatam, efendim, dedi. Yanlış hesaplamış olmalıyım. Hatırlarsanız, geminin araştırmacıları burada kimsenin bulunmadığını göstermişti.

Atoz:

— Birkaç saat sonra, sözleriniz çok doğru olacaktı, dedi. Üçünüz de ölecektiniz... Buhar olacaktınız. Tam zamanında geldiniz.

Doktor Makkoy sordu:

— Şu halde ne olacağını biliyorsunuz, değil mi?

— Budala! Elbette biliyorum. Herkez patlama olacağını çok önce öğrendi. Verilen talimatları izlediler ve şimdi emin yerdeler. Siz de aynı şeyi yapsanız iyi edersiniz.

Kaptan Körk:

— Onların emin bir yerde olduğunu mu söylediniz? diye sordu.

Atoz gururlu bir tavırla:

— Çok doğru, dedi. Herkes emin yerlerde.

— Nerede? Nereye gittiler?

— Tabii ki her nereye gitmek istedilerse oraya. Seçim hakkı tamamen kişiye bırakılmıştır.

— Bu gezegen halkını emin yerlere siz tek başınıza mı gönderdiniz? Atoz:

— Evet, dedi. Tek başıma gönderdiğimi söylemekten gurur duyuyorum. Tabii, bu basit iş için kendi taklitlerimi delege olarak göndermek zorunda kaldım. Fakat sorumluluk sadece bana aitti.

Kaptan K rk, biraz haşın sesle:

– Onlardan ikisiyle tanışmış olduğumuzu sanıyorum, dedi. Siz her halde gerceksiniz.

– Elbette.

Doktor Makkoy, trikoderiyle Atoz'u incelemeye başlamıştı bile.

– Doğrusunu istersen, sahici insan, Cim. Bu da geminin araştırıcılarının verdiği bilgiyi açıklıyor. Tek bir insanın tespit edilmesi güç. Eğer burada kalacak olursanız öleceğinizi biliyor musunuz, efendim?

– Elbette biliyorum, fakat zamanı gelince karımın ve ailemin yanına gideceğim. Siz benimle ilgilenmeyin. Kendinizi dşnn,

Kaptan K rk iini çekti. Adam değişmez fikirli, hmen hemen cinnet getirme noktasına gelmiş biriydi. Fakat böyle bir iş ancak onun gibi birine verilebilirdi. Ya da böyle iş verildiğinde kısa zamanda cinnet getirebilecek bir kişiydi.

Bıkkın bir sesle:

– Pekâlâ, dedi. Nasıl? Ne yapacağız? Atoz, yerinden kalkıp onları teyplerin bulunduğu çalışma sıralarına götürürken:

– Gezeenin tarihi bütün ayrıntılarıyla var, dedi. Sadece sizi en çok neyin ilgilendirdiğini seçin... Yüzyıl, tarih, dakika. Fakat, unutmayın, çok geç kaldınız.

K rk ve Makkoy kulaklıkları taktılar. Atoz raflardan teypleri seçerek inceleme aygıtına taktı.

K rk:

– Teşekkür ederim, efendim, dedi. Mümkün olduğu kadar çabuk davranacağız.

Bir kulaklığı Mister Spak'a uzattı, fakat Spak başmı sallayarak buraya geldiğinden beri kendisini düşündüren makinelere doğru uzaklaştı. Bu sırada Atoz da makinelerin başına geçmiş, kontrollerle oynuyordu. Birden K rk'n ekranı aydınlandı. Gözlerinin önünde boş bir sokak belirdi... Bu sokak, bir ara sokaktan biraz daha genişceydi... Eğer dünyada olsaydı, bu sokağın on yedinci yüzyıl İngiltere'sindeki bir ara sokak olduğunu düşünürdü. Makkoy'un ekranına şöyle bir göz attı, oradaki görüntünün de pek ilginç olmadığını gördü: Arktik'te buzul bir bölge. Atoz'un muhakkakki pek garip fikirleri...

Bir kadın, kulakları yırtarcasına keskin bir çığlık attı.

Kaptan Körk, başından kulaklıkları sıyırarak ayağa fırladı. Çığlık tekrar duyuldu... Bunun kulaklıktan gelmediği, gözlem kitaplığının dışından geldiği açık seçik belliydi.

— İmdat! Beni öldürüyorlar!

Kaptan Körk kapıya doğru koşarken:

— Spak! Doktor! diye bağırdı. Buraya gelin, çabuk!

Atoz, kaptan Körk'ün arkasından haykırdı:

— Durun! Sizi hazırlamadım! Bekleyin, hazırlanmış ol...

Kaptan Körk kapıdan çıkarken, sanki birisi bir şalteri kapamış gibi, Atoz'un sesi birden kesildi...

... ve Körk, ekranda gördüğü sokakta topuklarının üzerinde kayarak durdu!

Şaşırmak için zaman yoktu. Sokak soğuk ve pusluymuş, fakat yeteri kadar gerçekti ve çığlıklar en yakın köşeden geliyordu. Çığlıklar bu kez bir erkek sesi izledi:

— Uslu dur, güzelim, belki sana karşı cömert davranabilirim.

Kaptan Körk, köşeyi dikkatle döndü. Dantelli kadife elbise giymiş, kılıç kuşanmış genç bir adam, çingene gibi giyinmiş bir kadınla boğuşuyordu. Kadın her ne kadar tekmeliyor ve tırmalıyorsa da, adama pek zorluk çıkarmıyor sayılabilirdi. Adamın davranışları hem şehevî hem de kabaydı. Diğerinden biraz daha züppe kılıklı başka bir genç, yakınındaki duvara yaslanmış zevkle onları seyrediyordu. Sonra kadın, kendisiyle boğuşan adamın elini ısırmağı basardı.

— Ooof! Kahpe!

Elini kaldırıp kadının yanağına şiddetli bir tokat vurmak istedi. Fakat kalkan eli inemedi. Çünkü arkadan gelen Körk adamın bileğini yakalamıştı.

Körk:

— Bırak kadını, dedi.

Kadın kıvrılarak adamdan kurtuldu. Züppe kılıklı adamın yüzü sertleşti.

— Çağrıldığım zaman gel, esir, dedi.

Sonra K rk' n başına doğru bir yumruk salladı. K rk, yumruğu savuşturdu ve kendi yumruğunu adamın çenesine patlattı. Bir dakika sonra rakibi tozlu sokağa serildi.

İkinci züppe, kadını kabaca bir kenara iterek, elini kılıcına tehdit edercesine attı ve K rk'e doğru yürüdü.

— Senin bir derse ihtiyacın var, esir, dedi. Efendin kim?

— Ben  zg r bir insanım.

K rk' n bu sözü üzerine adam bayağı nazikleşti. Sinsi sinsi gülümseyerek kılıcını sıyırdı.

—  zg rl k sana fakir bir yaşantı vermiş. Hem biraz daha nazik olmayı öğrenmelisin,  zg r adam.

Kılıç, K rk' n kolunun yenini yırttı.

Kadının sesi:

— Diğeri arkada, arkadaşı, diye duyuldu.

Fakat uyanda geç kalmıştı ve K rk arkadan tutulmuştu. Dirseğini kendisini tutanın midesine yapıştırdı ve kurtulduğu zaman adamın kılıcı sol elindeydi. Bu yaratıkların sil hsiz dövüşten haberleri yoktu, ama bu kavgaya hemen bir son vermeliydi. Fazer tabancasını çekti ve körlemesine ateşledi.

Fazer alışmadı.

Sil hı yere atan K rk, kılıcı sağ eline aldı ve rakibine yaklaştı. Kılıç kullanmakta da oldukça usta sayılırdı; rakibinin beceriksizce saldırıları, ona, sil hsiz adamı sol elle indirdiği karate darbeleriyle yerde tutma olanağını sağlıyordu. Rakibi, arkadaşının üçüncü kez bir el darbesiyle yıkıldığını görünce g zlen yuvalarından uğrarcasına irileşti ve gerilemeye başladı.

— Amanın! Bu bir Şeytan! Ben bu işte yokum!

Adam birden döndü ve peşinde arkadaşı olduğu halde arkasına bakmadan katı. K rk, etkisiz Fazer silâhını yerden alıp kılıfına soktu, sonra saçlarını eliyle düzelten ve elbisesinde yırtık olup olmadığını kontrol eden kadına döndü. Kadın her ne kadar g zelceyse de, hem kendisi hem de elbisesi pek temiz değildi.

Kadın:

— Mersi, dostum, dedi. Enayiden keseyi tam yürüteceğim sırada hapi yuttuğumu sanmıştım.

— Anlayamadım! Bir şeyiniz yok ya? Kadın, karşısındakini ölçen bakışlarla süzdü.

— Ah, seni bir angler sandım, fakat sen bizden değilsin. Eh, iyi dövüşmesini biliyorsun. Onlara ne güzel bir kötek attın!

Her geçen dakika kadın biraz daha anlaşılmaz oluyordu.

Körk:

— Yaralanmış olabilirsiniz, dedi. Benimle kitaplığa gelseniz iyi olur. Orada emniyette olursunuz ve Doktor Makkoy, şu berelerinize bakar.

— Seninle beraberim, şekerim. Yolu göster, peşindeyim. Kitaplık nerede?

— Sokağın içinde...

Fakat sokağa girdiklerinde kapı falan göremediler. Kaptan Körk'ün sokağa çıktığı, kapı kaybolmuştu.

Kaptan Körk, ileri geri, duvar boyunca dolaştı, sonra kadına döndü.

Sakın şaşkın onu seyreden kadın:

— Neyin var, adam? dedi. Şu züppeler asker alıp gelmeden önce buradan tüyelim.

— Beni ilk gördüğün dakikayı hatırlıyor musun? Kapı falan gibi bir yerden çıkıp çıkmadığımı hatırlayabilir misin?

— Körkarım şu züppe senin kafana vurmuş, gel. dostum. Fazla soru sormayan birini tanıyorum.

— Dur. Buralarda bir yerde olmalı. Doktor! Spak!

İkinci kaptan Spak'ın hemen cevap vermesi üzerine kadının şaşkınlığı açıkça arttı.

— Buradayız, kaptan. Sizi duyuyor, fakat göremiyoruz. İyi misiniz?

Makkoy'un sesi duyuldu:

— Seni takip ettik, fakat ortadan kaybolmuşsun.

— Sis içinde birbirimizi kaybetmiş olmalıyız.

Spak'ın sesi tekrar duyuldu.

— Sis mi, kaptan? Sisle falan karşılaşmamıştık. Kadın:

— Tanrı bize acısın, dedi. Bu bir ruh! Körk aceleyle:

— Hayır, Körkma, dedi. Onlar benim dostlarım. Onlar... duvarın öbür tarafındalar. Spak! Hâlâ kitaplıkta mısınız?

Spak cevap verdi:

— Hayır, kaptan. Arktik niteliklerini taşıyan bir buz çölündeyiz.

Makkoy, kuru bir sesle söze katıldı:

— Çok soğuk olduğunu söylemek istiyor.

— Yaklaşık olarak eksi yirmi beş derece santigrad, kaptan. Kitaplığı göremiyoruz. Bir buz yamacının tam önündeyiz. Görünürde bir çıkış yeri olmadığına göre, yamacın içinden çıkmış olmalıyız.

Körk:

— Burada da kapıdan eser yok, dedi. Sadece bir duvar var, o kadar. Burası sisli ve deniz kokusu alıyorum.

— Evet. Ekranı baktığınız sırada gördüğünüz yer. Doktor Makkoy da, teypte Sarpeidon'un son buzul çağını seyrediyordu... Ve şimdi burada. Kitaplıktan onunla birlikte aynı anda çıktığım için ben de buradayım.

— Bu durum, halkın nasıl kaybolduğunu gösteriyor. Mister Atoz'u küçümsemiş olduğumuz kaçınılmaz bir gerçek.

Vücutsuz seslerin varlığından dehşete kapıldığı açıkça belli olan kadın yavaş yavaş Kaptan Körk'ten uzaklaşmaya başladı. Fakat kadının kaçmaya hazırlanışı içinde buldukları şu an için önemli değildi.

Mister Spak konuşmasını sürdürdü:

— Evet, görünüşe göre halk, dünyalarının yıkılışından önce geçmişe çekilerek kurtuldu.

— Buraya nasıl geldiğimizi biliyoruz. Geri dönebilir miyiz?

Çıkış kapısı görünmüyor, ama birbirimizin sesini duyabiliyoruz. Yekpare gibi görünen bu duvarın üzerinde bir boşluk olmalı...

Kaptan Körk'ün sesi, kadının çığılığı ile yarıda kesildi. Kadın artık canını sıkıya başlamıştı. Dönüp baktığı zaman, sokağın çıkışını tutan iki züppenin kadının kaçışını engellediklerini gördü. Yanlarında o zamanın polisleri olduğunu tahmin ettiği iki kişi vardı.

— Dostlarımız geri döndü... Biraz önce çatıştığımız... Şey... Züppe kılıklı şövalye bozuntuları. Ve bu kez takviye kuvveti almışlar. Makkoy'un sesi duyuldu:

— Araştırmaya devam et, Cim. Çıkış kapısına yakın olmalısın. Biz de arıyoruz.

Züppelerden biri Körk'ü işaret ederek:

— Kahpenin yordakçısı, dedi. Onu yakalayın.

Polislerden biri Körk'e:

— Biz kanunu temsil ediyoruz, dedi. Teslim olmalısın.

— Ne gibi bir suçla?

— Hırsızlık ve yankesicilik suçuyla.

— Saçma. Ben hırsız değilim. Makkoy'un sesi tekrar duyuldu:

— Cim, neler oluyor? İkinci polis:

— Tanrı yardımcımız olsun, diye söylendi. Bu da nesi? Kadın:

— Bir ruh! diye haykırdı.

İkinci polis, elindeki kılıçla hançeri haç şeklinde tutup göğüs hizasına kaldırdı. Körkmuş görünmekle beraber Körk'e doğru ilerlemekten kaçınmadı.

— Kaybol, ruh, bırak namuslu adamlar görevini yapsın.

Körk fırsatı kaçırmadı. Geri geri çekilirken:

— Konuşmaya devam et, Doktor, dedi.

Züppelerden biri heyecanla atıldı.

— İsteddiği takdirde ruhları konuşturuyor! Ağzım kaparsanız, ruhlar da susar.

Spak'ın sesi duyuldu.

- Şimdi çıkış kapısına yakın olmalısın.
- Konuşmaya devam edin...

Fakat polislerden biri arkadan yaklaştı. Kafasına yediği darbeye Körk'ün dünyası birden karardı ve her şey bir anda bitti.

* * *

Çevre tamamen çıplak, buzul ve kayalıktı. Kayalıkların tepesinden doğru uğuldayarak esen rüzgârın hiç merhameti yoktu. Kitaplıkla beraber, çevresindeki yıkık dökük evler de kaybolmuştu. Buzul yamaçtan ve yamacın ötesindeki pırıl pırıl cam gibi parlayan uçsuz bucaksız bir ovoidan başka şey görünmüyordu.

Spak, yamacın yüzeyini elleriyle dikkatle araştırıyor, fakat parmaklarını birkaç saniyeden fazla dokunduramıyordu. Makkoy, soğuktan titriyor, ellerine hohluyor, yanaklarını ve kulaklarını oğuşturuyordu.

Doktor:

- Cim yine kayboldu! dedi. Onu neden duyamıyoruz?
- Mister Atoz'un çıkış yerini kapamış olduğunu tahmin ediyorum. Her ne olursa olsun c kış kapısını bulacağımı hiç sanmıyorum Çev remizi araştırırsak daha iyi olacak.
- Cim'in sesinden başının dertte olduğunu anladım.
- Başının dertte olduğu gerçek, ama bizim durumumuz da pek parlak değü. Bir sığınak bulamadığımız takdirde bu soğukta donup kalacağız.

Makkoy tökezledi. Spak, onu tuttu ve bir kayanın üzerine oturmasına yardım ederken çenesinin, burnunun ve kulaklarının kanın çekilmesinden ötürü bembeyaz olduğunu fark etti. İkinci kaptan, bunun ne demek olduğunu çok iyi biliyordu. Ayrıca, coğrafî olarak nerede olduklarını da biliyordu; buzulların zamanla kayaları sürükleyerek meydana getirdiği kapalı bir vadide bulunuyorlardı. Burada bir sığınak bulmaları hemen hemen olanak dışıydı. Buradan daha olumlu bir sürü yer varken zaman içinde yolculuk yapan insanların böyle bir yeri seçmeleri oldukça acayıpti.

Makkoy:

— Spak, dedi. Beni burada bırak,

— Ya beraber gideriz, ya da beraber kalırız.

— Saçmalama. Yüzüm ve ellerim donmak üzere. Ayaklarımın varlığını bile ancak hissedebiliyorum. Yalnız olduğun takdirde, kurtulma şansın daha kuvvetli olur... Hiç değilse Cim'i arayabilirsin!

Spak kararlı bir ifadeyle:

— Beraber kalıyoruz, dedi.

— İnatçı, kalın kafalı...

Doktorun sesi hafifleyerek kayboldu. Spak endişeyle çevresine bakındı. Birdenbire, gözetlenmekte olduklarını görünce çok şaşırıldı.

Buldukları yerden pek uzak olmayan bir noktada, kürk gocuğa bürünmüş, taktığı iri kar gözlüğü nedeniyle, gözlerinden başka yeri görünmeyen esrarlı bir kişi durmuş, dikkatle bakıyordu. Bir dakika sonra kürklü kişi eliyle işaret etti.

Spak, Makkoy'a dönünce onun yere yıkılmış olduğunu gördü. Doktoru sarstı, ama karşılık alamadı. Spak, kulağını Makkoy'un göğsüne yapıştırdı; evet, çok hafif olmakla beraber, kalp atışları duyuluyordu.

Her ikisinin üzerine iri bir gölge düştü. Şekil tam tepelerinde duruyordu; tekrar işaret etti, beni izleyin.

— Arkadaşım hasta.

Beni izleyin.

Mantık başka şey emretmiyordu. Makkoy'u omzuna vuran Spak, doğruldu. Dengesini biraz bozmakla beraber, doktorun ağırlığı dayanılamayacak gibi değildi. Şekil kayaların arasından yürüdü. Spak, onu izledi.

Spak'm da tahmin ettiği gibi izledikleri patika onları bir yeraltı mağarasına götürdü. Bu çıplak bölgede, mağaradan başka sığınılacak başka neresi olabilirdi ki? Mağarada iki oda vardı... Aslında iki kovuk demek daha uygundu... ve bu odalardan biri yatak odası olarak kullanıyordu. Oldukça küçük, zorunluluk nedeniyle penceresiz, çok basit ve ilkel döşenmiş bir yerd. Spak, Makkoy'u kapının hemen yanındaki kaba sedirin üzerine yatırdı.

— Battaniye.

Kürklü kişi eliyle işaret etti, sonra hasta adamın üstünü örtmeye alışan Spak'a yardım etti. Spak, Makkoy'un torbasını araştırarak trikorderi buldu ve hemen incelemeye başladı. Kürklü kişi, Makkoy'un ayak ucuna oturdu ve Spak'ı seyre koyuldu. Hâlâ konuşmuyor ve esrarını koruyordu.

— Hava koşullarınıza dayanamadı. Ne yazık ki, doktor ben değilim, O. Bu durumdayken ona ilâç veremem. Eğer sıcak tutulabilirse, normal olarak belki kurtulabilir.

Esrarlı ev sahibini sorgulu bakışlarla süzdü.

— Burası insanı üşütmeyecek kadar sıcak. şu kar maskesini hâlâ niçin ıkartmıyorsunuz? Yüzünüzü görmemi yasaklayan bir bir töreniz mi var?

Maskenin arkasından billur gibi şakıyan bir kadın kahkahası duyuldu:

— Bunları hâlâ ıkarmadığımın farkında bile değilim.

Kadın yüzündeki maskeyi ve sırtındaki kürk gocuğu çıkardı. Spak'ı daha yakından ve dikkatle inceledikten sonra ciddileşti.

— Kimsiniz?

— İsmim Spak.

— İsminiz bile garip. Beni bağışlayın... şimdiye kadar gördüğüm erkeklerden çok değişiksiniz.

— Bu sözleriniz beni şaşırtmadı. Lütfen endişe etmeyin.

Kadın tereddütle sordu:

— Burada ne arıyorsunuz? Siz de hükümlü müsünüz?

— Hükümlü mü?

— İnsanların ortadan kalkmasını arzu ettiğinde Zor Han'ın onları gönderdiği yerlerden... daha doğrusu, zamanlardan biri. Siz de zaman kapısından gelmediniz mi?

— Evet, fakat bir hükümlü olarak değil. Yanlışlıkla buraya gönderildik, ya da ben böyle düşünüyorum.

Kadın bu sözler üzerinde biraz düşündü, sonunda:

— Atavakran çok uzakta, dedi. Ama sizin oradan da uzak bir yerden

geldiğinizi sanıyorum.

— Doğru.

Spak, kadına daha dikkatle baktı. Geçmişteki bu yüz, insanı rahatlatıcı bir ifade taşıyordu ve makyajsızdı. Acaba... Dünyalıların duygulanma dedikleri bu muydu?

— Evet... Tanıdığınız dünyadan gelmedim. Benim dünyam buradan birçok ışık yılı uzaklıkta.

— Fevkalâde! Böyle olanaklardan söz eden kitapları zaten çok severdim.

Kadın böyle söylediği halde, yüz ifadesi birden karardı.

— Fakat bunlar sadece hikâye. Gerçek değil. Bütün bunları hayal kuruyor olmalıyım. Çıldıracağım. Zaten çıldıracağımı hep düşünüp dururdum.

Kadın, Spak'tan uzaklaşmak için olduğu yerde büzülürken, Spak uzanıp kadının elini tuttu.

— Fakat ben gerçek bir varlığım. Hayal kurmuyor, gerçeği görüyorsunuz.

Kadın zayıfça gülümsedi, fakat yine rahatladığı belliydi.

— Uzun zamandan beri, hatırlamak istemediğim uzun zamandan beri buradayım. Sizi orada gördüğüm zaman gözlerime bir türlü inanamadım.

Spak, kadına karşı bir şeyler hissettiğinin farkına vardı. Öylesine olağandışı bir duyguydu ki, buna kendisi de şaşırdı. Hatta şaşırması da olağandışıydı. Makkoy'a döndü ve baygın adamı trikorderle kontrol etti. Bu kez, şaşkınlığına endişe duygusu da karıştı.

Doktorun torbasından bir enjeksiyon çıkartıp kullanırken:

— Koradrenalin vermemekle hata ettim, dedi.

— Ne oluyor? Ölüyor mu? Birkaç çeşit ilâcım var...

— Zıt işaret. Sizin fizyolojiniz radikal yönden değişik olabilir. Fakat fazla ilâç vermiş olabilirim. Eh, olan oldu.

Kadın dikkatle Spak'ın hareketlerini izliyordu.

— Çok sakın görünüyorsunuz, dedi. Fakat size yakın biri olduğunu zannediyorum.

— Yıllardan beri birbirimize çok alıştık. Aha...

Makkoy inledi, kımıldandı ve sanki zorlukla nefes alıyormuş gibi hırıldadı. Spak ona doğru eğildi.

Resmî, fakat endişeli bir sesle:

— Doktor Leonard Makkoy, uyanın, dedi. Sonra haykırdı:

— Doktor!

Makkoy'un nefes alışları ağır ağır düzelince Spak bir adım geri çekildi. Doktorun gözleri açıldı ve bakışları kadının üzerinde durdu.

Gevşek bir sesle:

— Kimsiniz? diye sordu.

— İsmim Zarabet.

Her nasılsa, kadının ismini sormak Spak'ın aklına hiç gelmemişti.

— Spak nerede?

— Buradayım, doktor.

— Kitaplıkta mıyız?

— Hâlâ buzul çağındayız. Fakat, şu anda güvenlik içindeyiz.

Makkoy, oturmaya çalıştı, ama henüz kendini toparlayamadığı ve sarhoş gibi olduğu açıkça belliydi.

— Cim! Cim nerede? Onu bulmalıyız!

— Kalkacak durumda değilsin. Şimdi dinlen, ben Kaptanı bulmaya çalışırım.

Makkoy, Spak'ın kendisini tekrar yatırmasına ses çıkarmadı.

— Onu bul, Spak. Beni hiç düşünme. Onu bul!

Makkoy gözlerini kapadı ve bir dakika sonra Spak, başıyla kapıyı işaret etti.

Zarabet, yeraltı mağarasındaki oturma odasına kadar önden yürüdü, sonra:

— Bu Cim dediği kim oluyor? diye sordu.

— Komutanımız. Dostumuz.

— Ben yalnızca ikinizi gördüm. Başka birinin daha olduğunu bilmiyordum.

— Başka biri... yok. Bizimle gelmedi. Zaman kapısı onu, bu çağdan çok daha ileri, tarihi bir çağa gönderdi. Eğer onu bulacaksam, tek bir yol var. Zaman kapısının yerini bana gösterir misiniz?

— Fakat arkadaşınız... Öbür odadaki... Hasta.

— Onu terkedecek olursam, bir daha gemiyi görememesi çok mümkün.

Spak mantığıyla bu sorun üzerinde epey düşündü. Karar vermesi gerçekten de çok güçlü.

— Bu takdirde, içinde bulunduğu bu çağda kalmak zorunda. Fakat artık ölüm tehlikesini atlattı. Bu nedenle ona karşı ilk görevim bitti... Eğer burada kalacak olursam, ikimizin de Kaptan Körk'e bir yardımı dokunamaz...

— Denklem çözermiş gibi bir haliniz var. Spak kaşlarını çatarak:

— Bir denklem olması gerek, dedi. Bu denklemi mantığımla çözümlenmek zorundayım. İçgüdüm kaptanı bulmaya çalışmamı söylüyor, ama...

Spak, dolaşmakta olduğunun farkına vardı. Dolaşmasının karar vermesinde bir rolü yoktur.

— Neredeyse Makkoy'un hayatını kaybetmesine sebep olabilecek bir yargı hatası yaptım. Başka bir hata yapmamalıyım. Belki de bunun Atavakron ile bir bağlantısı vardır. Eğer nasıl çalıştığı üzerinde biraz daha bilgim olsaydı... Zarabet, burada bir hükümlü olduğunu söyledin. Sorabilir miyim...

— ... Neden sormayasınız? Suçum kocalarımın seçiminde oldu. İkisi de Zor Han'ı öldürmek için hazırlanan komploya dahildi. Kocalarımın öldürülmesi yeterli olmadı. Zor Han bütün ailemizi yok etmeye kararlıydı. Bizi kimsenin bulamayacağı yerlere göndermek için Atavakron'u kullandı.

— Ah, şu halde çözüm yolu çok basit. Zor Han artık yok. Sen ve ben Makkoy'u kitaplığa taşıyabiliriz. Seni ve Makkoy'u gemiye gönderdikten sonra, Mister Atoz'un beni Cim'in bulunduğu yere göndermesini isterim...

Zarabet, açıkça belli olan bir korkuyla haykırdı:

— Hayır! Artık zaman kapısından geçemem! Geçtiğim takdirde ölürüm!

— Geri dönemez misin?

Kadın biraz daha sakin bir tavırla:

— Hiç birimiz geri dönemeyiz, dedi. Zaman kapısından geçerken, Atavakron bizi değiştirdi. Onun nakildeki rolü bu. Vücut metabolizma yapımız girdiğimiz zamana göre ayarlanır. Geri dönemezsin. Zaman kapısından tekrar geri dönmek istersen, öbür tarafa geçtiğinden hemen ölürsün.

Ve hepsi bu kadardı. Kendisi ve Makkoy, ömürlerinin sonuna kadar burada kalmak zorundalardı. Cim'in durumu da, her nerede ise, aynıydı.

Körk, ayıldığında kendisini ilkel bir hapisanede buldu. Tahta bir ranzaya döşenmiş samanların üzerinde yatıyordu. Başının arkasındaki şişi parmaklarının ucuyla kontrol ederken yüzünü ekşitti ve demir parmaklıkla kapıya gitti. Karanlık bir koridordan ve karşısındaki hücreden başka bir şey göremedi. Bu hücrede adamların elinden kurtarmış olduğu çingene vardı.

Çingene tam konuşmak üzereyken, yakından gelen sesler üzerine hücresinin dip tarafına çekildi ve bir köseye büzüldü. Bir dakika sonra, her halinden genel savcı olduğu anlaşılan bir adama yol gösteren polis görüldü.

Polis, parmağıyla Körk'ü işaret ederek:

— İşte, adam bu, dedi. Kahpenin yardakçısı.

Savcıyı hücreye soktu. Adam, merakla Körk'ü süzdü.

— Ruhlarla konuşan hırsız sen misin?

— Sayın efendim, ben buranın yabancısıyım.

— Nerelisin? Körk tereddüt etti.

— Bir adalı.

— Bu adanın ismi nedir?

— Biz dünya diyoruz.

— Dünya diye bir ada bilmiyorum. Neyse, önemi yok. Devam et.

— Su karşı hücredeki hanımı, çığlığını duymadan önce hiç tanımadım. Tahmin ettiğim kadarıyla, bir saldırıya uğramıştı.

— Su halde, düşkün kadının yardakçısı olduğunu itiraf ediyorsun, değil mi?

— Evet. Çığlığını duyduğumda kitaplıkta kitap okuyordum.

Körk, ani bir kararla adamı söyletmek istedi.

— Belki kitaplığın nerede olduğunu hatırlarsınız?

Savcı, biraz heyecanlanarak:

— Peki, peki, belki de bu iste suçsuzsun, dedi. Senin namuslu bir kişi olduğuna inandım.

Çingene hüccresinden haykırdı:

— O bir büyücüdür!

— Ama, bir dakika... Savcı, ağdalı bir ifadeyle:

— Kes sesini, kadın, dedi. Suçlu olduğuna inandım. Yanlış suçlamalarla, suçunu ağırlaştırma.

— Temiz olmayan ruhlarla konuştu! Bir büyücüdür. Polis, sesleri sen de duymuştun! Polis:

— Kadının söyledikleri, doğrudur, may-lord, dedi. Ruhların ona seslendiklerini duydum. O da onlara cevap verdi ve ruhlardan birine "doktor" dedi.

Kadın ısrarla:

— O bir büyücüdür, dedi. Bir büyü ile istemediğim halde beni çalmaya zorladı.

Çok şaşırın Körk, üç kişinin yüzüne ayrı ayrı baktı. Hiç kuşku yoktu... Her üçü de büyücülüğe inanıyordu.

Savcı, eskisinden daha ağdalı bir sesle polise çordu:

— Sen de şu... ruhların sesini duydun mu?

— Evet, Maylord. Tanıklık edeceğim. Körk, çaresizlikle:

— işittikleri sesler arkadaşlarımdan sesleriydi, dedi. Onlar hâlâ duvarın arkasında, kitaplıkta bulunuyorlardı, maylord.

Savcı, heyecanla:

— Böyie bir şeyden haberim yok, dedi. Böylesine ciddî bir durumda yargıya varmam mümkün olamaz. Büyücülükte tecrübesi olan birisi bu adamı

incelesin. Bu davayla artık benim ilişkim kalmadı.

— Beni dinleyin, efendim. Hiç değilse Mister Atoz'u görmemi temin edemez misiniz? Mister Atoz'u hatırlarsınız, değil mi?

— Atoz diye birini tanımıyorum. Bu meseleyle ilgim yok, hiç bir şey bilmiyorum. Götürün onu. Dinlemek istemiyorum.

Polis, savcıyı hücreden çıkardıktan sonra birlikte loş koridorda uzaklaştılar.

Körk arkalarından seslendi:

— Sizinle biraz konuşmak istiyorum, May-lord.

Adamlar arkalarına bakmadan gözden kayboldular. Körk, burada hiç bir dostu olmadığını anlamıştı. Çaresizlik içinde öfkeyle demir parmaklıklı kapıyı şiddetle sarstı. Karşı hücredeki çingene kadının yüzü öfke ve kinle buruşmuştu.

Şirret bir sesle:

— Büyücü! Büyücü! diye haykırdı. Seni yakacaklar!

Ertesi gün, çingene kadını alıp götürdüler. Körk, olanların farkında bile değildi. Nasıl hareket etmesi gerektiğini tasarlayıp duruyordu. Şimdiye kadar kaçılması böylesine basit olan bir hapisane daha görmemişti. Fakat bütün çabalarına rağmen daha derin düşünmeye başladığı zaman başında gittikçe artan bir ağrı belirliyordu. Yerinden kalkıp kolunun parmaklıklar arasından geçip geçmediğini kontrol ederken birden bayılacakmış gibi oldu. Acaba bir çeşit böcek tarafından mı ısırılmıştı?

Kodirodun aşağı kısmından doğru anahtar sesleri geliyordu. Gardiyanın yemek getirdiğini tahmin etti. Ya şimdi deneyecek ya da burada kalmayı kabullenecekti.

Gardiyan hücrenin önünde durduğu zaman, Körk, yine samanların üzerinde oturuyordu; fakat gardiyat yemeği yere bırakıp doğrulurken Körk'ün kuvvetli kolu adamın gırtlığına dolandı, serbest eli anahtarlara uzandı. Kapıyı dışardan açtıktan sonra, Korkudan titreyen adamı hücreye çekip, kapıyı tekrar kapadı.

Kolunu gevşetirken adamın, hafif bir çiğlik atmasını bekledi, sonra adamı bir el kesmesi ile bayıltıp ranzanın altına itti. Standart kaçış manevrasının bir numaralı kısmı bitmişti. Eğer şansı iyi giderse, gardiyanın attığı bu çiğlik polis tarafından duyulacak ve kaçma planı uygulanacaktı. Başının bu kadar dönmesine hayret ederek, içgüdüünün verdiği bir istekle ranzaya uzandı ve gözlerini kapadı.

Acele adım sesleri duyuldu, sonra yeni gelenin kapıyı zorlamasından doğan menteşe gıcırtısı işitildi. Sonradan duyduğu boğuk hayret ünlemi, tahmininden şanslı olduğunun bir deliliydi; çünkü kapının önündeki adamın savcıdan başkası olmadığını anlamıştı. Körk bu kez biraz boğukça bir inilti koyuverdi.

Ayak sürtünmesinden doğan seslerden heyecanlı soluklardan savcının, üzerine doğru eğildiğini anladı. Kirpiklerinin arasından baktığı zaman adamın en yakın kolunun nerede olduğunu tespit etti ve bileğine yapıştı.

Yılan tıslamasını andıran hafif bir sesle:

— Sesini çıkartırsan, gebertirim, dedi. Savcı ne haykırdı, ne de kurtulmak için çabaladı. Yalnızca:

— Israr edecek olursan durumun daha da kötüye girecek,'dedi.

— Yanlış yere suçlandığımı biliyorsun.

— Benimle yargı odasına geleceksin. Büyücülük sorunu için orada karar verilecek.

— Büyücü diye bir şey yoktur.

— Böyle söylediğini duymamış olayım. Bu bir itiraftır. Eğer seni duymuş olursam, böyle inancın için seni yakarlar.

— Beni duyabilecek yalnız sen varsın. Yargıç önünde olsaydım, durum başka olurdu. Senin de benim gibi gelecek zamandan geldiğini açıklarım, Bu takdirde, sen de benim gibi bir büyücü olursun.

Savcı bu mantığı kabullendi.

— Beni de yakacakları muhakkak, dedi. Fakat bunun sana nasıl bir yararı dokunacak?

— Kafanı kullan, arkadaş. Yardımına ihtiyacım var.

— Sana nasıl yardım edebilirim? Suçsuzluğunu kabul ettirmek için elimden geleni yapabilirim. Geride bıraktığın dostlarından söz etmeyeceğini kabul edersek... Seni buradan bile kurtarabilirim.

— Yetmez. Kitaplığa dönmeme yardım etmelisin.

— Geri dönemezsin.

— Geri dönmem gerektiğini söylüyorum, dönmeliyim. Arkadaşlarım başka bir

çağda kayboldular. Onları bulmalıyım. Neden sen de geri dönmüyorsun?

— Biz artık geri dönemeyiz. Yaşamımızı bu geçmişte sürdürmek zorundayız. Atavakron vücut hücrelerimizi ve beyin yapısını burada normal bir yaşantı sürdürebilmemiz için değiştirdi. Geleceğe dönmek hemen ölüm olacaktır.

— Değişiklik mi? Ben kazayla buraya geldim. Mister Atoz'unuz beni hiç bir şekilde değiştirmede.

Körk konuşurken şakaklarının yine zonklamaya başladığını hissetti.

— Şu halde hemen geri dönmelisiniz. Eğer vücudunuzda gerekli hücre değişiklikleri yapılmadıysa burada üç günden fazla yaşayamazsınız.

— Şu halde bana çıkış kapısının yerini göstereceksin, değil mi?

— Evet... Yaklaşık olarak. Fakat tam yerini kendin bulmalısın. Seninle beklemeye cesaret edemeyeceğimin nedenini anlamalısın...

— Elbette. Haydi, gidelim.

Beş dakika sonra Körk, kitaplıktaydı. Geniş oda, ilk gördüğü zamanki gibi yine bomboştu. Çağdaş saati Atılğan'la kontrol etti ve sorulan bütün soruları cevapsız bıraktı. Gezegenin tahrip olmasına on yedi dakika vardı. Geçmişte geçirdiği zamanın önemi yoktu, çünkü kapının şimdiki ayarı onu her zaman aynı güne döndürecekti. Böyle olması da gerekti, çünkü, bu kapının bir yarını olmayacaktı.

Fazer tabancasını çekti. Tabanca geçmişte çalışmamıştı, ama şimdi çalışacağından kesinlikle emindi. "Bu kez Mister Atoz, bana yardımcı olacaksın," diye düşündü.

Makkoy hâlâ yatıyordu, ama iştahının artması ile kendisini daha iyice hissediyordu. Zarabet, kendisini çok güzel gösteren zengin görünümlü bir elbise giymiş, mutfak olarak kullandığı yerde çok leziz olacağını söylediği bir yemek hazırlıyordu.

Makkoy:

— Atılğan'ın zamanında uzaklaşmış olduğunu umarım, dedi.

— Kurtulacağını umarım. Olay yüz bin yıl sonraki gelecekte.

— Evet, biliyorum. Acaba Cim nerede? Spak:

— Kim bilir? dedi. Her nerede ise, sadece hayatta olmasını temenni edebiliriz.

— Sadece temenni edebiliriz demekle ne kastediyorsun: Onu bulmak için bir şeyler yapmadın mı?

— Yapılacak ne vardı ki? Makkoy sabırsızlıkla:

— Çıkış kapısını bul, dedi. Bu çağa geldiğimizde çıkış kapısının yakın bir yerinde olmamız gerekirdi.

— Bütün bunları daha önce de konuşmuştuk, doktor. Konuyu tazelemenin ne yararı var? Geri dönemeyiz. Bunu açıkça anlamadın mı?

— Açıkça anladım, ancak inanmıyorum. Denemekten vazgeçmeyi reddediyorum.

— Başarman intihar demek olacak. Makkoy iç geçirdi.

— Seni bu durumda göreceğimi sanmazdım. Fakat anlıyorum. Burada kalmak istiyorsun. Bu ıssız yerde kalmak istemen için yeterli sebep olduğunu da söyleyebilirim.

Spak, "Zarabet'in pişirdiği yemeklerin ne kadar güzel olduğunu on dakika önce öven ve ona iltifat eden Makkoy'du," diye düşündü.

— Birkaç dakika önce bu durum sana oldukça cazip geliyordu. Makkoy:

— Beni dinle, dedi. Sivri kulaklı Volkan...

Spak, ne yaptığının farkında olmadan eğildi ve Makkoy'u tuttuğu gibi yataktan kaldırdı.

— Bu sözden hoşlanmadım. Hoşlandığımı da hiç sanmıyordum. Şimdi eminim.

Makkoy hiç de telaşlanmış görünmedi. Yalnızca Spak'ı dikkatle inceler görünüyordu.

— Neyin var, Spak? diye sordu. Ne oluyor?

Spak, Makkoy'u tekrar yatağın üzerine bıraktı.

— Evvelce olmaması gereken bir şey. Makkoy, gözlerini Spak'tan ayırmadan, yumuşak bir sesle:

— Evvelce, dedi. Evet, zannedersenem... Evvelce.

İkinci kaptan, anlayamadığı bir nedenden ötürü bu bakışlardan sıkıldı. Topuklarının üzerinde dönerek Zarabet'in sofrayı kurmakla meşgul olduğu yeraltı oturma odasına geçti.

Zarabet başını kaldırıp baktı ve gülümsedi.

— Biraz sonra hazır. Yatmak ister misin?

— Teşekkür ederim, zaten aç değilim. Zarabet geldi ve Spak'ın yanına oturdu.

— Nasıl hissettiğini tasavvur edebiliyorum. Arzunun dışında buraya gönderilmenin ne demek olduğunu bilirim.

— Sizin deyiminizle, duygularımın hiç önemi yok. İçinde bulunduğum durumu kabullendim.

— Senin için talihsizlik olduğunu kabul etmekle beraber, burada bulunduğuna üzülmediğimi söyleyemem. Ben de tıpkı senin gibi, buraya arzusunun dışında geldim.

— Sizi kendi zamanınıza geri götürebilmek için hiç bir bilgim olmadığına üzülüyorum.

Zarabet:

— Dönmeyi arzu ettiğimi söylemek istemedim, dedi. Bu zaman, şimdi benim çağım. Bunu kabul etmek zorundayım. Fakat burada çok yalnızdım. Yalnız olmanın, gerçekten de yalnız olmanın ne demek olduğunu bilir misin?

— Evet. Yalnızlığın ne demek olduğunu bilirim.

— Bildiğine inanıyorum. Bir şey yemez misin? Lütfen?

— Eğer memnun olacaksan. Spak masanın yanına gidip üzerindekiyle şöyle bir göz attı. Çok hafif bir sarsıntı geçirdi.

— Bu hayvan eti.

— Ne yazık ki burada başka yiyecek bir şey yok.

— İklim nedeniyle normal. Bu mağaranın sıcaklığı nereden geliyor?

— Doğal buharı ve kuvveti temin eden bir yeraltı sıcak su kaynağından.

— Dışarda da güneşi görmek mümkün. Fevkalâde. Bir çeşit sebze bahçesi kurulabilir. O zamana kadar, besin kaynağı olarak bununla yetineceğiz.

En zararsız görünen bir parça et aldı, iğrenerek baktı, sonra ısırıldı. Oldukça lezzetliydi; bir parça et daha aldı.

Zarabet, takdir eden gözlerle Spak'a bakarken:

— Burada fazla lüks bulmak mümkün değil, dedi. Zor Han, sadece yaşayabilmem için gerekli şeyleri bıraktı.

Spak, başka bir yemeğin tadına bakarak:

— Fakat senin yaşamayı istediği açıkça belli, dedi.

— Evet. Bana silâh, sığınacak bir yer, yiyecek... yaşamak için ihtiyacım olan her şeyi verdi... Bir arkadaştan başka her şeyi. Beni öldürttüğünün söylenmesini istemiyordu. Fakat beni tek başıma buraya yollamak... Eğer ölüm değilse, nedir? İcat yeteneği olan bir kişiydi.

— Fakat böylesine güzel bir kadını sürgüne göndermesi duygulu olmadığını gösteriyor. Spak, birdenbire çok şaşırmişti.

— Beni bağışlayın! Kişisel düşüncelerimi söylemek âdetim değildir.

Zarabet:

— Bu sözlere gücenmem mümkün olabilir mi? dedi.

Spak, kadının söylediklerini şöyle böyle duymuştu.

— Soğuk beni tahminimden fazla etkilemiş olmalı. Lütfen... Söylediklerime aldırmayın.

Kendimde değilim.

— Güzel olduğunuzu söyledim. Fakat güzelsiniz. Sunu size söylemem hatalı mı?

Zarabet, Spak'a sokuldu. Yumuşak sesle:

— Bunu söylediğini duymak için sabırsızlanıyordum, dedi.

Sonra Spak'ın kollarındaydı. Öpüşme bittiğinde, Spak, her zaman içinde hapsedilen bir insanın sanki birden serbest bırakıldığını hissetti.

— Güzelsin, dedi. Rüyalarımda gördüğüm güzellerden de güzelsin. Bunu sana söylemekten hiç bıkmayacağım.

Zarabet:

— Burada kal, diye fısıldadı. Seni mutlu yapacağım.

— Hayatım buradadır. Kapıdan bir ses:

— Yalan söylüyorsun, dedi. Spak, birden döndü, Makkoy'a müthiş kızıyor ve bundan zevk alıyordu.

— İçinde bulunduğumuz gerçekten söz ediyorum, dedi. Buradayız, hem de ömrümüzün sonuna kadar. Sana gerçekleri söylemiştim.

— Bildiğini sandığın gerçekleri söyledin. Kendi kendine de dürüst davranmıyorsun ve bu senin için yeni bir şeydir. İnanmak istediğin için Zarabet'in söylediklerini kabul ediyorsun. Fakat Zarabet, yalnızlığa mahkûm edilmiş bir kadındır. Bunu değiştirebilmek için elinden gelen her şeyi yapacaktır, öyle değil mi, Zarabet?

Zarabet:

— Bildiklerimi söylemiştim, dedi.

— Hepsini değil. Geri dönemeyeceğimizi söyledin. Gerçek, yalnızca senin dönemeyeceğin öyle değil mi?

Spak atıldı:

— Başkalarının hayatlarını tehlikeye... Makkoy:

— Bu yalnız hayattan kurtulmak için yalan söylerdi, dedi. Hatta benî, Kaptanı, Atılğan'ın tüm tayfasını öldürürdü, sırf seni burada tutabilmek için.

Makkoy birden uzandı ve Zarabet'in kolunu tuttu.

— Spak'a gerçeği söyle... Onu burada tutabilmek için Öldürmekten kaçınmayacağını söyle!

Zarabet dehşetle haykırdı. Bir saniye sonra Spak, Makkoy'un girtlağına sarılmıştı. Doktor karşı koymak lüzumunu duymadı.

— Spak! dedi. Düşün! Beni öldürmeye mi çalışıyorsun? İstediğin bu mu? Ne hissediyorsun? Hiddet mi? Kıskançlık mı? Bunları evvelce hissetmiş miydin?

Spak'm elleri gevşedi. Başı fıldır fıldır dönüyordu.

— Mümkün değil, dedi. Bu olamaz! Ben bir Volkanım.

— Senin tanıdığın Volkan yüz bin yıldan önce varlık gösteremez! Düşün, Spak... Şimdi senin gezegende durum nasıl, bu dakikada?

— Atalarım barbardı. Ulus birliği olmayan, savaşçı barbar...

— Bu arzularıyla neredeyse kül halinde yok olacaklardı! Şimdi sen atalarına doğru geriliyorsun!

Spak donuk bir halde:

— Kendimi kaybettim, dedi. Kim olduğumu bilmiyorum. Zarabet... Geri dönebilir miyiz?

— Bilmiyorum. Bilmiyorum. Benim için dönmek imkânsız. Sizin için de böyle olduğunu düşünmüştüm.

Makkoy:

— Ben deneyeceğim, Spak, dedi. Benim hayatım oradadır ve bana ait olan hayatı istiyorum. Şimdi gitmeliyim. Fazla vakit yok... Ben de değişiyorum. Zarabet, çıkış kapısını bulmam için yardım edecek misin?

— Ben... Evet. Buna zorunluysam.

— Giyinelim şu halde.

* * *

Soğuk eskisinden daha şiddetliydi ve Makkoy, bir battaniyeye sarılı olduğu halde ısınamıyordu. Kürk gocuğuyla yine tanınmaz hale gelmiş olan Zarabet'in yardımıyla buzul yamaca dayandı. Spak, buzul yamaca parmaklarının ucuyla vuruyor, fakat sonuç alamıyordu.

— Burada çıkış kapısı yok, dedi. Boşuna, Makkoy.

— Haklısın sanıyorum.

— Bu soğukta uzun süre duramayacak kadar hastasın. Vazgeçelim.

Sonra, çok hafiften Körk'ün sesini duydular.

— Spak! Beni duyuyor musun? Makkoy:

— Bu Cim! diye haykırdı. Buradayız! Körk'ün sesT:

— Dur, onları bulduk, dedi. Kımıldatma. Atoz. Beni daha iyi duyuyor

musunuz? Spak:

— Evet, dedi. Şimdi seni çok net duyuyoruz.

— Sesimi izleyin.

Makkoy uzandı. Eli buzul yamacın içinde kayboldu.

— İşte burada! Haydi, Spak!

— Sen gir.

Spak, Zarabet'e döndü.

— Sizden ayrılmayı arzu etmiyorum.

— Seninle gelemem. Bunu biliyorsun. Körk'ün sesi:

— Daha ne bekliyorsunuz? dedi. Çabuk! Skati, hemen gemiye dönmemizi söylüyor! Atoz'un sesi duyuldu.

— Kapıdan ikisinin birlikte geçmesi gerekir, çünkü birlikte çıkmışlardı. Teker teker girerlerse, çıkış kapısı onları kabul etmeyecektir.

Spak ve Zarabet çaresizlikle birbirlerine baktılar. Spak, parmaklarının ucuyla Zarabet'in yanağına dokundu.

Zarabet:

— Yalan söyledim, dedi. Gerçeği biliyordum. Bunun cezasını çekeceğim. Allahaismarladık.

Sonra kitaplığa girdiler. Körk, onları kollarından tutup çekmişti. Atoz, çılgın bir hızla Atavakronun düğmeleriyle oynuyordu. Sonra birdenbire makinenin başından ayrıldı, onların yanından geçip kapıdan daldı ve gözden kayboldu.

Makkoy:

— Atoz! diye haykırdı. Körk:

— Kaçışını hazırlamıştı, dedi. Zamanında kaçabildiğine sevindim. Telsizini açtı.

— Orada mısın, Spak?

— Evet. Ya şimdi ya hiç.

Spak, çıkış kapısına doğru döndü ve sanki yumruklamak istiyormuş gibi yumruğunu kaldırdı, fakat hareketini tamamlamadı.

— Bizi yukarı al. Gemiye ulaştığımızda maksimum sapın.

Kitaplık birden kayboldu ve Atılğan'ın nakil odasında belirdiler. Makkoy, sırtında battaniyesi, yine dikkatle Spak'ı inceliyordu. Spak:

— Artık beni incelemene gerek yok, Doktor, dedi. Gördüğün gibi şimdiki zamana döndüm. Hem de sapsağlam.

— Emin misin? Ama önce değişmiştin, Spak!

Mister Spak'ın kaşları düşünceli bir tavırla kalktı.

— Evet, değişmiştim, dedi. Ama bu değişme yüz bin yıl önceydi. Bu değişmenin hâlâ geçerli olduğunu düşünmek mantığa aykırı düşüyor, doktor.

Doktor tatlı sırıttı ve burnunun ucunu çekiştirdi.

Atılğan uzay gemisi son hızla gezegenin yörüngesinden koptu ve uzayın boşluğuna atıldı. Şimdi, şiddetli patlamalarla uzayı ısıltarak aydınlatarak parçalanan gezegeni çok gerilerde bırakmışlardı.

YERALTI CANAVARI (HORTA)

Kaptanın Seyir Defteri: Yıldız tarihi 1925.1. Atılgan, Janus gezegenine yaklaşıyor. Kızıl kahverengi, çok ağır dönen, çirkin görünüşlü gezegenin çevresindeki kalın bulut tabakası öylesine çalkantılı ki, fokur fokur kaynıyormuş gibi görünüyor. Pek sevimli bir gezegen sayılmaz, ama birleşme değeri plütonyum gibi 358 olan bir enerji maddesi pergyumun başlıca kaynağı. Bu gezegendeki yeraltı kolonisi çok eskiden kurulmuş son derece modern, hemen hemen her şeyi makineleştirilmiş. Kayıtlarımızda, bugüne dek bir olayına rastlanmadı. Bir canavardan söz ediliyor. İncelemek üzere gezegene ineceğiz.

* * *

Kaptan Körk, kontrol tablosuna doğru eğildi.

- Nakil odası hazır olsun, Skati. Tamam. Sonra, Mister Spak'a döndü:
- Hazır mıyız, Mister Spak ?
- Evet, Kaptan.

Kaptan Körk, Mister Spak, Yüzbaşı Giotto, Doktor Makkoy ve Keli isimli bir güvenlik subayından kurulu ekip, nakil diskleri üzerindeki yerini aldı ve birkaç saniye sonra başmühendis Vanderberg'in odasında belirdi.

Mühendis, sinirli ve endişeli bir tavırla masasının önünde duruyordu. Karşısında beliren subayları görünce hiç vakit geçirmeden söze başladı:

- Yaklaşık olarak elli kişi öldürüldü, Kaptan. Üretim kesinlikle durdu.

Kaptan Körk, büronun duvarındaki grafik üstünde aşağı doğru uzanan çizgiyi göstererek:

- Bundan belli, dedi. Heyecanlanmayın, sakın olun, Mister Vanderberg. Üretimin durmasının asıl sebebi nedir?
- Bir canavar.

Vanderberg, sanki bu sözüne itiraz edilmesini bekliyormuş gibi, savunmaya geçmeye hazır bir kavgacı pozunda, karşısında duran Atılgan gemisinin delegelerine dikkatle baktı. Fazlaca heyecanlı olduğu her halinden belliydi.

Kaptan Körk:

— Pekâlâ, dedi. Bir canavar olduğunu kabul edelim. Bu canavar ne yaptı? Öldürülme olayı ne zaman başladı?

Vanderberg, kendisini kontrol etmek için açık bir çaba harcadı. Koyu gri renkli, on santim çapında, kristale benzer bir kürenin yanında duran masa telsizinin düğmesine bastı.

— Ed Appel'i gönderin. Sonra Kaptan Körk'e döndü.

— Ed Appel, üretim mühendisimizdir, dedi. Bundan üç ay kadar önce yeni bir kat açtık. Pergiyum, platin, uranyum ve hatta altın bakımından çok zengin bir damardı. Bütün gezegen bir hazine yatağı, ama şimdiye dek burada bile böylesine zengin bir damar hiç görmemiştim.

Önce otomatik makineler parça parça dağılmaya başladı. Maden sanki eriyip yok oluyordu. Bunun nedenini biliyorduk. Muhtemelen içinde biraz hidroflorik asit bulunan akva rejva... şiddetli bir asit. Burada bile fazla miktarda bulundurmadığımızı söyleyebilirim. Hatta, nasıl bir maddenin içinde korunduğunu da bilmiyorum. Mister Spak:

— Telefon olmalı, dedi.

— Evet, fakat söylemek istediğim, bu asitin bizde fazla miktarda bulunmaması. Körk nazik bir şekilde:

— İnsanların öldürüldüklerini söylemişsiniz, diye hatırlattı.

— Evet. Önce, bakım mühendislerimizi asitle tahrip edilmiş makinelerin onarılması için galerilere yollamıştık. Onları asitle... yanmış bulduk.

Kaptan Körk:

— Lav olamaz mı? dedi. Mister Spak:

— Bu gezegende volkanik hareket yok, kaptan, dedi.

— Doğru. Volkanik olay yok. Söylediğim asit karışımıyla yanmışlardı. Önceleri ölümler derin galerilerde oluyordu, ama sonraları bizim bulunduğumuz düzeye doğru çıkmaya başladı. Üç gün önce ölen adam, bulunduğumuz düzeyden üç kat aşağıdaydı.

Doktor Makkoy:

— Bu adamın cesedini kontrol etmek isterim, dedi.

— Sizin için saklamıştık... Tabii, geri kalanı. Pek güzel bir görünümü yok.

Kapı açıldı ve belinde bir numaralı fazer tabancası bulunan, orta yaşlı, tıknazca ve sert görünümlü bir adam odaya girdi. Kaptan Körk sordu:

— Nöbetçi koydunuz mu? Gözcüler var mı?

— Elbette. Nöbetçilerden beşi öldü.

— Şu... canavarınızı gören oldu mu? Yeni gelen:

— Ben gördüm, dedi.

— Sözüünü ettiğim Ed Appal. Canavarı tarif et, Ed.

— Tarif edemem. Sadece şöyle bir gördüm o kadar. Kocaman, sürüngene benzer bir şeydi. Ona ateş ettim, ve vurdum da. Ama fazer ışını onu durdurmak şöyle dursun, yavaşlatmadı bile.

Spak:

— Fazerle etkilenmeyen şey ancak bir haya! olabilir, dedi. Appel, ciddî bir ifadeyle:

— Siz onu Bili Anderson'a söyleyin, dedi. Fırsat bile bulamadı. Ben de kıl payı ancak kurtulabildim.

Vanderberg:

— Söyleyeceklerimiz bu kadar, dedi. Şimdi kimse alt katlara inmiyor ve onları bunun için zorlayamıyorum. Eğer Federasyon bizden pergiyum istiyorsa, bu duruma bir çare bulmalıdır.

Kaptan Körk:

— Biz bu çareyi bulmak için burada bulunuyoruz, Mister Vanderberg, dedi. Appel:

— Size dokunulamaz, değil mi? dedi. Yıldız gemisi, fazer stokları, anti maddelerden temin edilen enerji, falan filan. Ancak, yıldız geminizi galerilere sokamazsınız.

— Buna ihtiyacımız olacağını sanmıyorum,

Mister Appel. Mister Spak, burada olanlar hakkında bilgisi bulunanların tam bir kompütör tahlilini istiyorum. Mister Vanderberg, bütün tünelleri, galerileri,

en küçük ayrıntılarına kadar gösteren bir haritanız var mı?

— Tabii var.

Spak, masanın üstündeki koyu renkli küreyi inceliyordu. Bir adım ilerledi ve eliyle küreye dokundu.

— Mister Vanderberg, bu nedir?

— Bir silikon yumrusu. Aşağıda milyonlarcası var. Ticari bir değeri yok.

— Fakat, özellikle muntazam şekli yönünden jeolejik bir yapısı var. Saf silikon mu?

— Dışında hafif bir oksit tabakası, içinde birkaç madenî eleman, fakat biz sizi buraya taş koleksiyonu yapmanız için çağırmadık.

Kaptan Körk:

— Mister Spak bilgi toplar ve topladığı bilgiler genellikle yararlı olur, dedi. Bizimle tam bir işbirliği yapmanıza ihtiyacımız var.

— Merak etmeyin, size yardımcı olacağız. Şu yaratık her neyse, siz onu bulun yeter. Adamlarımı kaybetmekten usandım... Ayrıca, karşılamam gereken bir kota var.

Kaptan Körk:

— Sizin gibi benim de yapılacak acele ve önemli işlerim var, dedi.

Vanderberg'in bürosunun yanındaki bir odada çalıştılar. Atılğan'ın kompütörüne verdikleri bilgilerin tahlillerini telsiz vasıtasıyla aldılar. Vanderberg'in verdiği planlar son derece karışıktı... yeraltı birbirleriyle kesişen kıvrıntılı çizgilerle doluydu. Elli yıldan beri tam otomatik makinelerle çalışmalar yapıldığı düşünülse bile, tünellerin sayısı Korkunç derecede kabarıktı! Tüneller şebekesi bütün gezegen kabuğunu, hatta daha derinleri bile sarıyordu.

Spak:

— İnsan eliyle yapılmadıkları bir gerçek, dedi. Lav kanalları olabilir, ama yine de benim için çok fazla karışık.

Körk:

— Avlanmak pek kolay olmayacak, dedi.

Doktor, otopside haber varımı?

— Gezegen doktorunun ve kimyagerin hakkı var, Cim. Şmiter yanarak ölmemiş. Ya bir asit içine düşmüş, ya da üzerine bir asit karışım püskürtülmüş.

— Bu asit makine madenlerini de eritebilir mi?

— Akvarejya altını bile eritebilir. Beni şaşırtan hidroflorik asit izleri. Çok zayıf bir asit olmakla beraber, iki madde için Korkunç bir aşındırıcıdır. Bunlardan biri cam... bu eşiti balmumundan yapılmış şişelere, ya da, Spak'ın söylediği gibi telfondan yapılmış kaplara koymak gerekir.

— Diğer madde?

— İnsan eti.

— Hımmm. Birisinin dikkatle hazırladığı bir bileşik gibi görünüyor. Mister Spak, acaba bu canavar hikâyesi bir sabotaj hareketini gizlemek için mi uyduruldu dersin?

— Olabilir, kaptan. Mister Vanderberg, bu yaratığın dolaşmak için tüneller şebekesini kullandığını söylüyor. Fakat ölümlerin, tahrip hareketlerinin ve zamanlarının bir grafiği yapılacak olursa, yaratığın söylenildiği kadar çabuk olarak bu noktalarda görünmesinin mümkün olmayacağını anlarsınız.

— Şu tünelleri gösteren haritalar yeni mi?

— Geçen yıl yapılmış... Sözü edilen canavarın ilk görünüşünden önce, ama canavarın ortaya çıkmasıyla planların yapılması arasında uzun bir zaman yok. Bundan başka, kaptan, araştırmacıların kontrolü, Janus yüzeyinin altında, koloni halkından başka bir yaratığın varlığını da göstermiyor. İki çaremiz var; ya varlığı düşünülen canavarla karşılaşabilmek gibi zayıf bir ihtimalle binlerce mil uzunluğundaki tünelleri yaya dolaşmak; ya da kolayca bir araya getirilmesi mümkün olmayan bu aşındırıcı maddeyi tükenmesi çok zor miktarda üretilip saklamayı başarabilen, hiç değilse otuz litre kapasiteli zararsız görünüşlü, portatif bir taşıyıcı yüklenebilen, çok zeki bir insan aramak.

Makkoy:

— Canavar teorisini kabul etmeyi tercih ederim, dedi. Bu cinayetlerin ardında bir insan yakalayacak olursak, o insanı kendi yaptığı asitin içine santim santim sokarak yakmalıyız.

Spak:

— Eğer, dedi. Her iki halde de çalışma sloganımız buysa...

Spak'ın konuşması uzaktan gelen büyük bir patlamayla yarıda kesildi. Oda sallandı, ışıklar yanıp söndü, sonra alarm zilleri almaya başladı. Bir dakika sonra, Vanderberg, soluk soluğa odaya daldı.

— Ana reaktör odasında bir şeyler oldu! diye haykırdı.

Vanderberg önde, Makkoy arkada olmak üzere koşarak odadan çıktılar. İzledikleri yol, herkesin kolaylıkla görebileceği şekilde konmuş uyarı levhasının bulunduğu bir tünelin ağzında son buldu. Levhada şunlar yazılıydı: *DİKKAT. RADYASYON - ANA REAKTÖR ODASI - BURADAN YALNIZ YETKİLİ PERSONEL GEÇEBİLİR.* Tünelin zemini, sanki üzerinden ağır bir cisim sürüklenerek çekilmiş gibi görünüyordu. Tünelin karşı ucunda, büyük madeni kapı parçalanmış, geniş bir delik açılmıştı. Deliğin önünde, insana benzemeyen simsiyah toparlak bir cisim vardı.

Vanderberg bir zemberek gibi boşandı.

— Şuna bakın!

Sonra acele adımlarla parçalanmış olan kapının önüne koştu. Makkoy, hemen trikorderiyle simsiyah topağın başına çömeldi. Körk ve Spak, Vanderberg'in peşinden gittiler.

İçerde, reaktörün gövdesi duvarlara gömülüydü ve sadece büyük ön levhasıyla kontrol panosu görünüyordu. Odada bir sürü boru vardı. Şaşkına dönen Vanderberg odanın ortasında durmuş, odayı dolduran boruların boşta kalmış uçlarına bakıyordu.

Körk, kontrol panosunu inceledi.

— Enerji elde etmek için hâlâ bunların kullanıldığını bilmiyordum.

— Bizden başka kimsenin kullandığını sanmıyorum. Fakat pergiyum para demektir... hepsini dışarı gönderiyoruz... ve uranyumu kimse kullanmadığı için de, burada biz kullanıyoruz. Ya da şimdiye dek kullanıyorduk.

— Açıklayın.

— Ana moderatör pompaları gitmiş. Allahtan ki kesici devreler çalışmış, yoksa burası şimdi bir sodyum gölü haline gelirdi.

Spak, diz çöküp boruların çıplak uçlarını inceledi.

— Yine asit. Kapıda kullanıldığı gibi. Mister Venderberg, kayıp pompanın yedeği var mı?

— Hiç sanmam. Platinden yapılmıştı, asite karşı dayanıklıydı, şimdiye kadar hiç bir sıkıntımız olmadı ve ebediyen dayanırdı.

Birdenbire Vanderberg'in paniğe kapıldığı açıkça belli oldu.

— Bakın, reaktörün çalışması kesildi... Bütün koloninin ısını, elektriğini ve yaşantı desteğini temin ediyordu! Bu olmadığı takdirde, en büyük kazalara yol açılacak ve gezegenin yarısı zehirlenecek!

Kaptan Körk:

— Sakin olun, dedi. Mister Spak, gemide yedek bir pompamız var mı?

— Hayır, kaptan. Böyle bir yedek bulmak için müzeye bakmak gerekir. Körk, telsizini çıkardı.

— Körk'ten Atılgana... Teğmen Uhura, bana Mister Skat'ı bağlayın... Skati... ben Kaptan. PXX reaktörü için bir moderatör pompası yapabilir misin?

— Oooo, Kaptan, şaka ediyor olmalısınız...

— Çok ciddiym. Son derece önemli.

— Peki, efendim... Eski püskü şeyleri bir araya getirebilirim. Fakat uzun süre dayanacağını sanmam.

— Ne kadar dayanır?

— Şansımız iyi giderse, belki kırk sekiz saat. Sırf platinden yapılması gerekir, ama elimizde yeteri kadar platin yok. Bu nedenle altın karışımı kullanacağım ki, bunun da basınca fazla dayanacağını tahmin etmiyorum...

— Ne gerekirse yap ve tamamlanınca onunla beraber sen de gel.

Körk, telsizini cebine koydu ve Vanderberg'e döndü. Yüzünde derin bir kuşku ifadesi vardı.

— Mister Vanberg, bu raslantıların böyle birikmesi pek hoşuma gitmiyor. Varsayılabilecek bir canavar nasıl oluyor da ikili felâket yaratabilecek eski bir reaktörün en can alacak hassas bir mekanizmasını çalıştırabiliyor? Ayrıca, nasıl oluyor da, hem platini... hem de insan etini eritebilen dikkatle hazırlanmış bir asitle birlikte bu pompayı alıp götürabiliyor?

Vanderberg, ne söyleyeceğini bilemeden:

— Bilmiyorum, dedi. Sabotajdan mı kuşkulaniyorsunuz? Mümkün değil. Ayrıca, Ed Appel canavarı gördü.

— Öyle söylüyor.

— Ed, buraya geldiğimden beri benim baş üreticimdir. Ona güvenim ve itimadım sonsuzdur. Hem ayrıca, ne gibi bir maksadı olabilir? Bak, Allah kahretsin, Körk, adamlarım öldürülüyor! Casuslar üzerine fikir yürütmenin zamanı değil! Olay meydana ve gerçek. Şu yaratık her neyse, burnumuzun ucunda hareket ediyor! Allah aşkına neden bir şeyler yapmıyorsunuz?

Arka taraftan Spak'ın sesi duyuldu.

— Kaptan, dışarı gelip şuna bir göz atar mısınız, lütfen?

Körk, ana tünele çıkınca, ikinci kaptanın yan tünellerden birini incelediğini gördü. Spak:

— Çok ilginç, dedi. Bu tünel, bize verilen planların hiç birinde yoktu. Tek kelimeyle, evvelce de yoktu.

— Çok yeni olduğu için plana geçmemiş olamaz mı?

— Evet, ama bu tünel nasıl açıldı, Kaptan? Delinerek açıldığını gösteren hiç bir iz yok. Körk, daha yakından baktı.

— Öyle. Duvarlar da dalgalı. Bir alev kanalı olamaz mı?

Spak:

— Lav kanalına benziyor, dedi. Eğer buraya geldiğimizden beri bu düzeyde bir harekât olsaydı, herkes bunun farkına varacaktı. Ayrıca, bu tünel, elli yarda kadar ilerdeki, planda gösterilen tünelle birleşiyor.

— Hımmm! Gemiye dönelim. Bir toplantı yapmak zorunluğunu duyuyorum.

Spak, Atılgan'ın brifing odasına, Vanderberg'in silikom topağı dediği garip küreyi getirdi ve masanın üzerine koydu. Sonra oturdu ve kürenin üzerine eğilerek incelemeye başladı. Bu haliyle cam küreye bakarak geleceği söyleyen bir falcıya benziyordu.

Makkoy:

— Hepsi büyük bir sinir krizi geçiliyor, dedi.

Körk:

— Sinir krizi mi? diye sordu. Düzinelerle insan öldürüldü.

— Bazısı... doğal nedenlerden. Doğal bir olay... fakat insanlar bu olayı esrarlı bir canavara bağlıyor.

Spak, kımıldandı.

— Elbette, Doktor. Doğal bir olay. Fakat sinir krizi değil.

— Peki, peki. Fikrimi sordunuz, ben de söyledim. Ner'den bilirim? Belki de bir çeşit canavar vardır...

— Hiç bir yaratık, kendi çevresinde canavar değildir, Doktor. Ve bu canavar, aynı zamanda akıllı da.

— Böyle düşünmene sebep nedir? Spak:

— Kayıp pompa tesadüfen alınmış değil, dedi. Bu parça, reaktörün can damarıydı. Körk, Birinci Subayına baktı.

— Yani bu yaratığın koloniyi gezegenden kovmak istediğini mi söylemek istiyorsun?

— Mantıklı görünüyor.

— Peki neden onları şimdi kovmak istesin, Mister Spak? Bu üretim tesisi elli yıldan beri burada.

Spak tekrar küreye bakmaya başladı.

— Bilmiyorum, Kaptan. Fakat, Mister Appel'in fazeri ile vurduğu iddiasıyla ilişkisi olabilir. Bana öyle geliyor ki, Mister Appel yetenekli, fakat hayal kurmaktan yoksun bir tip. Eğer vurdum diyorsa, vurduğuna inanıyorum. Yaratık neden etkilenmedi? Bir fikrim var, ama Doktor Makkoy yine beni hayal kurmakla suçlayacak.

Makkoy:

— Sen mi hayal kuracaksın? dedi. Hiç sanmam.

— Peki öyleyse. Kolonide oturanların elinde bir numaralı fazer tabancaları var. Daha güçlü fazerlere ihtiyaçları yok. Bu alet, öldürmek için ayarlandığında, karbon esaslı proteini pıhtılaştırır. Ya bu yaratığın 'organik' bileşimi silikon esaslıysa?

Körk:

— Ama bu gerçekten de bir hayal, dedi. Makkoy:

— Hayır, bu olabilir, dedi. Silikonun da atom sayısı karbonunki gibidir ve basit silikoid 'Organizmalar'ın varlığı uzun zamandan beri biliniyor. Ve yıldızlar halkı için, bu, asit meselesini de açıklıyor. Nihayet, bizim midemizde de hidroklorik asit var. Fakat çoğunluğu su meydana getiriyor. Silikon su içinde erimez, bu takdirde de yaratığın kan sisteminde akva rejya olabilir. Ve hidroflorik... evet, florinin özellikle silikona karşı birleşme eğilimi vardır. Sonuç telefonu doğurur ki, yaratığın damarlarının telefonu olması ihtimali ortaya çıkar.

Körk, ağır ağır:

— Yani, dedi. Bu yaratığın insanları kendi kanıyla mı öldürdüğünü söylemek istiyorsun?

— Şart değil, Cim. Bu asiti hem tükürebilir, hem de terleyerek çıkarabilir. Bildiğim kadarıyla, şu tünel açabilme meselesi ancak bu faraziye ile açıklanabilir.

— Hımmm. Aynı zamanda üzerinde bir çeşit koruyucu kabuk olması ihtimalini de ortaya atar. Fakat bizim elimizde iki numaralı fezerler var. Her neden yapılmış olursa olsun, bu yüksek güç karşısında hiç bir şey dayanamaz. Asıl mesele, bu yaratığı nasıl bulacağız? Spak:

— Bu silikon topraklarının bulunduğu düzeyden başlamamızı teklif edeceğim, dedi.

— Neden? Bu silikon kürelerin yaratıkla ne ilişkisi var?

— Sadece tahmin, Kaptan. Fakat doğrulanacak olursa, yardımı dokunabilir.

— Pekâlâ, güvenlik kuvvetini hazırlayın. Mister Skat'ın reaktörde çalıştığını sanıyorum, öyle değil mi? Çok güzel, Vanderberg'in bürosunda toplanacağız.

Körk, adamlarına:

— Bu tesisin altındaki bütün tünellerin ve deliklerin birer planı verilecek, dedi. Her açıklığı kontrol ederek düzeyden düzeye hareket edeceksiniz. Görünüşe göre, fazer ışınlarına dayanıklı bir yaratık arayacaksınız. Bu nedenle fazerlerinizi maksimum güce ayarlayın. Şunu da unutmayın... elli kişi halen ölmüş bulunuyor. Başka ölüm olayı olmasını istemiyorum...

Vanderberg, dayanamadı ve haykırdı.

— Şu canavar hariç! Körk başıyla doğruladı.

— Yaratık sizi görür görmez hem saldırabilir, hem saldırmayabilir. Fakat siz hemen saldırmalısınız. Bu tesisin tekrar işletmeye sokulabilmesi için çok çalışmamız gerekecek.

Spak:

— Mister Vanderberg, dedi. Bu silikon topraklarının hangi düzeyde bulunduğunuzu sorabilir miyim?

— Yirmi üçüncü düzeyde. Neden sordunuz? Körk:

— Yüzbaşı Giotto, dedi. Emrinizdeki adamlarla hemen yirmi üçüncü düzeye inin ve araştırmalarınıza oradan başlayın. Mister Vanderberg, bütün adamlarınızın üst düzeyde kalmalarını istiyorum. Hep birlikte zarar görmeyecekleri bir yere toplansınlar.

— Emin bir yer göremiyorum, Kaptan. Bu yaratığın gelip gidiş şekline bakılacak olursa

— Bir şeyler yapmaya çalışacağız. Evet, baylar. Emirlerinizi aldınız. Haydi, bakalım iş başına.

Spak, Körk, Giotto ve iki güvenlik koruyucusu yirmi üçüncü düzeyde durdular. Spak hemen trikorderiyle incelemesine başladı. Giotto'nun adamları tünellerin içinde kaybolmuşlardı bile.

Körk, Giotto'nun elindeki haritanın üzerindeki bir noktayı işaret etti.

— Şimdi buradayız. Sen ve adamların, şu tünele gir. Bu tünele şimdiye kadar hiç insan girmemiş. Gördüğün gibi tünel ilerde başka bir tünelle birleşiyor. Tam kavşakta buluşacağız.

— Emredersiniz, Kaptan. Üç adam tünelin karanlığında kayboldular. Spak, araştırmasını sürdürdü.

— Garip bir duyu. Çevremiz insanla dolu olduğu halde, trikorder silikon esaslı yaratığa göre ayarlanmış olduğundan burada yalnız gibi görünüyoruz. Hayır, tamamen yalnız değiliz.

— İz mi var?

— Hem de pek çok... Fakat hepsi de son derece eski. Binlerce yıl eski. Ama yine de burada birçok yeni tüneller var. Bağıntı kurulmuyor. Körk, düşünceli

bir tavırla:

— Belki de bağıntısı vardır, dedi. Tünellerle, lav kanallarıyla değil. Karayollarıyla, yollarla bağıntısı vardır. Mister Spak, her yönde bin yarda olmak üzere çevre okunuşlarını verin.

— Peki, efendim... Ah! Canlı bir varlık. Çekiş yüz on bir derece, yükseklik açısı dört derece.

— Bizimkilerden biri değil mi?

— Hayır, kaptan, bizimkileri göstermez.

— Haydi!

Tünelin girinti ve çıkıntılarının imkân verdiği oranda hızla çekiş derecesini izlediler. Sonra, ilerde birisi haykırdı... Ya da haykırmaya çalıştı, çünkü ses birden kesilmişti. Koşmaya başladılar.

Bir dakika sonra yanında fezer tabancası duran simsiyah bir topakla karşılaştılar. Spak, üzüntülü bir tavırla tabancayı aldı ve kontrol etti.

— Bizimkilerden biri, dedi. Ateş etmek fırsatını bile bulamamış, Kaptan.

— Ve onun çığılığını duymamız üzerinden ancak birkaç saniye geçti...

Arka taraflarında sürtünmeden doğan bir ses oldu. İki birden döndüler.

Karanlık olduğu için, ileri doğru yapılan ondülemsi hareket dışında başka ayrıntıları görmek mümkün değildi. Yaratık, bir bakıma tırtıla benzeyen kocaman bir şeydi. Şimdi, tenekeye konmuş çakıl taşlarının sallanmasından çıkan sesi andıran tehdit edici bir gürültü yapıyordu.

Körk:

— Dikkat! diye haykırdı. Saldırıyor!

İki adam birlikte ateş etti. İki fazer ışını yan tarafına çarpınca canavar döndü. Acı dolu bir kükremeye geri sıçradı ve gözden kayboldu.

— Peşini bırakmayalım!

Fakat tünel boştu. Böylesine kocaman bir yaratığın bu kadar çabuk hareket edebilmesi şaşırtıcıydı. Körk, tünelin duvarına dokunmak üzere elini uzattı, sonra birden çekti.

— Mister Spak! Bu duvar sıcak!

— Elbette, Kaptan. Trikorder bu duvarların son iki dakika içinde açılmış olduğunu gösteriyor.

Körk, koşan ayak sesleri duydu, sonra Giotto ve bir adamı, fazerleri hazır bir şekilde, arkalarında göründü.

— Bir şeyiniz yok ya, Kaptan? Şu çığlık...

— Bir şeyim yok, yüzbaşı. Fakat adamlarınızdan biri...

— Evet, gördüm. Zavallı Kelly. O şeyi gördünüz mü, efendim?

— Gördük. Hem de ondan bir ısırıklık lokma aldık.

Spak eğildi, sonra elinde büyük bir parçayla doğruldu.

— İşte burada, Kaptan.

Yerden aldığı şeyi Körk'e verdi. Körk bunu dikkatle inceledi. Bu parçanın bir hayvan derisi olmadığı belliydi; daha çok asbestos liflerini andırıyordu. Spak'm öne sürdüğü tahminin doğruluğu açıkça ortadaydı.

— Yüzbaşı Giotto, bu yaratığı öldürebilmek için daha yoğun fazer ışınlarına ihtiyaç var. Ya da ışın verme süresi daha uzun olan bir fazer silâhı gerekli. Bunu adamlarınıza duyurun. Başka bir şey daha var. Artık onun katil olduğunu biliyoruz. Şimdi yaralı... belki de acı içinde kıvranıyor ve şu anda tünelin gerilerinde bir yerde. Yaralı hayvandan daha tehlikeli hiç bir şey olamaz. Bunu unutmayın. Spak:

— Yaratık, kayaların arasından süratle ilerliyor, dedi. Sapınç iki yüz bir derece, düzey açısı beş derece. Bin yüz yarda ilerde.

— Tamam.

Giotto ve adamı uzaklaştı. Körk de onların arkasından yürümek üzereyken, Spak'm düşünceli bir tavırla durduğunu gördü.

— Derdin nedir, Mister Spak?

— Kaptan, sadece bu genel sahada haritaya göre yüzlerce tünel var. Normal bir hayat süresinde yalnızca bir yaratık tarafından açılmayacak kadar çok.

— Yaratığın ne kadar yaşadığını bilmiyoruz ki.

— Hayır, efendim, fakat yaratığın hareket sürati yüksek bir metabolik oran gösteriyor. Bu durum, bizimkinden uzun bir hayat süresine uygun düşmüyor.

Körk:

— Belki öyle, dedi. Ama bunun bizim sorunumuzla ne ilgisi var?

— Söyledim, Kaptan, eğer bu yaratık ölü bir ırkın yaşayan tek canlısı ise, onu öldürmek bilime karşı yapılan bir suç olacak.

— Bizim görevimiz bu koloniyi korumaktır, Mister Spak, Pergiyum üretimini yeniden başlatmalıyız. Burada zoolojik araştırma yapmıyoruz.

— Çok doğru, Kaptan, ama yine de...

— Trikorderini çalışır durumda tut. Yaratık üzerinde sürekli okumayı sağla. Onun önünü kesmek için bu tünellerden yararlanmaya çalışacağız. Eğer gerekirse, fazerlerimizle kendimize tünel açacağız.

Körk, durdu, sonra daha yumuşak bir dille ekledi:

— Üzgünüm, Mister Spak, ne yazık ki onun ölmesi gerekiyor.

— Efendim, onu öldüreceğimiz yerde eğer yakalamak fırsatı çıkarsa...

— Daha fazla adam kaybetmeyeceğim, Mister Spak. Yaratık görülür görülmez öldürülecek. Bu emir kesindir.

— Peki, efendim.

Fakat Körk, tatmin olmamıştı. Hepsi için öldürmek zordu, ama özellikle Spak, koruyucu içgüdüğü ya da bilimsel merakı kabardığı zaman ateş etmemek eğilimindeydi.

Bir dakika sonra Körk:

— Mister Spak, dedi. Yukarı çıkıp devir pompasını yapmaya çalışan Mister Skat'a yardım etmeni istiyorum.

Spak'ın kaşları kalktı.

— Anlayamadım, Kaptan?

— Söylediklerimi duydun. Reaktörün çalıştırılmasının hayati önemi var. Bilimsel bilgilerin...

— ...Orada ihtiyaçları yok. Mister Skat'ın reaktörler hakkındaki bilgisi benden çok daha ileri. Bunu siz de biliyorsunuz.

Bir duraklamadan sonra, Körk:

— Pekâlâ, dedi. Atılğan'ın komutanı benim, Birinci Subay sensin. Bu av tehlikeli olacak. İkimizden biri ölebilir, fakat ikimiz birden ölmemeliyiz.

Spak:

— Emirlerinizi elbette dinleyeceğim, Kaptan, dedi. Fakat burada çok ciddî bilimsel bir konuyla ilgileniyoruz. Bu bakımdan benim yerim, Mister Skat'ın yanı değil, burasıdır. Ayrıca, efendim, bir yaratığa karşı yaklaşık olarak yüz kişiyiz. Her ikimizin birden ölmesi ihtimali... Spak bir anlık tereddütten sonra ekledi:

— Bire karşı yüz yirmi altı nokta sekiz. Körk'ün alt olması ilk değildi.

— İyi bir ihtimal. Pekâlâ, kalabilirsin. Fakat, tehlikeden uzak durmalısın, Mister Spak.

— Benim de niyetim bu, Kaptan. Körk'ün telsizi sinyal verince, Körk, telsizini açtı.

— Ben Körk.

— Skati, Kaptan. Parlak buluşum bir hayal oldu. Pcmpa basınca dayanmadı.

— Tekrar tamir edebilir misin?

— Hayır, Kaptan. Tamir edilemeyecek durumda.

— Pekâlâ. Kolonidekileri hemen Atılğan'a nakletmeye başlayın.

Telsizden Vanderberg'in sesi duyuldu:

— Hepsini değil, Kaptan. Ben ve bazı kilit noktaya gelecek. Canavarınızı çok daha erken bulmak zorundasınız.

— Hepiniz için yeteri kadar Fazerimiz yok. Vanderberg'in sesi:

— Şu halde sopa kullanırız, dedi. Fakat buradan kovulmaya razı olmuyoruz. Adamlarım sizden değil, benden emir alırlar.

Körk hemen karar verdi:

— Pekâlâ. Geri kalanları gemiye gönderin. Nefes alacak ne kadar az insan olursa, biz o kadar uzun yaşayabiliriz. Ne kadar vaktimiz var, Skati?

— Havayla ilgisi yok, Kaptan. Reaktör, yaklaşık olarak on saat sonra çok yüksek kritik bir noktaya gelecek. Canavarınızı çok daha erken bulmak zorundasınız.

— Anlaşıldı. Durum hakkında bize sık sık bilgi ver, Skati. Mister Vanderberg, siz ve adamlarınız yirmi üçüncü düzeyde toplanacaksınız, kontrol noktası Kaplan. Orada Atılgan'ın güvenlik personeliyle birleşeceksiniz. Onlar sizden dahi iyi silâhlı olduklarından, daima onlardan birini görüş noktası içinde bulunun... ikili sistem. Mister Spak ve ben, tüm operasyonu telsizle yöneteceğiz. Anlaşıp... kabul edildi mi?

Vanderberg'in sesi ciddî bir ifadeyle cevap verdi:

— Her ikisi de. Planlarımın arasında intihar etmek yok, Kaptan.

— Güzel. Devreden çıkıyorum... Mister Spak, bir şey yakalamış gibisin.

— Evet, Kaptan. Yaratık şimdi şu yönde, buradan birkaç bin yarda ilerde hareketsiz duruyor. Körk, elindeki haritaya şöyle bir göz attı.

— Harita iki tünelin orada birleştiğini gösteriyor. Soldaki tünelden siz gidin, Mister Spak. Ben de sağdakinden gideceğim.

— Ayrılmamız gerekli mi?

— İki tünel ve ikimiz. Ayrılıyoruz.

— Pekâlâ, Kaptan.

Mister Spak'm sesinde kuşkulu bir ifade vardı. Fakat yapılacak bir şey yoktu. Körk, sağdaki tünele girdi ve sinirleri gergin bir şekilde ağır ağır ilerledi.

Körk bir köşeyi döndü ve kendisini küçük bir mağarada buldu. Mağaranın duvarlarında, çevresindeki kayalara benzemeyen parlak renkli cisimler vardı. Mağara, Vanderberg'in masasının üzerinde duran, ya da Mister Spak'ı son derece ilgilendiren yuvarlak cisimlerle doluydu, Telsizini kaldırdı.

— Mister Spak.

— Evet, Kaptan.

— Senin şu silikon modüllerinden bir sürü buldum.

— Çok güzel, Kaptan. Çok aydınlatıcı. Kaptan... onların hiç birine zarar vermemeye dikkat edin.

— Açıkla.

— Sadece bir tahmin, Kaptan, fakat...

Mister Spak'ın sesi, yüzlerce ton kayanın gümbürtüyle çökmesinden doğan gürültünün arasında kayboldu. Körk, çevresinde kalkan toz bulutu içinde zorlukla nefes alıp öksürüp tıksırırken kendisini duvarlardan birinin dibine attı. Toz bulutu arasından tekrar görebildiği zaman, gelmiş olduğu tünelin tavanının çökmüş olduğunu anladı.

— Kaptan! Bir şey mi oldu? Kaptan!

— Evet, Mister Spak. Hiç bir şeyim yok. Fakat bir çöküntü olduğunu sanıyorum.

— Sizi fazerle oradan çıkartabilirim .

— Hayır, herhangi bir hareket duvarların da çökmesine sebep olabilir. Nasılsa gerekli değil. Haritaya göre tünellerin ilerde birleştiği görülüyor. Yürüyerek öbür taraftan çıkabilirim.

— Pekâlâ. Fakat şu anda tünelinizin tavanının çökmesini garip buluyorum. Lütfen, çok dikkatli davranın. Çok acele yürüyerek oraya geliyorum.

— Pekâlâ, Mister Spak. Tünelin öbür başında buluşuruz. Devreden çıkıyorum.

Körk, telsizi arka cebine koyarken, arkasında, teneke içine konmuş çakıl taşlarının sallanmasına benzeyen gürültüyü duydu. Birden döndü, fakat çok geç kalmıştı. Tünelin ağzı tıkanmıştı.

Tırtıl gibi ayağa kalkmış, tünelin tam ortasında duran yaratığı ilk kez tüm ayrıntılarıyla görüyordu. Çok iri, çok ayaklı, karışık renkli ve baş, duygu organları, eller olabilecek yumrularla doluydu... Körk'ün bunların neye yaradığını tahmin etmesi zordu. Tırtılımsı yaratık hafifçe titriyor, hâlâ o garip sesi çıkartıyordu.

Körk, birden fazer tabancasını çekti. Yaratık birden geriye doğru sindi. Acaba şimdi tek silâhtan bile korkuyor muydu? Körk, tabancayı yine doğrulttu, fakat bu kez yaratık geri çekilmedi, fakat yerinden de kıvıldamadı.

Fazer tabancası ateşe hazır bir vaziyette, çevresinden dolanıp geçmek amacıyla yaratığa doğru yürüdü. Yaratık hemen harekete geçti ve Körk'ün

yolunu kapadı. Körk, yaratığın bu hareketi tehdit eder gibi yapmadığını, sadece onun gitmesini engellediğini hissetti.

Spak, tam bu sırada Körk'ü aradı.

— Kaptan, yeni bir işaret yaratığın... Körk, fazerinin namlusunu yaratıktan ayırmadan:

— Yaratığın nerede olduğunu kesinlikle biliyorum, dedi. Benden üç metre uzakta, tam karşımda duruyor.

— Öldürün, Kaptan! Çabuk!

— Yaratık... Şu anda tehdit edici hiç bir hareket yapmıyor, Mister Spak.

— Ona pek güvenilmez! Öldürün!

— Onun öldürülmesini istemeyenin sen olduğunu sanıyordum. Mümkünse, yakalayalım diyordun!

— Hayatınız tehlikede, Kaptan. Bu tehlikeyi göze alamazsınız.

— Yaratık bir şeyler beklermiş gibi. Ne olduğunu anlamak istiyorum. Zorunlu kalırsam ateş edeceğim.

— Pekâlâ, Kaptan, Hemen geliyorum. Yaratığın arkasından yanaşacağım. Onun cinayet işlemiş olduğunu hatırlatırım. Devreden çıkıyorum.

Yaratık şimdi sessiz duruyordu. Körk, fazerini biraz indirdi, fakat yaratık yine kımıldamadı.

Körk:

— Peki, dedi. Şimdi ne yapacağız? Haydi, konuşalım mı?

Aslında yaratığın cevap vermesini beklemiyordu, nitekim cevap alamadı. İleri ve yana doğru birkaç adım atınca, yaratık yine yolunu kesti. Körk bu hareketi sırasında yaratığın yan tarafında, yara olduğu açıkça belli olan, parlak bir kaya yüzeyini andıran bir yer gördü.

— Demek ki senin de canın yanabiliyormuş, öyle değil mi?

Fazer tabancasını yine doğrulttu. Yaratık tekrar aynı sesi çıkartıp geriye doğru eğildi, fakat yerinden kımıldamadı. Tabancadan Körk'ü, fakat kaçmak istemediği açık seçikti.

Körk, fazeri indirince yaratığın sesi kesildi. O zaman Körk, en yakın duvarın dibine çöktü ve fazer tabancasını bacaklarının arasında gevşek bir vaziyette tuttu.

— Pekâlâ. Sen harekete geç. Yoksa burada oturup bir şeyler olmasını mı bekleyeceğiz? Beklemek uzun sürmedi. Mîster Spak, tünelin açık kısmından hızla daldı. Durumu bir bakışta kavradı ve fazer tabancasını doğrulttu. Körk:

— Ateş etme diye haykırdı.

Körk'ün haykırışı bomboş tünellerde, galerilerde çın çın öttü. Spak'ın bakışları Körk'la yaratık arasında dolaştı. Bu arada, yaratık ağır ağır bir kenara çekildi. Körk, fırsat varken yaratığın yanından sıyrılıp geçebileceğini tahmin etti, fakat bu fırsattan yararlanacağı yerde:

— Buraya gel, Mister Spak, dedi.

Spak, gözleri ilgiyle yaratığa dikilmiş olduğu halde büyük bir ihtiyatla Körk'ün yanına geçti. Silikon Modüllerin yuvalandığı duvarlara baktı.

— Mantıklı, dedi.

— Ne demek istedin?

— Henüz açıklamasam iyi olacak. Eğer yaratıkla Volkan zihin bağıntısını kurabilirsem... Tabii, yaratığa dokunabilirsem daha iyi olur, ama...

Körk, bu düşünceye itiraz edip etmemesi gerektiğine karar vermeden Spak, ellerini uzatarak yaratığa doğru yürüdü. Yaratık hemen geriye doğru eğildi ve tehdit eder bir şekilde ses çıkarmaya başladı.

Spak:

— Çok fena, dedi. Kendisine dokundurmak istemediği açıkça belli. Eh, şu halde, ben de işi zor tarafından yapmalıyım. Eğer sabırlı olursanız, Kaptan...

Trans haline geçmeye başladığı zaman Spak'ın gözleri kapandı. Karşısındaki yaratığın beynine doğru süzülen ısrarlı zihin gücü, ancak Spak'ın fizikî yapısından belli oluyordu. Körk, nefes almaktan kaçınarak bekledi. Yaratık sinirli, huzursuz bir şekilde kıpırdanıyordu.

Birdenbire Spak'ın yüzü acıyla buruştu ve haykırdı:

— Acı! Acı!

Spak, ani bir titremeye, yüzü kül rengi, yere doğru çökmeye başladı. Körk, tam zamanında onu tuttu.

Spak, kendisini toparlarken soluk soluğa:

— Teşekkür... Kaptan, dedi. Bağışlayın... Fakat bütün öğrenebildiğim bu. Sadece müthiş acı veren dalgalar. Oh, ve bir de isim. Kendisini Horta diye isimlendiriyor. Yarasından ötürü çok acı çekiyor... fakat yaralı bir hayvan gibi tepki göstermiyor.

Birdenbire, yaratık mağaranın düzgün bir yüzeyine doğru kaydı, orada bir dakika kadar durdu. Sonra geri şekildi. Yaratığın biraz önce durduğu zemin üzerinde, dumanı hâlâ tüten birkaç kelime vardı: *ÖLDÜRMEYİN BENİ*. İki adam bu cümleye şaşkınlıkla baktılar.

Körk:

— 'Öldürmeyin beni' ? dedi. Bu ne demek? Kendisini öldürmememiz için bir yakarı... Ya dabizi öldürmeyeceğine dair bir söz olabilir.

— Biliyorum. Görünüşte, o, kendisinden öğrenebildiğimden çok fazlasını benden öğrendi. Fakat dikkat edin, Kaptan, yazıyla düşünebiliyor. Bu, duyabildiğini de gösterir.

Körk yüksek sesle:

— Horta! dedi.

Yaratık hemen bir ses çıkardı, sonra tekrar sessizleşti.

— Mister Spak, bunu yapmak istemezdim, ama... birden bire Horta'nın bu pompayı tahrip etmemiş olduğunu düşündüm. Pompa platinden yapılmıştı ve asitlere karşı dayanıklıydı. Bir yerlerde saklı olmalı... ve bu pompayı geri almalıyız. Ne kadar ıstırap verici olursa olsun, bu yaratıkla yeniden bağıntı kurmak zorundasın. Spak tereddüt etmeden cevap verdi:

— Tabii, Kaptan. Fakat bu apareyi bize vermesi için sebep yok... Ve görünüşe göre, gezegenden gitmemizi istemesi için bir sürü sebep var.

— Farkındayım. Eğer güvenini kazanabilirsek...

Körk, telsizini çıkardı.

— Doktor Makkoy. Ben Kaptan Körk. Makkoy'un sesi hemen cevap verdi:

— Dinliyorum, Kaptan.

— Alet çantanızı alıp hemen buraya gelin. Sizin için bir hastamız var.

— Birisi mi yaralandı? Nasıl?

— Tarif edemem, tecrübemin çok dışında. Siz gelin yeter. Yirmi üçüncü düzeydeyiz. Bizi trikorderle bulun ve çabuk olun. Devreden çıkıyorum.

Spak:

— Size hatırlatırım, Kaptan, dedi. Bu yaratığın hayatı silikon esası üzerine kurulmuş. Doktor Makkoy'un tıp bilgisi tamamen yararsız olabilir.

— Doktor tedavi edici bir kişidir. Bırakalım tedavi etsin. Peki, haydi, Mister Spak. Tekrar bağıntı kurmaya çalışın. Neden birdenbire öldürmek lüzumunu gördüğünü öğrenmeye çalışın.

Spak yaklaşırken yaratık yine huzursuzlandı, ama sadece titreyerek sallandı ve uyarıcı sesi çıkardı. Spak'ın gözleri kapanınca ses yavaş yavaş kayboldu.

Körk'ün telsizi sinyal verdi.

— Ben Körk.

— Giotto, Kaptan. Bir şeyiniz yok ya?

— Tünelin öteki ucunda. Mister Vanderberg'le adamları da burada. Çok kötü tutumda görünüyorlar. Önce sizinle durumu bir görüşeyim dedim...

— Onları orada tutun, yüzbaşı. Hiç bir şekilde buraya geçmelerine izin vermeyin. Makkoy gelince hemen buraya gönderin.

— Emredersiniz, efendim. Giotto devreden çıkıyor.

Spak şimdi trans halindeydi. Mırıldanmaya başladı:

— Acı... Acı.. Cinayet... Binlercesi... şeytanlar... edebiyat son buluyor... Korkunç... Korkunç... Yüzyıllar Odasında dehşet... Gelecek nesiller... Korkunç... Cinayet... Cinayet...

— Mister Spak! Pompa...

— Onları durdurun... ölüm... karşılık vermek... canavarlar...

Aceleyle yaklaşan adım sesleri duyuldu ve Doktor Makkoy, alet çantası elinde,

düzlüğe daldı. Gördüğü manzaradan çok şaşırdığını belli edecek şekilde birden durdu. Körk eliyle işaret ederek Makkoy'u yanına çağırdı. Makkoy, gözlerini yaratıktan ayırmadan geniş bir daire çizdi ve Körk'ün yanına geldi.

Fısıltılı bir sesle:

- Ne olduğunu pek anlayamadım... dedi. Körk de fısıltıyla cevap verdi:
- Yaralı... Ağırca. Yardım etmelisin.
- Yardım... Buna mı?
- Bir göz at!

Makkoy, şimdi kımıldamadan tas gibi duran yaratığa dikkatle sokuldu. Onun gelişini Spak da fark etmemiştir.

- Hayatın sonu... cinayetler... öldürmeler... ölü çocuklar...

Makkoy, açık yaraya baktı, şurasına burasına dokundu. Trikorderini çıkartarak inceledi ve göstergeye şaşkınlıkla baktı. Sonra tekrar Körk'ün yanına döndü, suratı asılmıştı.

- Şaka ediyor olmalısın, dedi. Bu yaratığın dışı kaya içi plastik.
- Ona yardım et. Yarasını tedavi et.
- Ben doktorum, duvarcı değil.
- Sen bir tedavicisin. Hastan da bu yaratık. Bu bir emirdir, Doktor.

Makkoy, şaşkınlıkla başını salladı, fakat yaratığa doğru yürüdü. Spak'ın gözleri hâlâ kapalıydı, harcadığı güç nedeniyle yüzü ter içinde kalmıştı. Körk hemen Spak'ın yanına gitti.

- Spak. Ona, kendisine yardımcı olmaya çalışacağımızı söyle. Bir doktor ona yardım edecek.
- Anladı. Anladı. Hayatın sonu. Edebiyat durdu. Gidin. Tünelden gidin. Ölümsüzlük koridoruna gidin. Yüzyıllar Odasına gidin. Çocuklar için yas tutun. Ezilenler için göz yaşı dökün. Çalınanlar için ağlayın. Gidin. Gidin. Yaşantının sonu için yas tutun.

Körk, kendisine talimat mı verildiğini, yoksa, konuşmalara kulak misafiri mi olduğunu anlayamadı. Bakışlarını hemen tünelin girişine çevirdi,

Spak:

— Gidin! dedi. Tünele girin! Küçük bir geçit var. Çabuk! Çabuk! Üzüntü... Çok ıstırap, ıstırap! Acı!

Spak'ın şimdi yanaklarından göz yaşları süzülüyordu.

— İstırap... Ölüler... Çocuklar...

Körk, birden acıma hissi duydu. Bu sözlerden bir şey anlamıyordu, fakat kimse böyle gergin bir durumda bu kadar acı dolu sözler işitip de duygusuz kalamazdı.

Fakat verilen talimat açıktı. Bir dakika sonra bir elinde pompa diğer elinde bir silikon nodul olduğu halde döndü.

Makkoy, yaratığın yanına çömelmiş talsizi ile konuşuyordu:

— Evet, tamam, Teğmen. Hemen bana gönderin. Ne için istediğimi bırakın şimdi, sadece istiyorum o kadar. Çabuk!

Spak:

— Yüzyıllar ölür, dedi. Uyku zamanı geldi. Artık bitti. Başarısızlık. Katiller kazandılar. Ölüm kaçınılmaz. Bırakın burda öldürülen çocukların yanında hayat son bulsun...

Körk:

— Mister Spak! diye seslendi. Yeter artık! Spak!

Spak, zihin bağıntısını koparıırken şiddetle titredi. Körk, pompayı yere bıraktı ve Spak'ın bakışlarındaki donuk ifadenin kaybolmasını bekledi.

— Pompayı buldum. İyi vaziyette görünüyor. Ayrıca, bu silikon kürelerden binlercesini buldum. Bunlar... yumurta, öyle değil mi, Mister Spak?

— Evet, Kaptan. Yumurta. Yarılmak üzere olan yumurtalar.

— Madenciler bunların olgunlaşma zamanında gelmişler. Binlercesini tahrip etmiş olmalılar. Tevekkeli değil...

Bağrıışma sesleri duyuldu. Vanderberg, Appel ve bir sürü silâhlı sivil tünelin ağzına yığılmışlar, içeri girmeye çalışıyorlardı. Yaratığı görür görmez, alarma geçerek haykırıştılar. Fazerler doğruldu.

Körk önlerine atıldı.

— Hayır! diye haykırdı. Ateş etmeyin! Appel'in sesi duyuldu:

— Öldürün! Öldürün!

Körk, fazer tabancasını doğrulttu.

— Ateş eden ilk kişi ölür. Vanderberg, nefretten titreyerek parmağıyla yaratığı işaret etti.

— Ciddî olamazsınız! Şu yaratık adamlarımdan elli kişiyi öldürdü!

Körk sakın sesle:

— Siz de onun yavrularından yüzlercesini öldürdünüz, dedi.

— Ne?

— Şu koleksiyon yaptığınız, tahrip ettiğiniz silikon nodüller onun yumurtalarıydı. Anlat onlara, Mister Spak.

Spak:

— Bu gezegende evvelce Horta'nın nesli vardı, dedi. Her elli bin yılda bir bütün nesli ölürdü... Yalnızca biri, bunun gibi biri dışında sağ kalan olmazdı. Fakat yumurtalar yaşardı. Bu yaratık onları, korur, onlara bakar ve yavrular yumurtadan çıktıklarında ise, o yavruların analığını yapardı... Binlercesinin. Bu gördüğünüz yaratık da gelecek neslin anasıdır.

Körk:

— Yaratık çok zeki, sulhsever ve yumuşak huylu, diye ekledi. Gezegeni sizlerle paylaşmasına itirazı yok... Ancak, siz onun bakım odasına dalıp yumurtalarını tahrip etmeye başladınız. O zaman da karşılık vermek zorunda kaldı... Bildiği tek şekilde karşılık verdi. Her ananın yavruları tehlikede olduğu zaman yaptığı gibi mücadele etti.

Vanderberg şaşkınlıkla:

— Nereden bilirdik? dedi. Fakat... bu yumurtalar yarılınca burada binlercesi mi sürünecek demek istediniz? Çıkarmak zorunda olduğumuz pergiyum madeninin varlığını unutuyorsunuz!

Körk:

— Reaktör pompasını geri aldınız, dedi. Bunu size geri verdi. Elinizde yeterli kapasitede alet olduğu takdirde bu gezegenin tükenmez hazinelerinin tümünden yararlanabileceğinizi söylüyordunuz. Biz havada nasıl hareket edebiliyorsak, Horta da kayaların içinde öylesine kolaylıkla hareket edebiliyor ve gerisinde bir sürü tünel bırakıyor. Bütün evrende bulunamayacak nitelikte bir madenci. Daha ne istiyorsunuz? Bir anlaşma yapıp... hoş bir geçinme şekline ulaşabilirsiniz. Onlar tünellerinizi kazarlar, siz de madenlerinizi toplar işletmeye iletirsiniz. Halen etmekte olduğunuz kârın bin kere fazla üstüne çıkmış olursunuz.

Vanderberg düşünceli bir tavırla:

— Olumlu görünüyor, dedi. Fakat yaratığın böyle bir teklifi nasıl karşılayacağını nereden biliyorsunuz?

Spak:

— Böyle bir teklifi neden kabul etmesin? dedi. Mantıklı bir teklif. Fakat tek bir sorun var.

Horta'mn yarası ağır. Bu nedenle fazla yaşamayabilir.

Doktor Makkoy, yüzünde geniş bir tebessümle yerinden doğruldu.

— Merak etmeyin, ölmeyecek. Vallahi, yağmurlu bir günü bile tedavi edebileceğime inanmaya başlıyorum.

Körk hayretle:

— Tedavi edebildin mi? diye sordu. Nasıl yaptın bu işi?

— Gemiden on libre kadar termobeton getirttim. Hani, acil sığınak yapmak için kullandığımız maddeden. Bu maddenin esasını silikon teşkil eder. Yaranın üstünü sıvadım, o kadar. Yara kendi kendisini onarmaya kadar bir bandaj görevini yapacak. Baksana, eskisinden yeni oldu.

— Sizi tebrik ederim, Doktor. Mister Spak, 'Horta'yla yine bağıntı kurmanı isteyeceğim. Teklifimizi anlat. Kendisi ve yavruları istedikleri kadar tünel kazabilirler. Bizimkiler sadece maden alacaklar ve iki taraf da birbirini rahat bırakacak. Buna razı olur mu dersin?

— Söylediğim gibi, Kaptan, Horta çok mantıklı.

Bir dakikalık tereddütten sonra ekledi:

— İnsanlarla yıllar boyu süren yakın ilişkilerimden sonra, böyle bir anlaşmanın yapıldığını görmek insanın içine ilginç bir iç ferahlığı veriyor.

Doktor Makkoy sırtarak Spak'a baktı:

— Çok merak ettim. Volkanlı, dedi. Şu yaratık kulaklarının neden sivri olduğunu sormadı mı?

Spak'm kaşları hayretle kalktı, sonra hiç bozuntuya vermeden cevapladı:

— Elbette sordu. Ona, sizlerden çok farklı bir yaratık olduğumu, mantığımın sizinkinden çok daha olumlu sonuçlar verdiğini söyledim. Görünüş bakımından sizlerden çok daha yakışıklı olduğumu söylemek nezaketini gösterdi. Buna bir itirazınız var mı, Doktor?

Kaptan Körk, bıyık altından gülümsedi, sonra:

— Haydi, Mister Spak, işimizi bitirelim, dedi.

BABEL'E YOLCULUK

Kaptanın Seyir Defteri: Yıldız Tarihi 2840.02.3. Atılgan'a, 114 Federasyon delegesini, Babel şifre adıyla anılan tarafsız küçük bir gezegende yapılacak Kurul toplantısına götürmek görevi verildi. Bütün delegeler Atılgan'da toplandı. Yalnız Volkanlı delege grubu kaldı. Onları da almak üzere hazırlık yapıldı.

* * *

Şeref konuklarını karşılamak üzere sekiz kişilik güvenlik personeli dörder dörder hava hücresinin iki yanına dizildi. Kaptan Körk, Mister Spak ve Doktor Makkoy, resmî törenlerde kullandıkları mavi üniformalarını giymişler, bu insan tünelinin ağzında bekliyorlardı.

Makkoy, 'boynuma bir halka geçmiş gibi' diye nitelendirdiği yakasını çekiştirerek, Spak'a sordu:

— Şu Volkan selâmı nasıldı?

Spak, selâm şeklini gösterdi. Fakat bu tarif öylesine karışıktı ki, Spak'ı taklit etmek isteyen Makkoy, selâm vermeyi beceremeyince:

— Bu selâm verme şekli, üzerimdeki üniformadan da beter, dedi.

Körk, biraz endişeyle bu üniformaların çok daha az sıkıntı verici olduklarını düşündü. Volkanlar Atılgan'a alınacak son grup delegeydi ve bu geceki kabul toplantısından sonra bu üniformalardan kurtulacaklardı. Ondan sonra tarafsız bir gezegen olan Babel'e yolculuk başlayacaktı. Gemide bulunan 114 Federasyon delegesinden 32'si elçiydi ve yarısı diğer yarısına karşıydı. Hemen hemen hepsi, Korieyan sorunu üzerinde, dokunulur dokunulmaz patlamaya hazır bir bombadan daha hassastı. Asıl sıkıntı iki hafta sürecek olan yolculuk sırasında başlayacaktı.

Hava hücresi açıldı ve Volkan elçisi Sarek, içeri girdi. Volkanlıların ömürlerinin uzun olması nedeniyle, Sarek'in yaşını tahmin etmek imkânsızdı... Sarek kırkıdan fazla göstermiyordu, fakat Körk, onun Volkan standartlarına göre orta yaş sayılan yüz iki yaş civarında olduğunu biliyordu. Sarek'in birkaç adım gerisinden, yolculuk elbisesi giymiş, omuzlarına renkli kapişonlu pelerin atmış bir kadın yürüyordu; onun arkasında da Volkanlı iki yardımcı vardı.

Grup, güvenlik personelinin önünden geçip Kaptan Körk'e doğru yürürken Spak ve Makkoy nazik bir tavırla beklediler.

Spak, bir adım öne çıkarak Sarek'i Volkan usulü selâmladı,

— Varlığınızla Volkanlılar bize şeref verdiler, dedi. Hizmetinizdeyiz.

Sarek, kasıtlı bir tavırla Spak'a aldırmadı ve Kaptan Körk'ü selamladı. Konuştuğu zaman sesinde hiç bir değişme yoktu.

— Kaptan, hizmetiniz bize şeref veriyor. Körk, hafifçe eğilerek:

— Teşekkür ederim, Sayın elçi, dedi. Kaptan Cim Körk. Birinci Kaptanım, Yüzbaşı Spak. Başhekim Doktor Makkoy.

Sarek, hepsini kısa baş hareketleriyle selâmladı ve peşinden gelenleri gösterdi.

— Yardımcılarım.

Elini kaldırdı ve işaret parmağıyla orta parmağını uzattı. Kadın Sarek'in yanına geldi ve işaret parmağıyla orta parmağını Sarek'in parmaklarına dokundurdu.

— Ve Amanda, karım. Kadın başıyla selâm vererek:

— Memnun oldum, Kaptan Körk, dedi.

— Ben de çok memnun oldum, madam. Sayın elçi, siz yerleştikten sonra gemide b'ir gezi turu hazırlatacağım. Birinci Subayım sizi gezdirecek.

Sarek:

— Başka bir kılavuzu tercih ederim, Kaptan, dedi.

Sarek'in olduğu kadar Spak'ın da yüzü ifadesizdi. Bu gerginlik, selâmlama olayından daha çok şaşırtıcıydı, ama yüksek bir elçiyi gücendirmek doğru olmayacaktı.

— Elbette... nasıl arzu ederseniz Mister Spak, yörüngeden ayrılmamıza henüz iki saat var. Nakil odasından ışıkla aşağı inip aileni görmek ister misin?

Kısa süren, fakat dikkate değer bir sessizlik oldu. Sonra Spak:

— Kaptan, dedi. Elçi Sarek ve karısı benim ailem.

Körk, ilk şaşkınlığı geçtikten sonra üzüntüyle düşündü: "Biraz önce bu yolculuğun sıkıntılı geçeceğini düşünen ben değil miydim?"

Körk, gemide yapılacak gezi turunu kendisi yönetmeye karar verdi. Spak'ın annesini özellikle ilginç... hatta, çok dikkate değer buluyordu. Mamafih, alışkanlığından ötürü, daima erkeğin biraz gerisinden ve açığından yürüdüğü için onu incelemek, çok güçtü. Amanda dünyalı olduğu halde, bu Volkan töresine rahatlıkla uymasını bilmişti. Gemidekilerin hemen hemen hepsinin Spak hakkında bu kadarlık olsun bilgisi vardı.

Amanda elli yaşını bitirmek üzere olduğu halde dinç ve sağlıklı bir kadındı. Bir Volkanlıyla evlenmiş ve kadınsı duygularına yer olmayan bir dünyada yaşamayı kabul etmişti. Körk, onun insancıl duygularını hâlâ yitirmediğinden, fakat bu duygularını, kocasının örf ve âdetlerine duyduğu için, saklamak zorunda kaldığından kesinlikle emindi.

Onları makine dairesine götürdü. Mister Spak, normal uzay giysisi içinde, kafes bir bölmenin arkasındaki kompütör bankaları üzerinde çalışıyordu.

Körk konuklarına:

— Burası makine bölümü, dedi. Ana kontroller için, acil durumlarda kullanılan takviye sistemleri var. Aynı zamanda, sayısız kontrol kömpütörlerimiz de burada.

Amanda, yine biraz geride duruyordu. Sarek'e fark ettirmeden Spak'ın yanına doğru süzüldü. Körk göz ucuyla onların dinsel bir selâmlaşma şekliyle, avuç içlerini gösterip birbirlerinin parmaklarına dokunarak kucaklaştıklarını gördü. Sonra ana oğul mırıldanmaya başladılar. Spak'ın yüzü, her zamanki gibi ifadesizdi. Bir keresinde, Amanda başını kederli bir ifadeyle salladı.

Körk, can sıkıcı bir olayı önlemek amacıyla konuşmasını sürdürdü, fakat Sarek de kendisi kadar dikkatliydi.

— Amanda, dedi. Burayı dinleyin.

İşaret ve ortaparmaklarını açtı. Amanda, hiç sesini çıkarmadan Spak'ı başıyla selâmlayıp kocasının yanına geldi ve parmaklarını kocasının parmaklarına dokundurdu. Körk, kadının, bu alet tabloları ve onların üzerindeki kontrol aletleriyle hiç ilgilenmediğini tahmin etti.

Spak, bir sürü teyp aldı, yerinden kalktı ve kapıya doğru yürüdü. Tam bu sırada Körk'ün kafasına ani bir fikir saplandı.

— Mister Spak... Bir dakika, lütfen. Birinci Subay isteksizce döndü.

— Evet, Kaptan?

— Sayın Elçi, kompütör düzenleri üzerinde konuşacak kadar yetkili değilim. Mister Spak, lütfen açıklamada bulunur musun?

Sarek, duygusuz bir sesle:

— Spak'a kompütörler üzerinde ilk bilgiyi ben vermiştim, dedi. Bilgilerini Volkan Bilim Akademisine vereceği yerde, Yıldız Donanmasına aktarmayı tercih etti.

Bu söz gerginliğin üzerine tuz biber ekmişti. Körk, yardımcı olmaya çalışırken, aile tartışmasının can damarına basmıştı. Özür dilercesine Spak'a başıyla gidebileceğini işaret etti, sonra Sarek'e döndü.

— Bağışlayın, Sayın elçi, dedi. Sizi bir aile meselesi yüzünden gücendirmek istememiştim...

— Gücenmek, insancıl bir duygudur, Kaptan. Başka nedenlerle odama çekiliyorum. Siz devam edin, Amanda.

Amanda hiç itiraz etmeden başını eğerek kabu! ettiğini bildirdi. Bir dakika sonra Sarek yanlarından ayrıldı. Kaptan Körk, Birinci kaptanıyla ailesi arasındaki bu gerginliğe çok şaşırılmıştı. Başını sallayarak Amanda'ya döndü.

— Körkarım ki anlayamıyorum, Misis Sarek, dedi.

Misis Sarek, aceleyle düzeltti:

— Amanda diyebilirsiniz. Ne yazık ki Volkan isimlerini telaffuz edemiyorsunuz.

— Ya siz?

Amanda'nın dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi, sonra eski alışkanlığı nedeniyle birden kayboldu.

— Yıllarca süren çalışmalarımın sonra telâffuz etmeye başladım. Turumuza devam edecek miyiz? Kocam böyle istedi.

— Bu, istekten çok, bir emir gibiydi.

— Elbette. O bir Volkanlıdır. Ben de onun karışım.

— Spak da onun oğlu.

Amanda, sanki çok şaşırılmış gibi Kaptan Körk'e şöyle bir baktı, sonra kendisini hemen topladı.

— Volkanları pek anlayamazsınız, Kaptan. Onlar çok mantıklıdır. Bizim âdetlerimizden çok daha mantıklı âdetleri var... Fakat alışmak kolay olmuyor. Bu âdetler Spak'la Sarek'in birbirleriyle on sekiz yıldır konuşmalarını önlüyor.

Körk:

— Spak benim en iyi subaylarımdan ve en iyi dostlarımdan biridir, dedi.

— Böyle bir dostu olduğuna sevindim. Volkan olsun insan olsun, Spak için kolye değil... Yıldız donanmasından başka yuvası yok.

— Anladığıma göre, meslek seçimi yönünden Spak'la babası anlaşmamışlar.

— Kocam Yıldız Donanmasına karşı değil. Fakat Volkanlılar barışın kuvvete dayanmaması gerektiğine inanırlar. Sarek, babasının yolunu izleyerek öğrenim üyeliği yaptığı gibi, Spak'ın da kendisini izlemesini istedi.

— Her ikisi de çok inatçı. Amanda gülümsedi:

— Bu da bir insan özelliğidir, Kaptan. Birdenbire Uhura'mn sesi duyuldu:

— Kontrol odasından Kaptan Körk'e.

Körk, bir konsol üzerindeki mikrofonun düğmesini çevirdi.

— Körk konuşuyor.

— Kaptan, bir çeşit sinyal yakaladım. Sadece birkaç sembol, anlaşılır gibi değil.

— Kaynağı?

— Beni de endişelendiren bu, Kaptan. Tespit etmek mümkün değil. Geminin araştırmacıları çevrede hiç bir şey göstermiyor. Fakat sinyal, sanki çok yakından veriliyormuş gibi güçlüydü.

— Dördüncü planı uygulayın. Uzun menzil araştırmalarına başlansın. Tamam.

Körk, düşünceli bir tavırla kaşlarını çatarak mikrofonu kapatan düğmeyi çevirdi.

— Madam... Amanda... Beni bağışlamanızı rica edeceğim. Bu geceki toplantıda görüşeceğimizi umarım.

— Elbette, Kaptan. Volkanlılar da insanlar gibi görevin ne olduğunu bilirler.

Körk, salona girdiğinde, toplantı bütün hızıyla sürüyordu. Konuşmalar arasında delegeler masadan masaya gidiyor ve çeşitli uygarlıklardan temin edilmiş olan lezzetli içkilerle ordövrleri tadıyorlardı.

Genellikle, salonun havası gergindi. Koridyan gezegenlerinin Federasyona alınması için yapılan bir teklifi tartışmak üzere Gezegenlerarası bir konferans yapılması öngörülmüştü. Koridyan sistemine sahip çıkan bazı ırkların delegeleri halen Atılgan'da bulunuyordu. Bu ırkların, Koridyan'ın Federasyon dışında kalmasını istemelerinin kuvvetli kişisel nedenleri vardı. Konferansın başlamasından önce, delegeler arasındaki açık anlaşmazlığın patlamasını önlemek çok zor bir meseleydi; delegelerden çoğu tecrübeli diplomat bile değildi. Bunlar, Babel'de ortaya çıkabilecek durumların sorumluluğunu yüklenmek istemeyen patronlar tarafından öne sürülen basit memurlardı.

Körk, Spak'la Makkoy'u, küçük bir grubun arasında gördü. Bu grupta, Telaritli Gav, Shras ve Thelev isimli iki Andoryanlı, Sarek ve Amanda vardı. Eh, hiç değilse Spak... uzaktan da olsa ailesiyle bağıntı halindeydi.

Körk, gruba katıldığı zaman Makkoy konuşuyordu:

— Sayın elçi, bu konferansın yapılmasına karar verilmeden çok önce kamu hizmetinden çekilmiş olduğunuzu anlıyorum. Merakımı bağışlayın, fakat bir doktor olarak, Volkan fizyolojisi ile ilgiliyim. Sizin yaşınızda bir Volkanlı için emekliye ayrılmak biraz olağandışı değil mi? Yaşınız henüz yüz küsur.

Sarek cevap verdi:

— Sizin yıllarınızla ölçülecek olursa, yüz iki nokta dört üç yedi. İlgilendiğim başka... konular var.

Gav, elindeki içki kadehini bıraktı ve biraz daha eğildi. Konuştuğu zaman sesi kaba ve kelimeleri kulağı tırmalayıcıydı. İçlerinde en iyi konuşan kendisi olduğu halde, İngilizce kendi ırkı için çok zor bir dildi.

— Volkanlı Sarek, Corida'nın Federasyona alınması için oy verecek misin?

— Oy burada kullanılmayacak, elçi Gav. Hükümetimin kararını Babel'deki toplantı salonunda duyacaksınız.

— Hayır... Sen. Sen nasıl oy kullanacaksın, Volkanlı Sarek?

Shras başını kaldırdı. İpek gibi yumuşak, fısıltıyı andıran bir sesle:

— Neden öğrenmek istiyorsun, Telaritli? diye sordu.

Gav, parmağıyla Sarek'i göstererek:

— Kurulda, diğer oylar onun oyunu izler, dedi. Nasıl bir tutumda olduğunu ve nedenini önceden bilmek istiyorum.

Sarek:

— Telaritliler mantıklı tartışmazlar, dedi. Sadece tartışmak için tartışırlar.

— Bu bir...

Körk kesin bir dille sözü kesti:

— Baylar, elçi Sarek'in de işaret ettiği gibi burası Babel'deki toplantı salonu değil. Koridan'ın Federasyona kabulünün tartışma götürür bir sorun olduğunu biliyorum, ama bu sorunu burada çözümleremezsiniz.

Bir an için üç elçi birbirlerine baktılar. Sonra Sarek, başıyla Körk'ü işaret etti:

— Haklısınız, Kaptan. Çok mantıklı. Shras fısıldadı:

— Özür dilerim, Kaptan.

Gav, bir dakika kadar telâşlanmış gibi durdu, sonra başıyla kısa bir selâm verip öfkeli bir sesle:

— Bana izin verin, dedi. Sonra gruptan uzaklaştı. Shras, yumuşak bir fısıltıyla Sarek'e:

— Gav'la daha önce de tanışmıştınız, Sayın elçi, dedi.

— Benim son kurul toplantımda tartışmıştık.

Amanda ciddi bir tavırla ekledi:

— Elçi Gav, tartışmayı kaybetmişti.

Eğer Shras, duyduklarından memnun olduysa da, bunu yüzünden anlamak imkânsızdı. Biraz sonra başıyla nazik bir selâm vererek gruptan ayrıldı.

Doktor Makkoy, gergin havayı dağıtmak için açık bir çabayla:

— Spak, dedi. Senin daha insancıl olduğundan hep kuşkulandım. Bayan Sarek, Volkanlı çocukların nasıl eğitildiklerini bilirim, ama Spak, hiç insan gibi koşup oynamadı mı? Gizli bile olsa?

Amanda:

— Çok sevdiği bir sehlat'ı vardı, dedi.

— Sehlat mı?

— Şişmanca bir oyuncak ayıya benzer. Makkoy'un gözleri şaşkınlıkla açıldı.

— Bir oyuncak ayı mı?

Birçok gemi personeli bu konuşmayı duymuştu ve genel bir kıkırdama oldu. Sarek, birden karısına döndü ve kolunu tuttu.

— Bizi bağışlayın, Doktor, dedi. Karım için yorucu bir gün oldu.

Sarek, iyi geceler temennileri arasında karısını kapıya doğru götürdü.

Makkoy, bu konuşmalardan hiç sıkılmamış görünen Spak'a döndü.

— Bir oyuncak ayı!

Spak:

— Tam değil, Doktor, dedi. Volkanda, oyuncak ayılar canlıdır ve on beş santim uzunluğunda dişleri vardır.

Makkoy, Spak'ın bu sözü üzerine aptallaştı. Ne söyleyeceğini düşünürken, duvardaki mikrofon doktorun imdadına yetişti.

— Kontrol odasından Kaptan Körk'e...

— Körk konuşuyor.

— Kaptan, araştırmacılar peşimizden gelen kimliği belirsiz bir gemiyi gösteriyor.

— Hemen geliyorum. Görevli personel sarı alarm. Yolcular heyecanlandırılmasın... Mister Spak!

Aletler tarafından tespit edilen gemi, bir araştırma gemisi gibi küçüktü. Geminin kimliğini bildirecek bir işaret olmadığı gibi bu çeyrek daire içinde bulunmaması gerekirdi. Beş dakikadan beri Atılgan'ın izlediği rotaya paralel hareket ediyordu. Atılgan'ın fazer toplarından uzak olmakla beraber, tespit edici aletleri menzilindeydi. Atılgan'dan verilen sinyallerin hepsini cevapsız bırakıyordu.

Kaptan Körk, geminin kısa bir süre görünmesinden sonra araştırmacı ve tespit

edici aletlerin verdikleri kayıtların tüm bir raporunun hazırlanmasını istedi ve kontrolü Spak'a bırakarak toplantı salonuna döndü.

Toplantının hızı geçmiş gibi görünüyordu. Gav, bir köşeye çekilmiş, tek başına içiyordu. Eğer sarhoş olmaya çalışıyorsa, sonucun şaşırtıcı olacağını anlayacaktı. Körk, Taleritlerin hiç sarhoş olmadıklarını, fakat içkinin zaten diken üstünde olan huysuzluklarını artırdığını biliyordu. Shras ve Thelev, başları yine öne eğik bir vaziyette hâlâ salondaydılar. Onların dışında birkaç delege daha vardı.

Asıl ilginç mesele Sarek'in dönmüş olmasıydı. Bu kez yalnızdı. Ama neden? Acaba bütün amacı, oğullarını daha zor duruma sokmasını önlemek için Amanda'yı uzaklaştırmak mıydı? Böyle bir davranışın gerisinde duygusal bir tutum olamazdı. Mantıklı sebep ne olabilirdi? Acaba, Sarek; her'ne kadar Yıldız Donanmasından hoşlanmıyorsa da, Spak'm bu donanmada görevli olduğunu ve görevini sürdürebilmesi için çevresinde saygıyla anılmasının gerekli olduğunu mu düşünmüştü? Bu tahmin diğerlerinden çok daha olumlu görünüyordu. Fakat Körk, Volkan psikolojisi hakkındaki bilgisinin pek olumlu olmadığını biliyordu.

Körk, hâlâ bu düşüncelerle uğraşırken, Sarek, bir su soğutucusunun yanına gitmiş ve bir bardak su içmişti. Onun bu hareketinden bir ilâç aldığı "düşünebilirdi. Bu arada Gav da yerinden kalkmış, gelip Sarek'in arkasında durmuştu. Bir olay çıkacağını hisseden Körk, onlara biraz daha yaklaştı. Nitekim, Gav, yine Koridan sorununu ortaya atmıştı.

Sarek:

— Kurul toplantısına kadar bekleyemediğin anlaşılıyor, sayın elçi, diyordu. Neyse, önemli değil. Biz, Federasyona katılması taraftarıyız.

— Taraftar mısınız? Neden?

— Koridan, federasyon yasalarıyla korunabilir... Zenginliği kendi halkı için kullanılabilir.

Gav:

— Çok iyisiniz, dedi. Volkan'm madenlerle ilgisi yok.

— Koridyanın sınırsız maden zenginliği var. DÜİtyum kristalleri ortada. Bunun için de kanunsuz madencilik yapılmasına sebep olur.

— Kanunsuz, ha! Bizi kanunsuz işlem yapmakla mı suçluyorsunuz? Sarek:

— Sizi hiç bir şeyle suçlamıyoruz, dedi. Fakat elman raporlara göre gemileriniz Koridyan düityum kristallerini taşıyor.

— Bize hırsız mı diyorsunuz?

Gav, birden atıldı ve Sarek'in gırtlığına sarılmak istedi. Sarek, Velaritlinin elini havada yakaladı ve hiç gayret sarfetmeden onu bir masanın üzerine savurdu. Gav, yine Sarek'e saldırmak üzereyken, Körk, onu yakaladı ve Sarek'ten uzaklaştırdı.

Gav, omzunun üzerinden haykırıyordu:

— Yalancılar! Benim halkıma iftira ediyorsunuz! Körk:

— Baylar! dedi.

Gav, kıvrınmayı kesince Körk onu bıraktı ve adım geri çekildi, sonra iki elçiyi soğuk bakışlarla süzdü:

— Aranızdaki tartışmalar yalnızca sizleri ilgilendirir. Görevim bu gemiyi yönetmektir... Ve burada komutan ben olduğum sürece, gemimde geçimsizlik istemem. Sarek:

— Elbette, Kaptan, dedi. Gav, bir dakika sonra isteksiz bir tavırla:

— Anlaşıldı, dedi. Fakat, Sarek, bu hareketini senin yanına bırakmayacağım. Sarek:

— Tehdit etmek mantıksızlıktır, diye cevap verdi. Ayrıca, böyle ödemeler çok pahalıya mal olur.

İki adam arasındaki kavganın son bulduğu gibi, toplantı da sona erdi. Körk, artık düşünemeyecek kadar yorgun bir şekilde kamarasına çekildi. Bütün günü Jaep gergin bir hava içinde geçmişti. Gemideki personelin çoğunluğu gece görevine başlamıştı ve sessiz, boş koridorlardan yürümek de insana ayrı bir sükûnet veriyordu.

Fakat gerginlik henüz geçmiş değildi. Üzerindeki resmî üniformayı çıkartıp rahat bir nefes alırken, odasının dahili hoparlörü birden canlandı:

— Güvenlikten Kaptan Körk'e. Körk, 'yine ne var?' diye düşünerek cevap verdi:

— Körk konuşuyor.

— Teğmen Jozef, Kaptan. II. Güverte, A-3 bölümündeyim. Telaritlerden birini, öldürülmüş ve çöp kanalına sokulmuş olarak buldum. Elcinin kendisi olduğunu sanıyorum, Kaptan.

Böylece, gemide barışı korumak olan görevlerinden biri başarısızlığa uğramış oluyordu.

Makkoy, çöp kanalının yanma diz çökmüş alet kullanmadan, parmaklarıyla cesedi muayene ediyordu. Körk ve Spak, Doktoru izlerken, teğmen Jozef ve iki güvsnlik personeli cesedin kaldırılması için emir bekliyordu. Nihayet Makkoy ayağa kalktı.

Körk:

— Nasıl öldürülmüş? diye sordu.

— Boynu kırılmış. Usta biri tarafından. Spak, birden Makkoy'a baktı, sonra cesedi kendisi muayene etmek üzere eğildi. Körk:

— Açıkla, dedi.

— Kırığın yerinden ve karakterinden, katilin omurgayı hemen kırmak için nereye ve nasıl baskı yapacağını söyleyebilirim. Darbe izi falan yok.

— Senden başka bu bilgiye kim sahip olabilir?

Spak, yerinden doğrulurken:

— Volkanlılar, dedi. Volkan'da, bu metoda tal-shaya adı verilir... eski zamanlarda merhametli bir infaz metodu olarak kabul edilmiştir.

Körk:

— Mister Spak, dedi. Kısa bir süre önce babanla Gav arasındaki bir kavgayı engelledim.

— Sahi mi, Kaptan? İlginç.

— İlginç mi? Spak, babanın şüphe altında kaldığını anlamıyor musun?

— Volkanlılar vahşetten hoşlanmazlar.

— Yani, babanın bu cinayeti işleyemeyeceğini mi söylemek istiyorsun? Spak:

— Hayır, dedi. Fakat bir neden olmadan öldürmek mantıksız olacak.

— Fakat öldürmesi için bir neden varsa?

— Eğer bir neden varsa, babamın mantıklı ve etkili olarak öldürmek yeteneğine sahip olduğunu söyleyebilirim. Ustalığı vardır ve henüz orta yaşlıdır.

Körk, Birinci Subayına bir an Korkuyla baktı, sonra:

— Benimle gel, dedi. Sen de, Doktor.

Kaptan Körk, Sarek'in dairesine gitti ve gülümseyerek kendilerini karşılayan Amanda'nın onları içeri alması üzerine çok şaşırdı. Çünkü daire, Volkanlı elçinin hoşnut olacağı bir şekilde hazırlanmamıştı. Oysa, Spak'ın bu konuda titiz davranacağını düşünmüştü.

— Sizi rahatsız ettiğim için başışlayın. Fakat kocanızla konuşmak zorundayım.

— Bir süreden "beri yok. Yatmadan önce yalnız olarak derin düşünceye dalmak gibi bir alışkısı var. Ne oldu? Spak?

Tam bu sırada kapı tekrar açıldı ve Sarek odaya girdi.

— Benden bir şey mi istediniz, Kaptan?

Körk, Sarek'in bir bakıma sinirli olduğunu, fakat bu sinirli halinin endişeden çok, bir şeyi bastırmak istemesinden doğduğunu hissetti.

— Sayın elçi, Telaritli Gav öldürüldü. Boynu kırılmış... Spak'ın tarifine göre tal-shaya metoduyla kırılmış.

Sarek, bir kaşını kaldırıp oğluna baktı.

— Sahi mi? İlginç.

— Sayın elçi, acaba son bir saattir neredeydiniz? Amanda:

— Ama bu çok saçma, Kaptan, dedi. Yoksa onu mu suçluyorsunuz?

Spak:

— Görünen delile göre, mantık yönünden babam suçludur, anne, dedi. Sarek:

— Haklısınız, dedi.

Fakat şimdi eskisinden daha sinirli görünüyordu.

— Özel olarak derin düşünceye dalmıştım. Spak'a sorarsanız, böyle düşünüşlerin tartışılmayacak kadar özel olduğunu söyleyecektir. Özellikle, bir dünyalı ile tartışılmaz.

— Uygun bir sakınca, sayın elçi, ama...

Körk'ün konuşması, Sarek zorlukla nefes alarak dizleri bükülürken yarıda kesildi. Sarek, ellerini göğsüne bastırarak Körk ve Spak'ın tutmasına fırsat kalmadan dizlerinin üzerine çöktü. Dudaklarından uzun bir inilti yükseldi; bir Volkanlının böylesine inlemesi için çektiği acının çok büyük olması gerekirdi.

Makkoy trikorderini hemen inceledi, sonra bir enjeksiyon çıkartarak Sarek'e iğne yaptı, trikorderini bu kez daha dikkatle incelemeye başladı.

Amanda sordu:

— Nesi var?

— Bilmiyorum... Volkan fizyolojisi olduğu için emin olarak söyleyemem. Kardiyovaskular sistemiyle ilişkili olmalı, fakat...

Körk:

— Onu tedavi edebilecek misin, Doktor? diye sordu.

— Bunu da henüz bilmiyorum.

Körk, ana oğula baktı. Spak'ın yüzü her zamanki gibi ifadesizdi, fakat Amanda'nın gözlerinde Korkulu bir ifade vardı. Yıllardan beri Volkan geleneklerine alıştığı halde böyle bir Korkuyu saklamak onun yetenekleri dışındaydı. Körk, nazik bir tavırla:

— Şimdi çekilmem gerekiyor, dedi. Yarın beni bekleyen sorunlara karşı dinlenmiş olmalıyım. Eğer yarından önce bana ihtiyaç olursa, Doktor Makkoy, beni hemen bulacaktır.

Amanda anlayışlı bir sesle:

— Sizi çok iyi anlıyorum, Kaptan, dedi. İyi geceler ve teşekkür ederim.

Amanda gerçekten de çok dikkate değer bir kadındı.

Atılgan'ın peşim" izleyen gemi hakkında aydınlatıcı hiç bir bilgi alınamamıştı. Geminin ya yüksek yoğunlukta bir madenden yapılmış olması, ya da araştırmacı ışınlarla karşı dayanıklı bir perdeyle korunması gerekirdi. Muhakkak son ihtimal

doğru olmalıydı, ama ne kullanarak korunuyorlardı? Romulanlarm, Federasyonun ve tarafsız gezegenlerin böyle bir aleti yoktu. Klingon olması ihtimali de hemen hemen sıfırdı.

Bilinmeyen bir şifreyle gönderilen ve alınma noktasının Atılğan'da olduğu tespit edilen bir-iki mesaj kırıntısı alınmıştı. Körk, tespit perdesinin kendi gemisi içinde yoğunlaştırılmasını emretti. Eğer kendilerini izleyen gölge, başka bir mesaj daha gönderecek olursa gemideki alıcının yerini kesinlikle tespit etmek mümkün olabilecekti.

Bu konu üzerinde bundan başkasını yapamazlardı. Spak'ın, babasının hastalığı ile yakından ilgilenmesi de yapılacak işlerin biraz ertelenmesine sebep oluyordu. Körk, reviri ziyaret etti. Sarek, bir yatağa yatırılmıştı. Makkoy ve Hemşire Kristin Çapel, vücut fonksiyonunun pano üzerindeki garip işaretlerini çözümlemeye çalışıyorlardı. Amanda, ayak altında dolaşmamaya çalışarak kapının önünde gezinip duruyordu. Sarek'e gelince, ilk zamanki gibi kontrol edemeyeceği kadar acı çekmiyordu. Körk sordu:

— Durumu nasıl, Doktor?

— Söyleyebileceğim kadarı, başlıca şüphemiz kalp kapakçıklarında çalışma yetersizliği var. Bir açıklama olmadan bir Volkanlı üzerinde daha kesin bir teşhis yapamıyorum. Bayan Sarek, evvelce böyle bir kriz geçirdiği oldu mu?

Amanda:

— Hayır, dedi.

Sarek, karısının hemen arkasından:

— Evet, dedi. Üç kriz daha geçirmiştım. Doktorum, bu krizler için benjasidrin vermişti. Amanda:

— Neden bana söylemedin? diye sordu.

— Yapabileceğin bir şey yoktu. Emekli olduğum takdirde hastalığın ilerlemesi ciddî değildi ve bu nedenle emekli oldum.

Makkoy:

— Bu krizler ne zaman başlamıştı, Sayın elçi? diye sordu.

— Emekli olmadan önce iki kriz geçirdim. Üçüncü kriz de, Telaritli öldürüldüğünde, Gözlem güvertesinde düşünceye daldığım zaman geldi. Gav'in öldürüldüğü zaman kımıldayamayacak durumdaydım.

Körk:

— Sizin ilâç aldığınızı toplantı salonundayken fark etmişim, dedi. Eğer tahlil edilmek Çizere bu tabletlerden birini Doktor Makkoy'a verecek olursanız, sizin için kuvvetli bir delil olur. Gözlem güvertesinde kriz geçirdiğiniz zaman bunu gören bir tanık var mı?

— Hayır. Tanıklar yanında düşünceye dalmam.

— Çok fena. Mister Spak, sen bilim adamısın ve Volkanlıları yakından tanırsın. Bu kriz için standart bir usul biliyor musun?

Spak cevap verdi:

— Sarek'in bu işi yükümlenmesiyle, bu işin meydana getirdiği ters etki dikkate alınırsa, mantık çerçevesi içindeki en akla yakın çare, sirojenik açık bir kalp ameliyatıdır.

Sarek:

— Tartışma kaldırmaz, dedi. Makkoy:

— Bu ameliyat için çok miktarda kana ihtiyaç var, dedi. Kristin, kan bankasını kontrol et, bak bakalım yeteri kadar Volkanlı kanı ve plazması var mı? Bence, böyle bir ameliyata başlayabilmek için bile elimizde yeterli kan yok.

— Gemide başka Volkanlılar da var. Sarek:

— Kan grubumun T-negatif olduğunu göreceksiniz, dedi. Bu çok ender bulunan bir kan grubudur. İki yardımcımın kan gruplarının benim kan grubumla uygun olması hemen hemen imansız.

Spak:

— Tabii, dedi. Benim kan grubum da T-Negatif.

Kristin:

— Kanınızda süzülmesi gereken insan faktörleri var, Mister Spak, dedi. Bu nedenle, ameliyat için yeterli kanı verebileceğiniz şüpheli. Spak:

— Gereği yok, dedi. Bizim fizyolojimizde olanların kan yapımını hızlandırıcı bir ilâç vardır.

Makkoy:

— Hangi ilâcı kastettiğini biliyorum, dedi. Fakat o ilâç halen deneme halinde ve yalnızca bir Rigellian üzerinde yararlı oldu. İki fizyoloji birbirine benzer, ama birbirinin eşi değildir. Rigellian da bile, karaciğer ve dalak üzerinde çok büyük etki yaptı. Yarın, kemikler üzerinde nasıl bir etki göstereceği de bilinmiyor. Ayrıca, bu ilâcı ikinize de vermek zorunluğundayım. Daha önemlisi şimdiye dek bir Volkanlıyı ameliyat etmemiş olmam. Volkan anatomisini inceledim, fakat nazarî olarak incelemem ameliyattan çok daha değişikti. Eğer ameliyat sırasında Sarek'i ben öMürmezsem, ilâç muhakkak öldürecektir. Belki ilâç ikinizi de öldürebilir.

Sarek:

— Yaşama faktörü düşük olabilir, ama kabul ediyorum, dedi. Makkoy:

— Ben kabul edemem, dedi. Bu revirde, söylediklerim kanundur. Böyle bir ameliyata razı olamam.

Amanda:

— Ve ben de böyle bir ameliyata izin veremem, dedi. İkinizin hayatını da tehlikeye atamam...

Spak:

— Ama anlayışlı olmalısın, anne, dedi. T-Negatif kanı başka şekilde temin etmemiz mümkün olamaz. Şöyle bir tahminde bulunabilirim ki...

Amanda:

— Lütfen, tahminde bulunma, dedi. Spak lafını sakınmadan:

— Şu halde, dedi. Sarek'i ölüme mahkûm ediyorsun demektir. Doktor, senin de başka çaren yok. Ameliyat yapmalısın, elinde hem ilâç hem de kan verici var.

Sarek:

— Tek çıkar yol gibi görünüyor, dedi.

Makkoy, isteksiz bir tavırla başını salladı. Amanda, Korkudan darmadağınık bir yüzle Körk'e baktı, fakat Körk'ün bu konuda söyleye bileceği tek söz yoktu.

— İnanın Amanda, bu iş benim de hoşuma gitmiyor, dedi. Fakat kocanızı kurtarmak zorundayız. Oğlunuzun benim yanımdaki değerini de çok iyi biliyorsunuz. Fakat onun hayatını da tehlikeye atmak zorundaysak, bu

tehlikeyi göze almamız. Doktor Makkoy, ameliyatı kabul etti, ve ben, böyle konularda onunla tartışılmayacağını çok önce öğrendim. Gerçekte, Atılın gemisinde bana emir verebilecek tek subay olarak onu gösterdim. Siz de benim gibi ona güvenmeye çalışın.

Spak:

— Benim de ona güvenim çoktur, dedi. Makkoy, Spak'ın bu sözüne çok şaşırıldı. Amanda:

— Çalışacağım, dedi.

— Zaten elinizden başka bir şey gelmez. Bana ihtiyacınız olursa, görevimin başındayım.

Körk, gösterdiğinden çok daha fazla üzüntülü olarak kibarca eğilip Amanda'yı selâmladı ve revirden çıktı.

Düşünceleri içine gömülmüş, kontrol odasına giderken, yarı yolda arkadan saldırıya uğradı.

Bir çeşit lobutla başına yediği şiddetli darbeye rağmen, saldırganı silkeleyip karşı duvara çarpmayı başardı. Saldırganı şöyle bir gördü... Kendisinden biraz daha uzunca ve zayıf biriydi ve elinde bıçağı andıran kesici bir silâf vardı. Ondaki sonraki uğraşta, saldırgan, kav gada oldukça becerikli olduğunu ispatladı. Körk zaten başına yediği darbeden ötürü sersem gi biydi. Sonunda saldırganı... belkide bir daha kal kamayacak şekilde yere yıktı, ama bu başarısı bıçağı sırtına yemesini önleyemedi.

Bayılmadan önce, duvardaki mikrofonlarda birine zorlukla ulaşabildi.

Makkoy'un sesiyle yarı yarıya ayıldı.

— Kötü bir yara... sol akciğeri delmiş. E ger bir santim daha aşağıdan olsaydı, kalbi delip geçecekmiş. Allahtan ki, bıçağı tutup yerin den çıkartmayacak kadar düşünceli davranmış Tabii düşünenecek zamanı olduysa.

Makkoy'un sesi de Spak'ın sesi cevap ver di:

— Saldırgan Thelev'di. Baygın, ama cidd bir tehlike yok. Yalnız yediği darbeden ötürü zor ayılacak. Kaptana aniden saldırmış olmalı Ben hapishanede onu ve Shras'ı sorguya çekece ğim.

Kristin Çapel'in sesi duyuldu:

— Doktor, K-iki faktörü düşüyor. Makkoy:

— Spak, dedi. Babanın durumu eskisinden de kötü. Artık seçim hakkımız kalmadı. Hemen ameliyata başlamam gerekiyor. Sen hazırlanır hazırlanmaz başlayabiliriz. Spak:

— Olmaz, dedi.

— Ne?

Sonra Amanda'nın sesi duyuldu:

— Spak, babanın az da olsa kurtulma şansı sana bağlı. Gönüllü kabul etmiştin. Spak:

— İlk görevim ve sorumluluğum gemidir, dedi. Her şeyden önemlisi, gemi yolcularının güvenliğinin yıldız donanmasının emri olmasıdır. Bir düşman tarafından izleniyoruz. Bu koşullar altında komuta görevimi terk edemem.

Makkoy, öfkeli bir sesle:

— Komutayı Skat'a devredebilirsin, dedi.

— Ne sebeple, Doktor? Komuta gerekçeleri kişisel kayırmaları tanımaz. Andoryan'ı sorguya çekmek üzere hapisanede olacağım.

Sonra karanlık yine Körk'ün üzerine çöktü. Bir kez daha ayıldığı zaman kendisini daha iyi hissediyordu. Gözlerini açtı, Sarek'in yanındaki yatakta yattığını gördü. Sarek uyur görünüyordu. Doktor Makkoy'la Hemşire Kristin, Sarek'in üzerine eğilmişlerdi.

Körk, yerinden doğrulmaya çalıştı. Kalkmaya çalışması, birden başını döndürdü ve midesi bulandı... yatakta olan kımıldama nedeniyle Makkoy'un dönüp onun kalkmaya çalıştığını anlayınca, yatması için emir vermesine fırsat kalmadan tekrar yatağa serildi.

Makkoy:

— Bu sana bir ders olsun, dedi. Orada uslu uslu yat ve hâlâ sağ olduğuna şükret.

— Sarek nasıl?

— İyi değil. Eğer ameliyat edebilseydim...

— Seni engelleyen nedir? Oh, hatırladım şimdi. Spak haklı, Doktor. Bağlılığı,

ya da görevini yaptığı için onu suçlayamam. Fakat onun baba katili olmasını önleyeceğim.

Oturdu ve ayaklarını yataktan sallandırdı. Makkoy, Körk'ün omzunu tutarak ayağa kalkmasını önledi.

— Cim, ayakta durman imkânsız. Yine bir iç kanamasına sebep olabilirsin.

— Doktor, Sarek ameliyat olmazsa ölecek... Makkoy'un başıyla evetlemesinden sonra Körk, konuşmasını sürdürdü:

— ... ve Spak'tan kan nakli yapamazsan ameliyat da gerçekleşemez...

Makkoy yine başıyla evetledi.

— ... Spak'a iyileştiğimi ispatlayacak ve onu hemen buraya göndereceğim. Onu kontrol odasından buraya gönderdikten sonra, komutayı Skati'ye devrederek odama çekileceğim. Bu takdirde, razı olur musun?

— Şey, hayır... Fakat en iyi yol gibi görünüyor. Dur sana yardım edeyim.

— Memnun olurum.

Makkoy, kontrol odasına kadar Körk'e yardım etti, fakat asansörün kapısı açılır açılmaz; Körk'ü bıraktı. Spak, döndü ve Körk'ü görünce yüzüne memnun bir ifade yayıldı, fakat bu ifade nin belirmesiyle kaybolması bir oldu.

— Kaptan.

Körk, büyük bir dikkatle yürüyerek kaptan koltuğuna oturdu. Sanki kontrol odasını gözde geçiriyormuş gibi çevresine bakındı, aslında buraya kadar gelirken harcadığı çaba nedeniyle iyi hissettiği acının belli olmasını önlemeye çalışıyordu. Makkoy, Körk'e yardım etmemekle beraber, sanki ona yapışıkmiş gibi bir saniye olsun yanından ayrılmıyordu.

Körk, koltuğuna ulaşmış otururken, Spak da bulunduğu yerden ayrılarak Körk'ün yanına gelmişti. Körk ona bakıp gülümsedi ve hareketini onayladığını belli etti.

— Komutayı alıyorum, Spak. Doktor Makkoy'la birlikte revire gidin.

Spak, dikkatle Körk'ü inceliyordu. Körk, hissettiği acıyı elinden geldiği kadar saklamasını beceriyordu, ama yüzünün solukluğu için yapabileceği bir şey yoktu.

— Kaptan, tamamen iyi olduğunuzdan emin misiniz?

Makkoy:

— Onun fizikî olarak çalışabileceğini ben söyledim, Spak, dedi. Şimdi, yapılması gereken acil bir ameliyatım var. Bu ameliyat için ikimize de ihtiyaç olduğuna göre...

Makkoy, eliyle asansörü işaret etti.

Spak hâlâ Kaptan Körk'ü inceleyerek kısa bir tereddüt geçirdi.

Körk, kesin bir dille:

— Kontrol odasını terk edin, Mister Spak, dedi.

Spak, başıyla anladığını işaret ederek Makkoy'la birlikte kontrol odasından ayrıldı.

Körk:

— Mister Çekov, dedi. Bizi izleyen geminin durumu nedir?

— Değişiklik yok, efendim. Uzaklığını koruyor.

— Başka mesaj gönderildi mi, teğmen Uhura?

— Hayır, efendim.

Körk, başıyla peki anlamında bir işaret verdi. Biraz rahatlamıştı, ama yine baş dönmesi gelince kendisini hemen toparlaması gerektiğini düşündü.

— Mister Skat'ı kontrol odasında çağırın... Çekov, Kaptanın sözünü kesti:

— Kaptan, yabancı gemi yaklaşıyor!

— Son emri iptal edin, Teğmen Uhura. Burada kalıyorum.

Fakat baş dönmesi ısrarlıydı. Alnını ovuşturma üzere elini kaldırdığında, elinin titrediğini gördü.

Teğmen Uhura:

— Kaptan, dedi. Yabancı geminin sinyallerini yine alıyorum. Fakat bu sinyaller Atılğan'm içinden... Hapishaneden geliyor.

— Güvenliği ara ve tutuklunun derhal üzerinin aranmasını söyle. Bu kez, saklanmış bir verici ve alıcı aramalarını bildir.

Komuta tablosundaki telsizin sinyalini duyduğu zaman saatler boyu süren baş dönmesinin hafiflemekte olduğunu hissetti.

Telsizden Teğmen Jozef'in sesi duyuldu:

— Güvenlik, Kaptan. Tutukluyu bayıltmak zorunda kaldım. Bir çeşit alıcı-verici radyonun antenlerinden birine yerleştirilmiş olduğunu gördüm, efendim. Anteni elimde kırılıverdi. Antenlerinin böylesine hassas olduğunu bilmiyordum.

— Zannettiğiniz kadar hassas değildir. Teşekkür, teğmen. Nötrleştirin ve analiz için Mister Skat'a gönderin. Tamam.

Çekov:

— Kaptan, dedi. Yabancı gemi rotasını ve hızını değıştirdi. Varp (bir çeşit hız birimi) sekizle üzerimize geliyor.

— Teğmen Uhura, Teğmen Jozef'e tutukluyu kontrol odasına getirmesini söyleyin. Mister Çekov, deflektörler açılsın. Kırmızı alarm. İşaretim üzerine ateş etmek üzere fazerler hazır olsun.

— Emredersiniz, Kaptan. Alarm sesi duyulmaya başladı.

— Koruyucu kalkanlar kapandı. Fazerler hazır bekliyor.

— Spak'ın ekranına geçin. Asteğmen, dümene geçin.

Görüş ekranında ışıklı bir nokta belirdi ve hızla kayboldu. Işıklı nokta bir an için büyükmüş gibi göründü, ama bu hızla bulanık bir gölge gibiydi. Birdenbire kontrol odası şiddetle sarsıldı. Atılan isabet ajmıştı.

— Hasar, Mister Çevkov!

— Yok, efendim. Yansıtıldı. Hedef uzaklaşıyor. Şimdi tekrar dönüyor. Üzerimize geliyor.

— Yanımızdan geçerken fazerlerle ateş açın. Asteğmen, dümen sabit... Ateş! Çekov, ekranı inceledi.

— Iskaladık, efendim.

Aynı anda yine şiddetli bir sarsıntı oldu.

— Silâh durumu hakkında bilgi verin.

— Araştırmacı aletlerin bildirdiğine göre, standart fazer, kaptan.

Standart fazer. Güzel. Düşmanın hızı yüksekti, ama bir dev değildi.

Yine hafif bir baygınlık geçirirmiş gibi oldu. Atılğan, şu ana kadar dayanmış görünüyordu, fakat bundan pek emin değildi.

Uhura:

— Kaptan, dedi. Dahili hoparlörler tılandı Bütün elçiler ne olduğunu soruyorlar.

— Onlara söyle... onlara tahmin etmelerini, fakat dahili muhabereyi tıkamamalarını söyle, Teğmen!

Gemi yine şiddetle sarsıldı.

Uhura:

— Kaptan, dedi. Doktor Makkoy'dan bir haber aldım. Eğer böyle bir sarsıntı daha olursa iki hastasını da kaybedebileceğini söyledi.

— Ona, bunun daha bir başlangıç olduğunu söyleyin. Mister Çekov, ateş kontrollerini kompütöre bağlayın. İki, dört ve altı nolu foton torpilleri, üç yönden yol kesebilecek ve en geniş bir alana yayılabilecek şekilde ayarlınsın...

Düşman yine yıldırım gibi geçti. Torpillerin zararsız bir şekilde boşlukta patladığı ekranda görüldü. Yine şiddetli bir sarsıntı geçirdiler. Körk'ün başı şiddetle dönmeye başladı.

— Dört numaralı kalkan eğildi.

— Yedek güç.

— Efendim, Mister Skat, yedek gücün revirden talep edildiğini bildiriyor.

— Çevirin.

— Yedek güç çevrildi... kalkanlar sağlamlaşıyor. Dört numara hâlâ zayıf, efendim. Eğer bizi yine oradan vururlarsa, tamamen parçalanacak.

— Kornpütörü üç numaralı koruyucu kalkanı indirmek üzere ve dört numara tahrip olduğu takdirde yedek gücü tekrar revire bağlayacak şekilde ayarlayın.

— Emredersiniz, efendim.

Körk, arkasındaki asansör kapısının açıldığını duydu. Bir saniye sonra Teğmen Jozef'le başkibir güvenlik personelinin Thelev'i kabaca iteleyerek önüne doğru

ittiklerini gördü. Körk'ün durumu kavrayabilmesi için bir dakika kadar düşünmesi gerekti, sonra Thelev'i buraya kendisinin çağırmış olduğunu hatırladı.

Sert sert tutuklunun yüzüne baktı.

— Gemideki dostların başarılı, dedi. Fakat kazanmak için bu gemiyi toz haline getirmeleri gerekecek.

Thelev:

— Daha işin başından beri niyetimiz buydu, Kaptan, dedi.

Körk, Thelev'in yediği sopadan ötürü epey hırpalanmış olduğunu görünce bayağı sevindi. Adamın kayıp anteni de bu duygusunun artmasına sebep oluyordu. Kayıp antenin yerindeki hafif yara kapanmıştı, fakat hayatî önemi olan bir organın kayıp yerinden çok, derin bir yara izini andırıyordu.

— Sen Andoryan değilsin. Neden onların kılığına bürünmek gereğini duydun? Atılgan yine sarsıldı. Çekov:

— Dört numaralı koruyucu kalkan çöktü, dedi.

Körk:

— Bütün güverteler, hasar kontrol uygulaması, dedİ.

Sonra Thelev'e döndü:

— Şu gemi fazer silâhları taşıyor. Bizden daha süratli, fakat silâhlarımıza karşı hiç bir şey yapamaz.

Thelev sadece gülümsedi.

— Henüz isabet ettirebildiniz mi, Kaptan? Atılgan bu kez daha şiddetle sarsıldı. Çekov:

— Üç numaralı kalkan zayıflıyor, dedi. Yedek gücü oraya çevireyim mi?

Bu çatışmayla bir kazançları olmayacaktı. Savaş, böyle yıpratma şeklinde sürerde, Atılganın kaybedeceği kaçınılmaz bir gerçektir. Ayrıca, dikkate almaları gereken uzaydaki görevleri vardı.

— Makine dairesi, kaptanınız konuşuyor. Fazer bankaları dışında, geminin iskele tarafındaki bütün gücü kesin. İşaretim üzerine, sancak tarafındaki güç de kesilecek. Tamam.

Yine Thelev'e döndü:

— Kimsin?

— Cevabını kendiniz bulun, Kaptan. Yaşayacak fazla vaktiniz kalmadı.

— Sen, ameliyatla Andoryan kılığına girmiş bir casussun. Elçiler grubunun içine, kargaşalık çıkarmak ve bu saldırıyı hazırlamak için yerleştirdin.

— Bunlar sadece düşünceleriniz, Kaptan. Gemi yine sarsıldı. Çekov:

— Üç numaralı kalkan tahrip oldu, efendim, dedi.

— Makine dairesi, sancak tarafındaki gücü kesin. Bütün güverteler. İleri bir emre kadar durumunuzu bozmayın.

Kontrol odasının ışıkları söndü. Şimdi sadece kontrol panolarının hafif ışıklarından ve yıldızların ekranlardaki parıltısından başka aydınlık yoktu.

Yarı aydınlıkta, Thelev'in yüzündeki şaşkın ifadeyi görmek mümkündü.

— Ne yapıyorsunuz?

— Sen düşün bu kez. Çekov:

— Sürüklenmeye başlıyoruz, Kaptan, dedi. Gemi rotasında tutacak mıyım?

— Hayır. Fazerlerinizin başında bekleyin, Mister Çekov.

— Emredersiniz, efendim. Fazerler hazır bekliyor.

Ekranında yine parlak bir ışık görüldü, yavaşladı, duraklar gibi oldu. Körk, biraz eğilerek dikkatle baktı.

— Sadece dolayıyor, efendim. Körk:

— Bizi inceliyor, dedi. Ölüyüz... Tahmin ettiği kadarıyla. Hiç bir kaptan gemisini böyle bir durumda hareketsiz bırakmaz, özellikle gemisinde çok değerli konuklar varken... Sözün kısası, onların böyle düşünmesini umuyorum.

— Menzil gittikçe kısalıyor. Yarı ışık hızı.

— Ateş etmeyin.

— Hâlâ yaklaşıyor... Menzil yüz bin kilometre... Fazerler hedef üzerinde kilitlendi...

— Ateeeeş!

Ekran üzerindeki ışıklı nokta birden pırıl pırıl yandı.

Çekov sevinçle haykırdı:

— Onu yakaladık!

— Teğmen Uhura, bir mesaj gönderin. Eğer teslim olmak isterlerse...

Kaptanın sözü, ekranda büyük bir parlama görününce yarıda kesildi. Herkes, elinde olmayarak başını eğdi, çünkü ışık insanın gözünü kör edecek kadar parlaktı. Körk, tekrar ekrana baktığı zaman ekranın, yıldızlar dışında bomboş olduğunu gördü. Thelev:

— Teslim olamazlardı, Kaptan, dedi. Gemi, kendi kendisini tahrip etmek emrini almıştı.

— Teğmen Uhura, Yıldız filosu komutanlığını arayıp, elimizde bir tutuklu olduğunu bildirin. Thelev:

— Yalnız geçici olarak, Kaptan, dedi. Anlıyorsunuz ya, ben de canlı olarak ele geçmemek emrini aldım. Yavaş etki gösteren bir zehir... tamamen acısız ve bilinen bir panzehiri yok. On dakikalık bir ömrüm kaldı.

Körk, güvenlik personeline döndü. Sert sesle:

— Onu revire götürün, dedi.

Jozef ve güvenlik personeli Thelev'in yanına geldiler ve onu asansöre doğru itelediler. Asansörün kapısına ulaştıklarında, Thelev, birden midesini tutarak yere diz üstü çöktü.

İfadesiz bir sesle:

— Yanlış... hesapladığım... muhakkak... dedi.

Yüz üstü düştü ve kımıldamadan kaldı. Körk yorgun bir tavırla ayağa kalktı.

— Demek böyle, dedi. Onu otopsi için morga kaldırın. Mister Çekov, komutayı alın.

Körk, ameliyat odasına gitti. Oda boştu, aletler tertemiz bir şekilde yerlerinde duruyordu. Biraz sonra Makkoy, revir kısmından çıkıp ameliyat odasına girdi. Doktor da Körk kadar yorgun ve bitkin görünüyordu.

— Ne haber, Doktor?

— Gemiyi sarsmaktan vazgeçtin mi artık?

— Sarek... Spak... Nasıllar?

— Çok hassas bir ameliyat yapan bir doktora çok güçlükler çıkartmış olduğunu söylemekte bir sakınca görmüyorum...

— Doktor!

Revirin kapısı açıldı ve Amanda göründü.

— Kaptan, dedi. İçeri gelebilirsiniz.

Körk, heyecanla Makkoy'un yanından geçti.

Revirde, Sarek ve Spak üç yataktan ikisinde yan yana yatıyorlardı. Her iki adamın da renklen soluk olmakla beraber tehlikeyi atlatmış görünüyorlardı. Amanda mutlu bir tavırla Sarek'in yatağına oturdu.

Makkoy'un sesi Körk'ün arkasından duyuldu:

— Şu keçi gibi inatçı Volkan dayanıklılığı olmasaydı, onları kurtarmam mümkün olamazdı.

— Bazı doktorlar son derece şanslı olurlar...

Spak:

—Kaptan, dedi. Yabancı geminin... Körk:

— Gemilerini yaraladık, dedi. Yakalanmamak için gemilerini kendileri tahrip ettiler. Doktor, Thelev'in cesedi laboratuvarına gönderildi. Çalışabilecek durumda olduğun zaman bir otopsi yapılmasını istiyorum.

Spak:

— Onun, genellikle Oryon diye anılan bir yaratık olduğunu göreceksiniz, Doktor, dedi. Bazı raporlara göre, Oryon kaçakçılarının oridyân'ı talan ettikleri bildiriliyor.

Körk sordu:

— Bize saldırmakla kazançları ne olabilirdi?

Sarek:

— Karşılıklı şüphe yaratmak ve belki de gezegenlerarası bir savaş çıkarmak. Körk başıyla evetledi.

— Bu arada Oryon tarafsız kalacak ve her iki tarafa da Dilityum temin ederek... Coridyen'i talan etmeye devam edecekti.

Spak:

— Beni düşündüren, kullan'ılan enerjinin çok yüksek olmasıydı, dedi. Gerçeği analiz sırasında kavrayabildim. Kullanılan güç, bildiğimiz kadarıyla, bir yıldız gemisi tarafından kullanılamayacak kadar fazlaydı. Bunun tek nedeni olabilirdi... Gemi bir intihar saldırısı için hazırlanmıştı. Üslerine dönmek niyetinde olmadıkları nedeniyle, saldırı sırasında yüzde yüz güç kullanabiliyorlardı. Bunu neden daha önce kavrayamadığımı bir türlü anlayamıyorum.

Körk, Spak'a baktı.

— Başka bir düşünceniz var mıydı?

— Pek ihtimal vermemiştim. Körk, yorgun bir tavırla:

— Doğru, dedi. Fakat yine de teşekkür ederim.

Amanda:

— Peki, sen Sarek, dedi. Oğluna sen de teşekkür etmeyecek misin?

— Anlayamadım.

— Hayatını kurtardığı için. Sarek:

— Spak sadece mantığının emrettiği gibi davrandı, dedi. İnsan bir mantığa teşekkür edemez, Amanda.

Amanda birden kaskatı kesildi ve patladı.

— Mantık! Mantık! Şu mantık meselesinden artık usandım. Senin mantığın üzerindeki düşüncelerimi öğrenmek ister misin?

İki Volkanlı sanki ilk kez görüyorlarmış gibi Amanda'ya baktılar. Spak, babasına baktı ve sohbet ediyormuş gibi:

— Duygusal, değil mi? dedi.

— Her zaman böyleydi.

— Sahi mi? Peki, onunla neden evlendin? Sarek ciddî ve vakur bir tavırla:

— O zaman yapılacak en mantıklı hareket olduğunu düşünmüştüm, dedi.

Amanda, şaşkınlıkla baba oğula baktı. Körk, gülümsemekten kendini alamadı. Makkoy da tatlı tatlı sırıtiyordu. Onlardan yardım istemek için onlara doğru dönen Amanda, şaşırdı, sonra çaresiz olduğunu anladı. Yüzü birden geniş bir tebessümle aydınlandı.

Birden oda dönüyormuş gibi olunca, Körk, masanın kenarına tutundu. Makkoy, hemen Korkun yanına koştu, onu üçüncü yatağa doğru âdeta sürükledi.

Körk:

— Doktor... Aslında bir şeyim yok, dedi.

— Eğer, böylesine nazik davranan bir aile doktoruna itiraz edecek olursan, on gününü burada geçirmek zorunda kalırsın. Eğer zorluk çıkarmazsan iki gün sonra buradan taburcu olabilirsiniz.

Körk, çaresizlik içinde sesini çıkartamadı. Bu kez Spak, kalkıp oturdu.

— Eğer bir sakınca yoksa, Doktor, artık görevimin başına dönebilirim.

Makkoy, itiraz götürmeyen bir tavırla yatağı işaret etti:

— Halen, görevin başındasın Spak, Birinci Subay omuz silkti ve tekrar yatağa uzandı. Makkoy aman vermez bir ifadeyle inatçı üç hastasını süzdü. Körk:

— Doktor, dedi. Bizim durumumuzdan memnun olduğunu sanıyorum.

Spak, kaptanın sözüne katıldığını belirtti:

— Elbette, Kaptan. Onun böylesine mutlu olduğunu hiç görmemiştim.

Makkoy:

— Kapayın çenenizi, diye emretti.

Uzun bir sessizlik oldu. Makkoy'un yüz ifadesi yavaş yavaş değişti, yüzüne gerçekten de mutlu bir ifade yayıldı.

Amanda'ya:

— Ne dersiniz buna? diye sordu. Nihayet son sözü ben söyleyebildim!

MENAGERİE

Kaptanın Seyir Defteri: Yıldız tarihi 128.03.2. Talos IV gezegeninden bir imdat sinyali aldık. Anlaşıldığına göre, bu mesaj SS Columbia isimli bir gemiden kurtulanlar tarafından gönderilmiş. Spâk'ın kitaplık araştırmaları, bu isimde bir keşif gemisinin bundan on sekiz yıl önce bulunduğumuz bölge içinde kaybolmuş olduğunu gösteriyor. Bu mesajın Talos sisteminden Atılğan'a kadar ulaşabilmesi için aradan on sekiz yıl geçmiş olması gerekiyor. Gemi mürettebatı çok yorgun. Rigel VIII gezegeni ile yaptığımız savaştan Atılğan hasarsız kurtuldu, ama yerdeki çatışmalar pek zararsız oldu denemez. Spak, her ne kadar gizlemeye çalışıyorsa da topallıyor. Trafikçi Jose Sulu'nun sol kolu bileğine kadar sargı içinde. Bu durum karşısında onları başka bir göreve sokmak istemiyorum. Bununla beraber, kitaplıktan temin edilen bilgiler Talos IV gezegeninin yaşamaya elverişli olduğunu belirtiyor. Bu nedenle Columbia gemisinden kurtulmuş olanların gezegende yaşayabilecekleri söz konusu. Atılğan'ın gezegeni görebilecek bir yakından geçeceğini dikkate alarak, şöyle bir göz atmanın sakıncalı olmayacağı kanısındayım. Böylesine geç bir tarihte orada hâlâ yaşayanların bulunabileceğini düşünmek belki yersiz, ama kontrol etmek doğru olacak.

* * *

Atılğan, Talos IV gezegeninin yakınından geçerken, Sulu, gezegen üzerinde, bir geminin gövdesi olabilecek nitelikte maden parıltıları tespit ettiğini bildirdi.

Kaptan Körk:

— Yörüngeye girelim, Mister Sulu, dedi. Kontrol tablosunun üstündeki telsizin düğmesine bastı.

— Nakil odası, Kaptan Körk konuşuyor. Altı kişilik bir partinin gezegene nakledilmesi için hazırlık yapılsın. Tamam.

Sonra Spak'a döndü.

— Mister Spak, altı kişilik bir ekiple gezegene ineceğiz. İkinci komuta sende olacak. Mister Sulu, Doktor Makkoy, Mister Skat ve geminin jeologu bize katılacak. Teğmen Uhura yokluğumuzda komutayı alacak. Mister Sulu ile gidip şu yaralarınızı bir kere kontrol ettirin.

Teğmen Uhura'ya:

— Teğmen, dedi. Yardımcınız Kim?

— Çavuş Rand, Kaptan.

Kaptan Körk bir anlık tereddüt geçirdi. Mamafih, komutayı kadınların eline bırakmasında bir sakınca yoktu, çünkü kadınların yetenekleri bundan yıllar önce ispatlanmıştı. Ayrıca, Rigel savaşından sonra Teğmen Uhura'nın çok değerli yetenekleri olduğu kesinlikle anlaşılmıştı. Teğmen Uhura, Niş Vadisinden gelme, ince uzun boylu, esmer ve yaşını göstermeyen bir kadındı. Onun şimdiye dek, hiç bir olay karşısında sarsılmadığını biliyordu. Çavuş Rand, gemiye yeni atanmış, tecrübesiz bir çavuştu ve yetenekleri üzerinde henüz kesin bilgisi yoktu. Eh, böyle bir görev onun yeteneklerini ortaya koymasına yardımcı olabilirdi.

— Pekâlâ. Mister Spak, on dakika sonra Nakil Odasında buluşalım.

Yarım saat sonra gezegene inecek olan ekip Nakil odasında toplandı. Nakil diskleri üzerindeki yerlerini aldıktan sonra Kaptan Körk:

— Tamam, dedi. Mister Sulu'nun tespit etmiş olduğu maden parıltılarının bulunduğu yere inelim.

Kayalık bir düzlük üzerinde belirdiler. Taş bloklardan, gemi gövdesinin artıklarından, çuval parçalarından kabaca yapılmış bir grup kulübenin bulunduğu yere çok yakın bulunuyorlardı. Oldukça yaşlı birkaç adam görülüyordu. Hepsinin saçı sakalı birbirine karışmış, üstlerindeki giysiler lime lime olmuştu. Biri su taşıyordu: Diğerleri meyve ağaçlarını suluyorlardı. Bütün görünüşler bu adamların, çalışkanlıkları ve sabırlı olmaları nedeniyle bu ıssız yabancı dünyada yirmi yıla yakın bir zaman yaşadıklarını açıkça gösteriyordu.

Adamlardan biri, birden beliren altı kişinin bulunduğu yere doğru baktı ve gördüklerine inanmadığını belli eden bir şaşkınlıkla donup kaldı. Sonra boğuk bir sesle haykırdı:

— VWinter! Bak!

Diğer adam başını kaldırıp baktı, o da bir önceki kadar şaşırıldı. Sonra avazı çıktığı kadar haykırdı:

— Bunlar insan! İnsan!

İki adamın feryatları diğerlerini kulübelerinden dışarı uğrattı. İçlerinden en genci elli yaşlarında gösteriyordu, ama hepsi güneşten bronzlaşmış, sağlam yapılı ve olağanüstü sağlıklı kimselerdi. Her iki grup birbirlerine dikkatle ve ağır ağır yaklaştı. Kaptan Körk kalabalık arasındaki sevinç dalgasını açıkça hissetti. Bir adım ileri çıkarak elini uzattı.

— Ben Kaptan Ceyms K rk, dedi. Uzay gemisi Atılgan'ın kaptanı.

Onları ilk gören yaşılı adam, gözlerinden yaşlar süzülerek Kaptan K rk' n eline sarıldı. Bir süre konuşamadı, sonra büyük bir gayretle:

— Ben Doktor Teodor Haskins, dedi. Amerikan Kıtalar Enstitüsünden.

VVinder adındaki ihtiyar birden rahatlayarak kahkahayı bastı.

— Bunlar insan! Bizi kurtarmak için geldiler! Öyle değil mi? Dünya nasıl, iyi mi? Kaptan K rk gülümseyerek:

— Eski bildiğiniz dünya, dedi. Yakın bir gelecekte dünyayı göreceksiniz. Mister Sulu:

— Dünyaya ne kadar çabuk ulaştığınıza şaşıracaksınız, dedi. Zaman engeli açıldı! Yeni gemilerimiz...

Birden konuşmasını kesti ve Haskins'in omzunun üzerinden ağzı bir karış açık olarak bakmaya başladı. Trafik isinin bakışlarını izleyen Kaptan K rk, bir kulübenin önünde duran çok güzel, genç bir kadın gördü. Kadının saçları her ne kadar dağınık, elbisesi yırtık pırtıkta da, bir orman perisine taş çıkartacak kadar güzeldi. Kadını eliyle işaret ederek yanlarına çağıran Haskins:

— Size Vina'yı tanıştırayım, dedi. Ailesi  ld . Gemimizin düşmesinden hemen sonra dünyaya gelmişti.

Kaptan K rk, etrafındakilere de tanıştı, ama gözlerini bir türlü Vina'dan ayıramıyordu.  evresindeki adamlardan çok genç olması insan üzerinde zıt bir etki yaratıyordu, ama vahşi güzelliği gerçekten de çarpıcıydı. Mister Sulu'nun ağzı bir karış açık olarak genç kadına bakmasına şaşırmamak gerekirdi.

Kaptan K rk:

— Oyalanmakta anlam yok, dedi. Yanınıza almak istediğiniz eşyalarınızı toparlayın, buradan hemen gidelim. Daha çok burada geçirdiğiniz yaşantıya, ait anılarınızı kaydettiğiniz bir şey varsa, onları almaya bakın. Atılgan'da aradığınız her şeyi ve konforu bulabilirsiniz.

Haskins:

— Olağanüstü, dedi. Çok büyük bir gemi olmalı.

— En büyük ve modern tipte gemilerden biri. Dört yüz otuz kişilik mürettebatı var.

Haskins, hayretle başını salladı ve telâşla uzaklaştı, Hareket hazırlıklarının en civcivli zamanında Vina, Kaptan Körk'e yaklaştı ve onu bir kenara çekti.

— Kaptan, biraz konuşabilir miyiz?

— Elbette, Vina.

— Gitmeden önce, görmeniz gereken bir şey var. Çok önemli bir şey.

— Pekâlâ. Neymiş o?

— Göstermesi anlatmaktan çok daha kola Size yolu göstereyim...

Vina, Kaptan Körk'ü kamptan biraz uzakta bulunan kayalık bir tepeliğin yanına götürdü, kayaların dip tarafını işaret etti.

— İşte, orada.

Kaptan Körk ne göreceğini bilmiyor... Bi mezar ya da yabancılar tarafından yapılmış bi eser bulacağını ummuştu. Fakat umduğunu buU mayınca bunu söyledi. Vina çok şaşırılmış görürdü.

— Işık açısı her halde ters düşüyor, ded Bu tarafa gelin.

Yerlerini değiştirdiler. Şimdi Kaptan Körk'ün sırtı kayalara, Vina'nın sırtı kampa dönükti Kaptan Körk, yer değiştirmesinin de bir yare sağlamadığını gördü.

— Anlamıyorum, dedi.

Vina'nın ses tonu birden değişti.

— Anlayacaksınız, dedi. Çok iyi bir seçir yapıldı.

Kaptan Körk, birden başını kaldırıp genç ki dma baktı, fakat kadın birden ortadan kaybo muştı. Kadının kayboluşu, bir nakil aletinin e kişiyle olmuşa benzemiyordu. Kadın, sanki bir si ışığı birden kapayıp onu gözden saklamış git kaybolmuştu. Bu arada yalnızca kadın kaybolmi miş, kadınla birlikte bütün kamp ve adamlar d yok olmuşlardı. Şimdi sadece kayalık bir düzlii ve Atılğan'ın şaşkın personeli vardı.

Kaptan Körk, arkasında yılan tıslamasını aı dıran bir ses duyunca elini fazer tabancasın atarak hızla döndü. Beyaz bir gaz bulutu üzerin doğru geliyordu. Gaz bulutunun arasından, kayalık yamacın bir parçası gibi çok iyi gizlenmiş grip şekilli bir kapının sessizce açılmış ve bir asansör shaftının üst kesimini

meydanda bırakmış olduğunu gördü. Asansörde ufak tefek, ince yapılı, soluk yüzlü, kocaman çıplak başlı, pırıl pırıl parlayan madenî pelerinli, insanımsı iki kişi duruyordu; bunlardan birinin elindeki küçük bir silindirden hâlâ beyaz bir gaz püskürüyordu.

Kaptan Körk, bu ayrıntıları hayal meyal görürken, beyaz gaz bulutu birden yüzüne çarpıp bütün vücudunu felce uğrattı. Hâlâ kendisindeydi, ama gözlerinden başka hiç bir yerini oynatamıyordu. İki yaratık Kaptan Körk'ün yanına geldiler ve onu asansöre sürüklediler.

— Kaptan!

Spak'ın sesi çok uzaklardan duyuldu. Sonra koşuşan ayak sesleri, sanki bir kapı birdenbire kapanmış gibi kesildi. Asansör yüksek hızlı hidrolik bir tüp gibi tıslayarak inmeye başladı. Uzaktan uzağa bir yerden, birisi fazer tabancasını son güce ayarlayarak ateş etmiş gibi bir gümbürtü işitildi, ama asansör hızla yoluna devam etti.

Kaptan Körk, nasıl olduğunu anlayamadan kendisini kaybetti.

Ayılırken fazer tabancasına sarılmak istedi. Süngerimsi bir yüzey hareketlerini engelliyordu. Fazer tabancası yoktu. Yattığı yerden yuvarlanarak ayağa fırlarken elini küçük telsizine attı, ama telsiz yoktu. Hatta ceketini bile almışlardı.

Çevresine bakındı; tertemiz, süsten çok yararlı olabilecek eşyayla döşenmiş, kapalı bir yerde bulunuyordu. Süngerimsi yüzey, bir çeşit plastikten yapılmış bir yataktı. İncecik metalimsi bir kumaştan battaniye muntazam olarak katlanmış ve yatağın ayak ucuna yerleştirilmişti. Ayrıca, odanın bir kenarında Tabii bir havuzcuk ve hemen yanında küçük bir içecek su kabı vardı. Bir hücrede olduğu gerçektir, ama parmaklıklar...

Fakat odanın çevresinde parmaklıktan eser yoktu. Dördüncü duvar tamamen şeffaf bir maddeden yapılmıştı. Körk, hemen bu duvarın önüne gitti ve dışarıyı dikkatle kontrol etti. Uzun bir koridor gördü. Koridorun sağında ve solunda kendi hücrelerine benzer hücreler vardı, ama bu hücreler birbirlerinin aksi yönlerinde yerleştirildikleri için Körk, sadece kendi hücresinin karşısındaki iki hücrenin küçük bir kısmını görebiliyordu.

Çıkarmış olduğu ses koridora aksetmiş olmalıydı ki, birdenbire vahşi bir kükreme duyuldu. Yarı hayvan, yarı örümcek şeklindeki bir yaratık çirkin görünüşlü çenesini takırdatarak Körk'e doğru saldırdı, fakat şeffaf duvara çarparak geri fırladı. Körk sağ tarafına baktı ve bir cins ağacın bir kısmını gördü. Sonra hafif bir kanat sesi duydu. Kırılacakmış gibi incecik yapılı insanla

kuş arası bir yaratık, çekingen bir tavırla Körk'ün hücreğine doğru yaklaştı, dikkatle baktı. Körk'ün kendisini seyrettiğini fark eder etmez birden döndü ve gözden kayboldu.

Yaratık kaybolurken, kendisini kaçırana benzeyen koca kafalı, soluk yüzlü, erkeğe benzeyen bir grup ortaya çıktı ve Körk'ün hücreğine doğru yürüdü. Başlarında, otoriter tavırlı, boynuna kısa zincirli, mücevherle işlenmiş bir madalyon takmış, onlara benzer bir yaratık vardı. Grup Körk'ün hücreğinin önünde durdu ve sessizce onu seyretti. Körk de onları seyrediyordu. Hepsinin başları çıplaktı ve alınlarının tam ortasında kalınca bir damar vardı. Nihayet Körk:

— Beni işitebiliyor musunuz? Dedi. İsmim Ceyms Körk, Yıldız filosuna bağlı Atılğan uzay gemisinin kaptanıyım. Barışçıyız. Beni anlayabiliyor musunuz?

Talozyan'lardan birinin alnındaki damar kabardı. Körk, dudakların kımıldanışını görmediği halde kafasının içinde bir ses duydu. Bu ses sanki bir şeyler anlatırmış gibiydi.

— Görünüşe göre, Magistrate, bu numunenin zekâsı hayret edilecek kadar kıt.

Şimdi boynunda bir madalyon taşıyan yaratığın alnındaki damar şişti ve nabız gibi atmaya başladı.

— Sahte bir mesajla gemisinin buraya geldiğine bakılırsa, buna hayret etmemek gerekir. Düşüncelerinden okuyabildiğine göre, ancak şimdi, bütün kampın ve insanların zihinlerine yerleştirdiğimiz görüntü olduğundan kuşulanmaya başlıyor. Düşünce konuşmamızı okuyunca yüzünde beliren ifadeye de dikkat et...

Körk, birden konuşmayı kesti:

— Pekâlâ, telepati, düşüncelerimi okuyabildiğiniz gibi ben de sizin düşüncelerinizi okuyabiliyorum. Gemimim beni düşmanca bir amaçla yakalamış olduğunu düşünmesini istemiyorsanız...

— Şimdi, ilkel Korku tehdidine tanık oluyorsunuz. Numune kuvveti, gemisinin silâhları hakkında falan söz etmeye başladı.

Körk, birkaç adım geri çekilip şeffaf duvara atılmaya hazırlanırken, Magistrate ekledi:

— Şimdi de kuvvetini denemek amacıyla. Yaratık kendisini şeffaf duvara fırlatacak.

Körk, yapacağı hareketin önceden bilindiğini düşünerek vazgeçti, fakat büsbütün sinirlendi. Ters bir sesle:

— Her yerden kurtulmanın bir yolu vardır, dedi. Bunu nasılsa bulacağım.

Magistrate sözüne devam etti:

— Hayal kırıklığına uğraması dışında bu yaratık, diğer gezegenlerden gelen örneklerden daha zeki. Yakında deneylerimize başlayabiliriz.

Körk, Magistrate'nin ne demek istediğini merak etti, ama kendi sözlerine aldırmadıklarını bildiği için susmayı tercih etti. Hücrede aşağı yukarı dolaşmaya başladı. Telepatik 'sesler' konuşmalarını sürdürüyordu:

— Binlercemiz şu anda yaratığın beynini araştırıyor. Magistrate. Fevkalâde hafıza kapasitesi olduğunu öğrendik.

— Çok kuvvetle okuduğum son anısında, toplum sistemini korumak için yaptığı uğraş. Bununla başlayacağız. Bu modele koruyabileceği daha ilginç bir şey vereceğiz.

Körk'ün içinde bulunduğu hücre birden kayboldu.

Kayaların ve garip bitkilerin arasında duruyordu. Biraz daha dikkatle baktığı zaman, bulunduğu yerin kendisine yabancı gelmediğini anladı. Sonra, kendisine hiç yabancı olmayan sesi duydu.

— Gel. Çabuk!

Döndüğü zaman Vina'yı gördü. Vina, uzun saçlarını örmüş, Ortaçağdaki bir köylü kızı gibi giyinmişti. Vina'mn arkasında gördüğü kaleyi hemen tammasaydı, o kalenin de Ortaçağa ait olduğunu düşünebilirdi.

Vina, kaleyi işaret ederek:

— Kale terk edilmiş, dedi. Orada silâh, belki yiyecek bulabiliriz.

Körk, hafif bir sesle:

— Burası Ragel VIII gezegeni, dedi. İki hafta önce o kalenin içinde çarpışmıştım. Fakat sen buraya nasıl geldin?

Uzaktan doğru gelen bir böğürtü duyuldu. Vina birden döndü ve acele adımlarla kaleye doğru yürüdü. Körk, durduğu yerden kıınıldamadı.

Bîr hücrede, bir çeşit hayvanat bahçesindeki hücredeydim. Hâlâ oradayım. Bu

manzarayı gördüğümü düşünüyorum. Zihnimin derinlerine inmiş, anılarımı incelemiş ve böyle bir yerde bulunduğumu öğrenmiş olacaklar... Ancak, anılarımda bu kadın yoktu.

Böğürtü sesi bu kez biraz daha yakından duyuldu. Körk, aceleyle kızın arkasından yürüdü ve ona kale kapısının iç tarafında yetişti. Kalenin avlusu parçalanmış kalkanlar, mızraklar, gürzler, kırık oklarla doluydu. Hatta kırık bir mancınık bile vardı. Bütün bunlar, Körk ve adamları kaleyi ele geçirdikten sonra, barbarlardan geri kalan şeylerdi. Kalanların çiftçiler üzerindeki baskısını kaldırmak kanlı bir işti. Yıldız Filo Komutanlığının bu harekâtla Bir nolu Genel Kanunu bozup bozmadıkları üzerindeki kararsızlığı işi daha da güçleştirmişti. Aüahtan ki Altarlar bunu kendiliklerinden çözümlemişler ve Rigal X gezegeninden dejenere olmuş kolonilerine yardım etmek üzere sürüler halinde Rigal VIII gezegenine üşüşmüşlerdi...

Arkalarında duydukları öfkeli böğürtü, ancak, kalesinin düşmesinden ve derebeyliğinin yıkılmasından ötürü yoluna çıkan her şeyden intikam almak isteyen serseri bir Kalar'a ait olabilirdi. Vina, avludaki silâh döküntülerinin arasında kendisini koruyabileceği bir silâh arıyordu, ama bu silâhlar onun kaldıramayacağı kadar ağırdı.

Böğürtü birden kapının tam ağzında duyuldu. Vina, Körk'ü de beraberinde çekerek kendisine en yakın olan gölgelik bir yere sindi. Körk'ün anısı öylesine güçlüydü ki, Vina gibi saklanmaktan kendini alamadı. Avlu kapısından giren Kalar savaşçısı, iriyarı, kıllı, ilkel bir insandı. Göğüslük zırh kuşanmış, başına miğfer giymişti ve elinde ağır bir gürz vardı. Kalar savaşçısı avını arayan bir hayvan gibi çevresine bakındı.

Körk:

— Ne saçmalık, diye mırıldandı. Bu olay haftalar önce son bulmuştu. Vina Korkuyla fısıldadı:

— Sus, evvelce buraya gelmiştin... Bize ne yapacağını biliyorsun.

— Bu Allanın cezası bir hayalden başka hiç bir şey değil.

Savaşçı, yine meydan okurcasına böğürdü. Sesi, boş duvarlarda yankı yaparak gürlendi. Onları henüz görmediği belliydi.

Vina yine fısıldadı:

— Bunu nasıl nitelendirdiğin önemli değil. Asıl önemli olan, bunu hissedeceğindir. Her ne olursa olsun, olanların hepsini gerçekten hissedeceksin. Ben bile hissediyorum.

Savaşçı farkında olmayarak onlara doğru yürüdü. Ya gerçekten Körk'ü ya da Körk'ü kıskırtmak için Vina birden döndü ve savaş meydanı üzerine doğru yükselen sur merdivenlerinden çıkmaya başladı. Kalar, Vina'yı hemen gördü. Körk'ün, genç kadını izlemekten başka çaresi yoktu.

Merdivenlerin üs kısmında yine bir sürü silâh vardı. Vina geniş ağızlı bir mızrak almıştı bile. Körk de kendisine bir kalkanla kırılmamış bir kılıç buldu. Yerinden doğrulurken Vina onu bir kenara itti. İri, yuvarlak bir taş kalenin duvarına çarptı ve dağılan parçaları Körk'ün yere yıkılmasına sebep oldu.

Çektiği acının gerçek olduğu kuşkusuzdu. Elini alınına sürünce, alınının kanamakta olduğunu anladı. Aşağıda, Kalar savaşçısı kırık mancınığın yanına kümelenmiş yuvarlak taşlardan birini daha almak üzereydi.

Körk, yerinden doğrulurken Vina mızrağını savurdu, fakat tam mızrak kullanmakta usta değildi, hem de mızrağı uzun mesafeye atacak gücü yoktu. Birden fikrini değiştiren Kalar, elindeki taşı yere attı ve merdivenlere saldırdı.

Gürzün ilk darbesi Körk'ün kalkanını neredeyse kolundan söküp alıyordu. Elindeki kılıç zararsız bir şekilde Kalar'ın göğüs zırhına çarptı ve Körk, gürz darbeleriyle duvara doğru gerilemek zorunda kaldı.

Birden keskin bir vınlama duyuldu. Savaşçı acıyla kükreyerek döndüğü zaman sırtına gömülen ok görüldü. Vina, hazır kurulu bir kargı bulmuş ve yakın mesafeden atış yapmıştı. Savaşçının iri gövdesini bu mesafeden ıskalması imkânsızdı.

Fakat ok yarası öldürücü değildi ve Vina, kargının nasıl kurulacağını bilmiyordu. Kalar savaşçı sendeleyerek Vina'ya doğru yürüdü.

Bu mesafeden atılacak herhangi bir kargı oku, her kalınlıktaki zırhı kolayca delebilecek kadar güçlü olabilirdi, ama Körk'ün elindeki kılıç tamamen etkisizdi. Kılıcı bir kenara fırlatarak kalkanını kolundan çıkartıp kaldırdı ve kalkanın keskin ucunu bütün gücüyle Kalar savaşçısının ense köküne indirdi. Yaratık birden sendeledi, dengesini kaybederek kalenin avlusuna uçtu, hızla yere çarptı ve hareketsiz kaldı.

Vina kurtulmanın sevinci içinde hıçkırarak kendisini Körk'ün kollarına attı:

... ve yine menagerie hücrelerindeydiler.

Vina'nın saçları yine kısaydı ve sırtında metalimsi Talozyan kumaşından yapılmış basit bir giysi vardı. Yarası ve yorgunluğu, elindeki kalkanla birlikte kaybolmuştu. Körk, bir dakika süreyle ne olduğunu pek anlayamadı.

Vina gülümseyerek Körk'e baktı.

— Artık bitti.

— Sen neden buradasın? Vina, kısa bir tereddüt geçirdi, sonra yine gülümsedi.

— Seni memnun etmek için.

— Gerçek misin?

— Arzu ettiğin kadar gerçeğim.

— Bu cevap değil.

— Belki de beni, senin unutmuş olduğun rüyalarından doğurdular.

Vina'nın üzerindeki giysiyi işaret etti:

— Peki, seni rüyalarımda onların kullandığı bu metal giysiyle mi görmüştüm?

Vina, Körk'e biraz daha sokularak:

— Bir şeyler giymeliydim, dedi. Yoksa çıplak mı gelseydim? İstediyin şeyi giyebilir, istediğin şey olabilirim...

— Bu numune onlara nasıl sevişildiğini gösterecek, ha? Benim nasıl davrandığımı seyredecekler, ha? Öyle değil mi?

— Çok arzu ettiğin bir şeyin rüyasını görmedin mi hiç...

— Beni seyretmekten de ileri mi gidecekler? Onlar da benimle birlikte mi hissedecekler?

— ,Arzu ettiğin rüyayı görebilirsin. İstediyin her kılığa girebilirim. Hayal ettiğin her kadın olabilirim.

Vina, Körk'e biraz daha sokulmaya çalıştı.

— Her yere gidebilir, her şeyi yapabilirsin... Bütün evrende arzu ettiğin her deneyi uygulayabilirsin. Bırak seni memnun edeyim.

Körk, düşünceyle Vina'ya baktı. Birdenbire:

— Beni memnun edebilirsin, dedi. Bana onları anlat. Düşüncelerimi aleyhime kullanmalarını önleyebilir miyim? Ah, Korkuyorsun. Körkman bir çıkar yol olduğuna mı işaret ediyor?

— Aptallık ediyorsun. Körk başıyla evetledi.

— Haklısın. Bir hayal olduğunu iddia ettiğine göre, bu konuşmalar yersiz oluyor.

Körk, Vina'ya aldırış etmeden gitti ve yatağa uzandı. Vina'nın endişeli tavrı gözünden kaçmıyordu. Aldığı görev her neyse, bu görevini başarmak istiyordu.

Bir müddet sonra Vina konuştu:

— Belki de... Cevap verebileceğim bir şey soracak olursan...

Körk, kalkıp oturdu.

— Zihnimi ne kadar süreyle kontrol edebilirler?

— Bu bir... Yani...

Vina tereddütle sustu, sonra:

— Eğer söylersem... Gördüğün rüyalardan birini seçip, o rüyada benim de yaşamama imkân verecek misin?

Körk, bu teklifin üzerinde kısaca düşündü. Alacağı bilginin değerli olabileceği nedeniyle, başıyla evetledi.

— Aslında... Aslında yapmak istemediğin bir şeyi yapman için seni zorlayamazlar.

— Hayal güçleriyle beni tuzağa düşürmek zorundalar, değil mi?

— Evet. Onlarla işbirliği yapmadığın takdirde seni cezalandırabilirler. Bunu da yakında öğreneceksin.

— Bir zamanlar gezegenin yüzeyinde yaşamış olmalılar...

Vina, Körk'ün sözünü kesti:

— Lütfen, dedi. Eğer daha fazla söyleyecek olursam...

Körk, sorgusuna ısrarla devam etti:

— Yeraltında yaşamalarının sebebi nedir? Vina aceleyle:

— Binlerce yüzyıl önceki savaş, dedi. Yüzeyde kalanlar hem kendilerini hem de dünyalarını mahvettiler. Gezegenin kendi kendisini onarması bunca yüzyıl

sürdü.

— Yeraltına kaçanlar buradaki yaşantıyı sıkıcı bulacak zihin güçlerini geliştirmeye çalıştılar.

Vina başıyla evetledi.

— Fakat bunun bir tuzak olduğunu anladılar. Narkotikler gibi. Rüya, gerçekten önemli olmaya başlayınca, yolculuktan, inşaattan, yaratıcılıktan vazgeçer, hatta, ataların tarafından terk edilmiş makine ve araçların nasıl tamir edileceğini bile unutursun. Sadece oturur, başkalarının düşüncelerinde yaşarsın. Ya da hayvan örneklerin, galaksinin çeşitli yerlerinden getirdikleri canlı nesillerin düşüncelerini yoklarsın. Körk, durumu birden kavradı.

— Bu da demektir ki, ellerinde birden fazla hayvan bulundurmamak zorundalar. Vina gerçek bir Korkuyla:

— Evet, dedi. Lütfen, sorularına cevap verdiğim takdirde...

— Fakat but anlaşma var olmayan bir şeyle yapılmıştı. Bir hayal olduğunu söylemiştin, unutma.

Vina şimdi öfkeyle:

— Ben bir kadınıym, dedi. Senin gibi canlı bir varlığım. Biz... Adem'le Havva gibiyiz. Eğer yapabilirlerse...

Vina birden haykırarak konuşmasını kesti ve kıvranarak yere yuvarlandı.

— Lütfen, diye yalvardı. Beni cezalandırmayın... Elimden geleni yapmaya çalışıyorum... Hayır, lütfen...

Vina, tam acıyla kıvranırken gözden kayboldu. Körk, başını kaldırıp bakınca, Magistrate denen yaratığın şeffaf duvarın önünde durduğunu gördü. Körk, öfkeyle arkasını döndü... Ve o zaman yatağının yanındaki duvarın bir adam boyu yüksekliğinde bir yerinde bulunan daire şeklindeki çizgiyi fark etti. Acaba orada gizli bir geçit mi vardı?

Arkasında duyduğu hafif çıtırtı üzerine tekrar döndü. Şeffaf duvarın hemen dibinde, içinde mavi sıvı bulunan cam bir tüp gördü. Makistrate hâlâ Körk'e bakıyordu. Körk, kafasının içinde bir ses duydu:

— Tüpün içinde besleyici bir protein karışımı var.

— Gardiyan gerçekten de hayvanlarından biriyle mi konuşuyor?

— Eğer sıvının şekli ve rengi hoşuna gitmediyse, hayal etmek istediğın herhangi bir yiyecek gibi görünebilir.

Körk:

— Ya eğer... diye başlayacak oldu.

— Açlık grevi mi? Cezalandırmanın ne kadar tatsız olduğunu unutmuş görünüyorsun.

Yine her zamanki gibi birdenbire Körk, kendisini acıdan kıvranırken buldu. Dumanla kaplı karanlık bir yerdeydi. Alevler vücudunu her taraftan yalıyordu. Aniden duyduğu acıdan öylesine şaşırmıştı ki dudaklarının arasından fırlayan haykırıya engel olamadı.

Acı çekmesi ancak birkaç saniye sürdü. Körk yine hücrelerindeydi.

Magistrate:

— Çocukluğunda dinlediğın bir masaldan, dedi. Şimdi gıdayı alacaksın.

Körk, çekmiş olduğu acıdan hâlâ soluk soluğaydı.

— Neden sadece zihnime dayanılamayacak derecede bir açlık duygusu koymuyorsun? Bunu yapamazsın. Senin de yapamayacağın şeyler var, öyle değil mi?

— Eğer itaat etmemekte ısrar edecek olursan, zihninin derinlerinde daha kötü anıların var.

Körk, sendeleyerek gitti ve tüpü alarak ağzına boşalttı. Aynı anda, tüpü bir kenara fırlatarak şeffaf duvara, doğru atıldı. Körk, normal olarak duvara çarpmasıyla geriye doğru savruldu, ama Magistrate de bir adım gerilemişti.

Körk:

— Bu çok ilginç, dedi. Şaşırdım. Düşüncelerimi okuyamadın mı?

— Yanındaki kadına gelince, senin de tahmin ettiğın gibi, bir dünya aracı gerçekten de bu gezegenin üstüne düştü. Fakat içinde sadece bir canlı vardı.

— İlk konu üzerinde duralım. Duvara atıldığım sırada bütün arzum gırtlığına sarılabilmekti. İlkel duygular, zihni okuyamayacağın bir şekilde perdeliyor mu?

— Canlının yaralarını tedavi ettik ve onu çok ilginç bulduk. Böylece, bir erkeği çekebilmek için gerekli oldu.

— Pekâlâ, şu kadın üzerinde konuşacağız. Kadının cazip görünebilmesi, benim koruyucu bir duyguya sahip olabilmem için yolundan çıkmış gibi görünüyorsun.

— Numunelerin yaşayabilmesi için bu gerekliydi. Körk:

— Bu tıbbî, sunî olarak yapılabilirdi, dedi. Hayır, onu kabul etmem, ondan hoşlanmam şimdi senin için çok daha önemli görünüyor...

— Numunelerimizin yeni yaşamlarında mutlu olmalarını arzu ediyoruz.

— Bunun başka bir yalan olduğunu kabul edersek, neden ondan hoşlanmamı istiyorsun?

Böylece aşk duyguları hissedecek, karı-koca ilişkilerini yürütecektim, öyle değil mi? Böyle bir şeyi ancak, bir aile grubu, hatta gerçek insan yaratmak gereğini düşündüğünüz takdirde yapabilirdiniz...

— Şimdi tam olarak hazırlanmış bu dişiyle, artık tecrübele...

Körk:

— Yani, iyice cezalandırıldı demek istiyorsun! diye haykırdı. Sizinle iş birliği yapmayan benim. Beni neden cezalandırmıyorsun?

— Önce, koruyucu olma duygusu, şimdi de acıma. Fevkalâde.

Magistrate, döndü ve koridorda uzaklaştı.

Hayal kırıklığına uğrayan Körk, döndü ve duvarda gördüğü garip izi incelemeye başladı.

Birden kendisini bir ağacı incelerken buldu Ağaçlıklı büyük bir parktaydı. Çok uzakta buldu nan bir şehrin dış hatları görünüyordu. Körk, bu iunduğu yeri hemen hatırladı.

Sağ tarafındaki bir ağaca, güzel iki at bağ lanmıştı. Sol tarafında, dünyalı giysisi içinde Vina, piknik yemeğini hazırlıyordu.

Vina, başını kaldırıp Körk'e baktı ve gülümseyerek:

— Termosu eyere asmıştım, orada unutmuşum, dedi.

Körk, atların yanına gitti ve onları okşadı.

— Tango! Seni şeytan seni Merhaba, Mer Lu! Hayır, kusura bakmayın bu kez seker yok..

Fakat elinde olmayarak cebini yokladığıza man iki adet kesme şeker bulunca şaşırđı. Şekerleri atlara yedirđi. Talozyanlar her şeyi dü şünmüşlerdi.

Termosu atın eyerinden alıp Vina'nın yanını geldi ve çimenlerin üzerinde oturarak dikkatle kadına baktı. Vina sinirli görünüyordu.

— Doğduğun yere dönmekten memnun musun?

— Buraya dönmek için yanıp tutuşuyordum. Düşüncelerimi çok iyi okudukları belli.

— Lütfen!

Vina, bu kelimeyi âdeta Korkuyla haykırmıştı. Yüzünde, susması için Kork'e yalvaran bir ifade vardı.

Kork:

— Doğduğumyer, istediğim her şey, dedi. Eğer onlarla işbirliği yaparsam. Öyle değil mi?

— Baş ağrılarımı unuttun mu, sevgilim? Doktor demişti ki, eğer sen böyle garip konuşacak olursan...

Vina, sesi titreyerek sustu. Kork, yine kendisini tuzağa düşmüş hissediyordu.

— Seni cezalandırdıkları için özür dilerim. Fakat bu durumu her zaman başımıza sarmalarına izin veremem. Bir süre sonra bize sahip olacaklar.

Vina, Kork'e aldırmadan öğle yemeğini hazırlamaya devam etti.

— Ne kadar güzel bir gün, değil mi? Kork alaylı bir sesle:

— Garip, dedi. Yirmi dört saat kadar önce... burada gördüklerime yakın bazı şeyleri ne kadar arzu ettiğimi geminin doktoruna söylüyordum. Sorumluluk, aksilik, uğraş... her şeyden uzak, rahat bir yaşantıdan söz ediyordum... Şimdi bunlara sahip olunca doktorun cevabını çok iyi anlıyorum. Ya önündeki hayatı her türlü zorluklarıyla kabul eder, ya da o hayata sırtını döner kendini ölüme terk edersin. Talozyanlar bu nün tersini yapmayı tercih ettiler. Vina sahte bir neşeyle:

— Acıkmış olduğunu umarım, dedi. Beyaz sandviçler, annenin usulüne göre hazırlanmış tavuklu sandviçler.

Kork, sandviçlerden birini tattı. Vina haklıydı.

— Doktor bu olayın bazı parçalarından memnun kalacak. Dinlenmeye ihtiyacım olduğunu söylemişti.

— Burası dinlenmek için çok güzel bir yer.

— Çocukluğum burada geçti. Büyük şehirlerin çevrelerindeki bahçelerle karşılaştırma kabul etmez, ama ben burasını çok severim.

Körk başıyla uzak ufuk çizgisini işaret etti.

— Orası Mojave, doğduğum yer. Vına bir kahkaha attı.

— Karına verilecek sürpriz bir haber mi bu? Görüyorsun ya... doğduğun yerdesin! İstersen burada kalabilirsin de. Bir zamanlar koşup oynadığım yerleri çocuklarına göstermek güzel bir şey değil mi?

Körk:

— Şu... Baş ağrıların, dedi. İrsî olarak geçebilir. Çocuğunun ya da çocuklarının böyle bir şeyi irsî olarak almasını ister miydin?

— Ama bu çok saçma.

— Öyle mi? Bak, önce seni korumaya zorlandım, sonra sana karşı bir acıma hissi duymam istendi... Ve şimdi de bildiğim yerlerde koca rolüne bürünmem talep ediliyor. Bir duyguyu uyarmak için bütün bunlara ihtiyaçları yok. Kocalık duygusu saygıdan, sevgiden, karşılıklı bağlılıktan... ve daha başka bir şeylerden doğar...

— Söylendiğine göre eskiden buralar çölmüş. Kumlar, kaktüsler...

Körk sert bir sesle:

— Eğer bana fırsat vermezsen ikimize de yardımcı olamam, dedi. Bana hayal kurma gücünün onlar için narkotik bir alışkı gibi olduğunu söylemiştin. Hatta, ataları tarafından terk edilen makinelerin nasıl tamir edildiğini bile unutmışlardı. Bu nedenle mi böylesine önemliyiz? Her ihtiyaçlarını yapabilecek bir esirler kolonisi kurarak...

— Yeter! Yeter Bana yaptıkları seni hiç mi ilgilendirmiyor? Körk:

— Tam bir hapisane diye bir şey yoktur, dedi. Her zaman bir kaçış yolu vardır. Hücredeyken, bir aralık gardiyanımın düşüncelerimi okuyamadığını anladım. Öfke gibi bir duygu düşüncelerimizi okumalarını önlüyor mu?

Vina öfkeyle:

— Böyle şeyleri daha önce denemediğimi mi sanıyorsun? dedi.

— Onların üstesinden gelecek bir yol vardır. Cevap ver bana!

Viria'nın öfkesi gözyaşlarına dönüştü.

— Evet, okuyamazlar... ilkel duyguların arasından okuyamazlar. Fakat böyle duygulan yeterli süre koruyamazsın. Ben denedim!

Vina hıçkırmaya başladı.

— Onlar... Yıllarca hiç bıkmadan düşünceleri okumaya, zayıf bir yönünü aramaya çalışırlar ve bir hileyle seni kandırıp cezalandırmayı başarırlar... Ve her zaman kazanırlar. Bana sahip oldular. Benden bunun için nefret ettiğini biliyorum.

Vina'nın Korkusu, çaresizliği, yalnızlığı, geçirdiği bunca sıkıntı tümüyle dışa vuruyordu. Körk, samimî bir tavırla kolunu genç kadının omuzuna doladı.

— Senden nefret etmiyorum. Nasıl bir durumda olduğunu tahmin edebiliyorum.

— Yeterli değil! Senin bir aile kuracak ve onu koruyacak şekilde hissetmeni istiyorlar. Bunu anlamıyor musun? Düşüncelerimi, arzularımı, tam bir erkeğin nasıl olması gerektiğini üzerine gördüğüm rüyaları okuyorlar. Seni de bu nedenle seçtiler. Seni sevmekten başka çarem yok. Senin de aynı duyguyla dolmanı istiyorlar.

Körk, istemediği halde sararmıştı. Duydukları Korkunçtu.

— Eğer düşüncelerimi okuyabiliyorlarsa, seni ilk gördüğüm andan itibaren senden hoşlandığımı biliyorlar. Küçücük vahşî bir hayvan gibiydin.

— Sebep bu muydu? Bir barbar olduğum nedeniyle mi benden hoşlanmıştın? Körk, neşeyle:

— Belki de, dedi. Vina doğrularak:

— Bütün bunların seni neden etkilemediğini şimdi anlıyorum, dedi. Doğduğun yerdeydin. RigePdeki gibi dövüşmen de senin için yeni bir şey değildi. Bir kişinin en güçlü rüyalar, yapamadığı şeyler üzerinedir.

— Belki de. Psikolog değilim. Vina birden gülümsedi.

— Evet, her zaman resmi, dürüst, şerefli yaşantıya alışmış bir gemi kaptanı... bütün bunlardan yoksun olduğu zaman yaşantısının nasıl olacağını merak ediyor olmalı.

Sahne tatlı bir müzik sesiyle birden değişti. Değişiklik Körk'ü otururken yakalamıştı. Şimdi minderlerle döşenmiş bir odada oturuyordu ve önündeki yuvarlak, alçak masanın üzerinde bir kâse dolusu meyve ve şarap bardakları vardı. Üzerinde, Doğu hükümdarlarınınkini andıran ipekli bir cüppe vardı. Yanında, tüccar olarak hatırladığı, daha sade giyimli biri oturuyordu. Diğer yanında ise, Yıldız Filosu üniforması giymiş, hiç tanımadığı bir subay vardı. Kılıklarından ve tutumlarından esir oldukları anlaşılan kadınlar hizmet ediyordu. Kadınların tenleri, Spak'ın teni rengindeydi. Müzik, fıskiyeli bir havuzun kenarına oturmuş üçlü bir gruptan geliyordu.

Körk yine bulunduğu yeri tanıdı; Oryon Krallığının saray avlusundaydı. Subay Körk'e doğru uzandı.

— Körk, dedi. Evvelce Atılgan gemisinin kaptanıydın, değil mi? Tüccar:

— Doğru, dedi. Atılgan'ın kaptanıydı.

— Ben de böyle düşünmüştüm. Arada sırada buraya uğruyordunuz... sözüm ona, durumu kontrol etmek için.

Tüccar:

— Ve sonra, dedi. Dünyaya, Oryon tüccarlarının yerlilerden nasıl yararlandıklarını rapor ediyordu.

İki adam kahkahalarla güldüler.

Subay:

— Bu gezegen halkına şaşıyorum, dedi. Kendilerinden yararlanılmasından hoşlanıyorlar.

— Sadece kâr etme yönünde de değil. Subay takdirle çevresine bakındı.

— Burası çok güzel, Mister Körk.

Tüccar:

— Bu henüz bir başlangıç, dedi.

İki adam yine kahkahalarla güldüler. Subay yakınındaki bir esirin poposuna

hafif bir toka yapıştırdı.

— Yeşil tenli esiriniz var mı? Söylendiğine göre, çok vahşî oluyorlarmış. Ustura gibi keskin tırnakları varmış ve insanı dayanılamayacak bir cazibeyle çekerlermiş.

Bu ana kadar, subay Körk'te bir nefret uyandırmıştı, fakat son sözde kendisine yabancı gelmeyen bir ifade vardı... ve esrarlı bir önemle söylenmişti. Tüccar, anlayışlı bir ifadeyle Körk'e baktı.

— Arada sırada, dedi. Onlardan birini yola getiren bir erkek çıkar.

Müzikte bir değişme oldu; ses daha yükselmiş, önce yavaş olan tempo gittikçe hızlanmıştı. Esir kızlar birden, sanki kaçmak için sabırsızlanıyorlarmış gibi aceleyle uzaklaştılar. Müzisyenlerin bulunduğu tarafa bakan Körk, yeşil teni yağlıymış gibi pırıl pırıl parlayan, çırılçıplak bir kızın havuzun kenarına diz çökmüş olduğunu gördü. Kızın tırnakları uzun ve ustura gibi keskindi, saçları bir at yelesi gibi gür ve dağınıktı. Kız, gözlerini Körk'e dikmiş dikkatle bakıyordu.

Esirlerden biri ağır davranmıştı. Yeşil kız, tıslayan bir kedi sesini andıran bir sesle sıçradı ve esir kızın yolunu kesti. Körk'ün şimdiye dek görmediği bir adam göründü ve elindeki kamçıyı kaldırdı.

Körk:

— Vurma! diye haykırdı.

Yeşil kız dönüp tekrar Körk'e bakınca, Körk, onu hemen tanıdı. Vina yine karşısındaydı.

Vina ağır adımlarla üçgen şeklindeki meydana doğru yürüdü ve tam ortada durup bir an Körk'e baktı. Sonra, müzik sesini duydu ve bir flütün Kobrayı etkilemesi gibi, müzik sesine uyararak, başını geriye attı, sonra keskin bir haykırıyla dans etmeye başladı.

Subayın sesi duyuldu:

— Bu kızı nereden buldu?

Körk, gözlerini çıplak kızdan ayıramıyordu.

Tüccarın sesi cevap verdi:

— Karanlık bir koridorda düşmüş ve ilerde bir ışık fark etmiş. Uzun zaman

denizlerde kadınsız dolaşan bir kaptanın görebileceği bir rüya gibi, değil mi? Kız elinde bir meşale, yemyeşil parıltılarla orada duruyormuş...

— Kız sane çok garip bakışlar fırlatıyor, Körk.

— Sanki senin hakkında bir şeyler biliyormuş gibi.

Körk, belirsiz olarak Talozyanlarm bu iki adam vasıtasıyla kendisini tuzağa düşürmeye çalıştıklarını biliyordu, fakat dansı seyretmesini engelleyemiyordu.

Tüccar:

— Bu kızın bir erkeğin ruhuna bedel olduğunu düşünmez misin? dedi. Subay cevap verdi:

— Bu kız insana her şeyi yaptırabilir. Seçim yapabileceğin koca bir uzay varsa ve bu da küçük örneklerden sadece biriye...

Bu kadarı da fazlaydı. Körk, homurdanarak ayağa fırladı.

— Çekil önümden, Allahın cezası!

Avluyu geçti ve bir kapı olarak tanımladı ğını düşündüğü perdeyi çekerek karanlık bir ko ridora daldı. Öfkeyle hızlı hızlı yürürken koridorı daha da karanlıklaştı. Uzakta bir ışık parıltısı vardı. Biraz daha yürüyünce, gerçekten de elinde bir meşale tutan Vina'yla karşılaştı...

Sahne aydınlandı ve meşale kayboldu. Vina, derisi bembeyaz, sırtında bir Talozyan giysisi, elini bir şey tutuyormuş gibi kaldırmış karşısında duruyordu. Tekrar hücreye dönmüşlerdi.

Vina'nın yüzü öfkeyle darmadağınık oldu. Şeffaf duvara koşarak, yumruklamaya ve boş koridorlara doğru haykırmaya başladı:

— Hayır! Bırakın bitirelim! Tam başaracağım sırada...

Başka bir kadın sesi:

— Ne oluyor burada? diye sordu.

Körk'le Vina hızla döndüler.

Hücrede iki kadın daha vardı; Teğmen Uhura ve Çavuş Rand. Körk, şimdiye kadar olan olaylardan öylesine çok şaşırılmıştı ki, artık bu olayları kanıksadığı için hiç bir tepki göstermedi.

— Ben de size aynı soruyu sormalıyım, dedi.

Teğmen Uhura:

— Buraya inmeye çalıştık, dedi. Som kayaların içinde belirme tehlikesi vardı, ama yukardaki asansör kapısını fazerlerle parçalamaya çalışmış, başaramamıştık.

Çavuş Rand:

— Altı kişiydik, dedi. Diğerlerinin neden başaramadıklarını bilmiyorum. Vina, Körk'e:

— Bu haksızlık! dedi. Onlara ihtiyacın yok.

Körk kendisine olan güvenini yine kazanmaya başlarken kuru bir sesle:

— Belki de asıl onlara ihtiyacım var, dedi. Teğmen Uhura, Çavuş, şu fazerlerinizi bana verin.

İki kadın fazer tabancalarını Körk'e uzattılar. Körk, tabancaları dikkatle inceledi. Gördüğü şeyden ötürü hiç de şaşırmadı.

— İkisi de boş. Teğmen Uhura:

— Gemiden ayrıldığımızda ikisi de doluydu, dedi.

— Kuşkusuz. Fakat telsizlerinizin de çalışmadığını göreceksiniz.

Kafasına ani bir düşünce saplandı. Daha önce bulmuş olduğu daire biçimindeki panele baktı. Sonra, aniden elindeki fazer tabancalarını panele doğru fırlattı.

Teğmen Uhura, buz gibi bir sesle:

— Bunun size ne yararı oldu? diye sordu.

— Benimle konuşma. Hiç bir şey söyleme. Bir nefret duygusu üzerine çalışıyorum... kocaman, çıplak kafalarını parçalamak, bir hamur yığını şekline sokmak isteğiyle kafamı doldurmak istiyorum. Böylesine ilkel düşünceler diğer düşünceleri perdeliyor. Onlardan nefret ediyorum... Anlıyor musunuz?

Vina:

— Düşüncelerini ne kadar perdeleyebilirsin? diye sordu. Birkaç dakika, birkaç saat mi? Bunun sana ne yaran dokunacak?

Körk, Vina'ya aldirmamaya çalışarak düşüncelerini duyduğu nefret üzerine topladı.

Vina, yeni gelen iki kadına döndü. Öfkeli bir kıskançlıkla:

— Size ihtiyacı yok, dedi. O beni seçti. Çavuş Rand:

— Seni ne için seçti? diye sordu. Vina, öfkeyle Çavuşa baktı.

— Şimdi çok zeki ürün elde etmek olanı var.

Çavuş:

— Ürün mü? dedi. Yani "çocuk" ta olduğ gibi mi?

Teğmen Uhura, Körk'ü işaret ederek:

— Adem'de olduğu gibi, dedi. Öyle deği mi?

— Siz benden daha olumlu bir seçim değilsiniz. Onu bir kompütörle kontrol etselerdi, şansları daha yüksek olurdu.

Teğmen Uhura:

— Yaşını tahmin etmemi ister misin? dedi. O keşif gemisine yetişkin bir kadın olarak kaydedildin. Buna on sekiz yıl ekleyecek olursak... Vina, şeffaf duvara dönünce konuşmasını yarıda kesti. Magistrate gelmişti. İki tayfa kadın ilgiyle ona baktılar. Vina:

— Bu haksızlık, dedi. Benden istediğiniz şeyi yaptım.

Magistrate ona aldirmadı. Körk'e:

— Madem ki halen var olan örneği istemedin, dedi. Şimdi seçmek hakkın var.

Körk, duyguları etkilenmeyen yaratığın üzerine atıldı.

— Burasını parçalayıp nasılsa seni yakalayacağım! diye haykırdı. Bakalım senin de kanın bizimki gibi kırmızı mı? Bunu kısa zamanda öğreneceğim!

— Her iki yeni numunenin kendilerine göre yetenekleri var. Teğmen Uhura diye çağırdığın, çok zeki bir kadın ve bize çok zeki ürün verecek. Her ne kadar duygusuz görünüyorsa da, bu sadece sahte bir görünüş. Senin de içinde olduğun birçok hayalleri var.

Körk, Teğmen Uhura'nın bu duygularını işitince şaşırıldı, fakat bu haberi de,

onun özel anılarına yapılan gereksiz bir karışma olarak nitelendirerek öfkesine kattı.

— Bütün isteğim seni elime geçirmek! Bu düşüncelerimi okuyabiliyor musun? Nefret, öldürme hayalleri...

— Çavuş Rand dediğin kadın, senin erişilemeyecek bir kişi olduğunu düşünüyordu, fakat şimdi durumun değiştiğini kavlıyor. Onun gençliği, gücü ve bunlara ek olarak, olağanüstü dişiliği...

— Benim düşüncelerimi çok daha ilginç bulacaksın! İkel düşüncelerden anlamazsın. Son derece çirkin duyguları...

Birden acıyla yere düştü ve kıvranmaya başladı. Bu kezki görünümde, engizisyon mahkemelerinin işkence odası vardı. Başının üstünde sanki Magistrate'nin düşünceleri yüzüyormuş gibiydi.

— Yanlış düşünceler cezalandırılabilir. Doğru düşünceler hemen mükâfatlandırılır. Bunun çok geçerli bir bileşim olduğunu öğreneceksin.

Görünüm kayboldu ve Körk, yuvarlandığı yerden doğrulup oturdu. Magistrate gitmişti, Teğmen Uhura'yla Çavuş Rand üzerine doğru eğilmişlerdi.

— Hayır... Bana... Yardım etmeyin. Beni yalnız bırakın yeter. Nefret üzerine yoğun bir şekilde düşünmeliyim. Nefret düşüncelerini ge cip düşünceleri okuyamazlar.

Saatler ağır ağır geçti, nihayet ışıklar h; fifledi. Talozyanlarm üç kadını da Körk'le ben ber aynı hücrede tutmak niyetinde oldukla açıkça belliydi. Duyduğu nefret hissini canlı tu mak gittikçe zorlaşıyordu. Yumruğunu bütün gi cüyle tekrar ve tekrar duvara indiriyor ve du düğü acının nefretini artıracığını umuyordu.

Kadınlar alçak sesle aralarında konuşuyc lardı. Bir süre sonra teker teker uykuya dalc lar. Vina yatakta, diğer iki kadın da yerde otı muş, sırtlarını yatağa dayamış olarak uyuyord Körk, bir duvarın dibine çöküp oturdu. Kafası da şimdi yorgunluktan başka hiç bir düşüm yoktu ve yorgunluğunun üstesinden gelme ç bası içindeydi.

Sonra, duymaktan çok, yan tarafında bir hareket olduğunu hissetti. Duvardaki panel açmış, ve bir Talozyanın kolu yerdeki Fazer tabî çalarını almak üzere uzanmıştı. Körk, birden harekete geçti ve Talozyanın kolunu yakalayıp hızla kendisine doğru çekti.

Magistrate, böylesine güçlü, bir çekiş soı cu odaya âdeta bir taklak atarak

girdi. Bir saniye sonra K rk' n parmakları Magistrate'n incecik boynuna dolanmıştı. Vina yattığı yerden:

- Onu hırpalama! diye bağırdı. Hiç bir mani kötülük düşünmezler...
- Onların ne kadar iyi olduklarına biri örnek verebilirim...

Talozyan birden kayboldu ve K rk, daha ce görmüş olduğu yarı hayvan yarı örümcek ratiğin boğazını sıkmakta olduğunu gördü, kıskaçları K rk' n yüzünü paralamak istedi. Çavuş Rand, keskin bir çığlık attı.

K rk, elindeki yaratığı bırakmadan boğazını sıkmaya devam etti.

— Hâlâ senin gırtlalığını tutuyorum! Ya bu görüntüyü kaldırırsın, ya da boynunu koparırım! Yaratığın yerini birden Magistrate aldı. K rk:

— Böylesi daha iyi, dedi. Bir görünüm daha tekrarlarsan... en küçük bir şey yaparsan... boynunu hemen koparacağım. Anladın mı?

K rk, parmaklarını biraz gevşeterek Magistrate'nin nefes almasına imkân verdi. Magistrate'nin alnındaki damar kabardı.

— Gemin. Beni bırakmazsan, gemini tahrip edeceğiz. Vina:

— Blöf yapmıyor, dedi. Hayal gücüyle personelin yanlış bir hareket yapmasını, yanlış bir düğmeye basarak geminin tahrip olmasını sağlayabilirler.

— Bir sebep yokken öldürmeyecek kadar akıllı olduğunu düşünmek tehlikesini göze alacağım. Diğer taraftan, benim öldürmek için sebebim var. Teğmen Uhura, şunun gırtlalığına yapış. En küçük bir hareketinde de... Teğmen Uhura, sert bir sesle:

— Anladım, Kaptan, dedi.

Serbest kalan K rk, yerdeki fazer tabancalarını aldı. Birini beline sokarak, diğerini ayarladı, şeffaf duvara doğru tuttu ve tetiği çekti. Tahmin ettiği gibi, fazer tabancası çalışmadı. K rk, Magistrate'ye döndü ve fazerin namlusunu şakağına dayadı.

Sanki gelişigüzel konuşuyormuş gibi:

— Bak, şöyle bir iddiaya girelim, dedi. Sel bu tabancının çalışmadığını düşünmem için hayal oyunu yapıyorsun. Bırak bizim makineler kendi makinelerinizden bile anlayamıyorsunuz; ve bu nedenle silâhları kurcalamaya cesaretini yok. Bu fazer tabancası şimdi duvarda bir deli açtı, ama sen o deliği

görmemizi önlüyorsunuz Acaba bu teorimi başında denesem mi diye di sunuyorum?

Magistrate, çaresizlik içinde gözlerini ka padı. Birdenbire, şeffaf duvarın üzerinde koca man bir delik belirdi.

— Q.E.D., Teğmen Uhura, artık onu bıraka bilirsin. Eğer bir numara yapmaya kalkışacal olursa ateş edeceğim ve o da bunu biliyor. Herkes dışarı. Buradan gidiyoruz!

Yüzeyde, sadece asansör kapısının üs, kesimi hâlâ duruyordu ve kayalık küçük tepecik toz olmuştu. Demek ki Talozyanlar, kurtarma ekibinin bu kapıyı görmelerini engellemişlerdi.

Teğmen Uhura, telsizini kullanmak istedi, ama telsiz çalışmadı. Magistrate'nin alnındaki damarın kabardığını gören Körk, fazer tabancasını kaldırdı ve demir gibi sert bir sesle:

— Gemimle bağıntı kurmak istiyorum. Hem de şjmdi! Magistrate:

— Hayır, dedi. Sonunda bulunmanı istediğimiz yüzeydesin. Seçebileceğin dişilerle birlikte burada becerikli bir nesil yarata...

— Önce işe seni gömmekle başlayacağız.

— Öldürmek niyetinde olduğunu görüyürüm. Seni önleyemem, fakat diğerleri benim yerimi alacaktır. Gezegende bir hayat kurabilmen için, zoololojik bahçemize bitkiler dikilecek... Körk:

— Bana bak, dedi. Seninle bir anlaşma yapalım. Sen ve hayatına karşılık, şu iki Dünyalının hayatı.

— Bizim hayat süremiz sizinkinden uzun olduğu için, sanatkâr, teknisyen olarak eğitilmiş bir toplum geliştirmeye vaktimiz var...

— Ne söylediğimi anlıyor musun? Gemimizin iyi durumda olduğunu ispatlarsan, şu ikisini gemiye gönderirsen, burada Vina ile kalacağım.

Kemerinin çekildiğini hissetti ve göz ucuyla bakınca Teğmen Uhura'nın, belindeki fazer tabancasını çekip aldığı gördü. Teğmen, tabancasının ayar kontrol düğmesini sonuna kadar açtığı zaman sert bir ses çıktı. Fazer tabancası bîrden keskin, ıslığı andırır bir sesle çalışmaya başladı. Silah büyük bir yük topluyordu... bir süre sonra toplanan bu yük, bir bomba gibi patlayacaktı.

Teğmen Uhura:

— Esir gibi yaşayacak olan bir nesil yaratmak yanlış düşünce, dedi. Aynı fikirde değil misiniz, Kaptan?

Bir dakikalık tereddütten sonra, Körk başıyla evetledi.

Magistrate:

— Bu bir aldatma değil mi? diye sordu. Gerçekten de kendinizi yok etmek amacıyla mısınız? Evet, böyle bir amacınız olduğunu anlıyorum.

— Vina, yeraltına dönmek fırsatın var. Fakat çabuk ol. Ve sen Talozyan, sana insanlar ne kadar ilkel olduğunu göstermek istemem nedeniyle, sen de onunla beraber gidebilirsin. Ne Magistrate ne de Vina yerlerinden kıınılamadılar.

— Hayır, dedi. Eğer hepiniz bunun böyles ne önemli olduğunu düşünüyorsanız, ben de gitmiyorum. Eğer ellerine başka bir insan daha gı çecek olursa, aynı şeyi yine tekrarlayabilirler!

Magistrate, garip bir üzüntüyle:

— Bunun mümkün olabileceğini düşünme mistik, dedi. Neslinizin âdetleri ve tarihiniz, ne halt edebileceğiniz bir yerde bile olsanız, tutsa olmaktan nefret ettiğinizi gösteriyor. Ölümü tercih ediyorsunuz. Bu dağ bizim ihtiyaçlarımız karşılayamayacak kadar vahşî ve tehlikeli oldu ğunuzu gösteriyor.

Vina:

— Yani, sizi kullanamayacağını söylemek is tiyor, dedi. Geminize dönmekte serbestsiniz.

Teğmen Uhura, fazer tabancasının kontrolünü tam zamanında tekrar sıfıra çevirdi.

Kısa bir sessizlikten sonra, Körk:

— Vina, dedi. Olan oldu. Özür dilemeye gerek yok. Bizden birini yakaladın, bizi tehdit ettin, bize ıstırap verdin...

Magistrate:

— Uygunsuzluğunuz Talozyan neslinin yok olmasına sebep oldu, dedi. Bu yeterli değil mi? Sizden başka hiç bir numune sizin gösterdiğiniz elverişliliği gösteremedi. Son umudumuz sizdiniz.

Körk, şaşırarak:

— Saçma, dedi. Bir çeşit ticaretin, bazı karşılıklı işbirliğinin...

Magistrat başını salladı:

— Nesliniz bizim hayal gücümüzü öğrenecek... ve kendi kendisini yok edecek. İncancımıza göre bunu önlemek bizim için son derece önemli.

Teğmen Uhura:

— Kaptan, dedi. Nakil kontrolünü temin ettik.

— İyi. Gidelim. Vina, sen de geliyorsun.

— Ben... Sizinle gelemem.

Körk, tahmin edemeyeceği şekilde şaşırıldı.

— Teğmen Uhura, Çavuş Rand, siz gidin. Şu meselenin aslını öğrenir öğrenmez ben de geleceğim.

İki kadının tereddütü üzerine ekledi:

— Bu bir emirdir.

İki kadın birden gölgeleştirdi, sonra ortadan kayboldu. Körk, Vina'ya döndü:

— Şimdi gelelim...

Birden şaşkınlık ve korkuyla sustu. Vina süratle değişiyordu. Yüzü kırış kırıştı. Yanağında çirkin bir yara izi belirdi. Vücudu korkunç bir şekilde değişiyordu. Bütün bu değişme süresinde, Vina, acı ifadesi dolu gözlerle Körk'e bakıyordu. Vina, beli bükülmüş, yüzü kırışık dolu, çok yaşlı bir ihtiyar haline gelene kadar değişme sürdü.

Magistrate:

— İşte bu, dışının gerçek görünümü, dedi.

Doğru olamazdı. Kazazedelerin kampında gördüğü genç kadın, sağlıklı köylü, bir dünyalının karısı, Oryon Krallığındaki yeşil tenli vahşi kız, karşısında duran bu ihtiyar olamazdı...

Vina, yaşlı bir sesle:

— Gerçek bu, dedi. Kollarını kaldırdı.

— Beni gerçek kişiliğimle gör. Beni enkaz arasında ölmek üzereyken buldular. Beni tedavi edip yaşattılar. Yaşattılar, ancak beni eski kılığıma sokamadılar. Şimdi anlıyor musun? Sizinle neden gelemeyeceğimi anlıyor musun?

Vina döndü ve sarsak adımlarla asansör kapısına doğru uzaklaştı. Körk, Vina'nın arkasından Korkuyla karışık bir acıma duygusuyla baktı. Sonra Magistrate'ye döndü.

Magistrate:

— Vina'nın neden isteyerek kalmak istediğini sana ispatlamak gerekiyordu, dedi.

Körk, karşısındaki garip adama şimdi daha anlayışlı bir ifadeyle baktı:

— Demek ki senin içinde de dürüstlük kıvılcımları varmış, dedi. Ona yine genç görünümü verecek misin?

— Elbette. Daha fazlasını da vereceğiz. Bak.

Sevimli ve güzel Vina, asansörün kapısından girmek üzereydi ve yanında... kendisi vardı. Vina'yla Körk'ün hayali dönüp ona el salladılar. Sonra asansör onları Talos IV gezegeninin derinlerine doğru indirdi.

Magistrate:

— Artık hayaline erişti, dedi. Sen de gerçeği öğrendin. Artık için rahat olarak dönebilirsin.

Körk, adamın gülümseyip gülümsemediğini anlayamadı.

Körk, Nakil odasındaki nakil diskinin üzerinde belirlediği zaman Spak, Teğmen Uhura, Sulu, Çavuş Rand ve Doktor Makkoy, Körk'ün başına üşüştüler. Çavuş Rand:

— Vina ne oldu? diye sordu. Teğmen Uhura:

— Bizimle... Gelmiyor mu? diye ekledi. Körk, kısaca:

— Hayır, dedi. Onun gelmemek için gösterdiği nedenleri mantıklı buldum. Artık yörüngeden ayrılabiliriz. Neresi burası, okul gemisi mi? Haydi, herkes kontrol odasına! Trafikçi, bir rota istiyorum!

— Emredersiniz, Kaptan! Doktor Makkoy'dan başka herkes, ürkek keklikler gibi dağıldılar. Makkoy:

— Bir dakika, Kaptan, dedi.

— Ne var? Çok iyiyim.

— Asıl mesele bu ya. Yüzde yüz sağlıklı görünüyorsun.

— Öyle. Dinlenmemi ve değişikliği tavsiye eden sen değil misin? Hem dinlendim hem de değişiklik oldu. Doğduğum... yerlere gittim. Haydi, artık görevimize bakalım.

Atılgan, Talos IV gezegeninin yörüngesinden ayrılıp, otomatik olarak kilitlenen yeni rotasında süratle yol alırken, gezegendeki bütün anılar gittikçe uzaklaşıyor ve belirsizleşiyordu. Kaptan Körk, başka koşullar altında hangisini seçebileceğini düşünerek Teğmen Uhura'yla Çavuş Rand'a kaçamak bakışlar fırlatmaktan kendini alamıyordu.

Bir ara, onların da kendisine kaçamak bakışlarla baktıklarını fark edince, kararlı bir ifadeyle dikkatini karşısındaki ekrana verdi ve böyle düşünceleri kafasından hemen silip attı. Bu konular üzerinde, son zamanlarda epey tecrübe geçirmişti.

- SON -